

Dittrich Panka ELLEN-TÉTEK

Dittrich Panka

Ellen-tétek

DITTRICH PANKA

Ellen-tétek

Dittrich Panka
Ellen-tétek

ISBN 978-615-80802-0-0

Felelős Kiadó: Dittrich Panka
dittrich.panka@gmail.com
/a borítót a szerző tervezte/

Győr -2017

Palatia Nyomda és Kiadó Kft. Győr

Felelős vezető: Radek József ügyvezető igazgató

Dittrich Panka

Ellen-tétek

„Szép embertelenség. Csak egy kis darab
vékony ezüstrongy – valami szalag –
csüng keményen a bokor oldalán,
mert annyi mosoly, ölelés fönnakad
a világ ág-bogán.”

József Attila: Téli éjszaka (részlet)

Tartalomjegyzék

<u>I. rész – novellák</u>	8
<u>A pénz íze</u>	10
<u>Kalamajka</u>	13
<u>Különös jutalom</u>	17
<u>Katica rajza</u>	21
<u>A kis szösz</u>	25
<u>Teca és a szánkópálya</u>	27
<u>Ismerősök</u>	31
<u>Anyák napja</u>	32
<u>Papa és a számték</u>	37
<u>Banános születésnap</u>	41
<u>Élet</u>	43
<u>Kísértés</u>	45
<u>Marci első napjai az iskolában</u>	48
<u>Ajándék</u>	50
<u>A beteg</u>	53
<u>Másfél napig</u>	55
<u>Az én vérem</u>	56
<u>Fatális véletlen</u>	58
<u>Bizalmasan titkos!</u>	61
<u>Vidéki Love Story</u>	64
<u>Kegyetlen sors</u>	72
<u>Gyertyaláng</u>	75
<u>Ott, a kis padon</u>	81
<u>Érettségi találkozó</u>	83
<u>Szerelem a pálya szélén</u>	86
<u>Virtuális csók</u>	88
<u>Répasajt</u>	91
<u>Csak szelíden</u>	93
<u>Költőkháza Bekeresztben</u>	95
<u>II. rész – impulzusok</u>	98

I. rész – *novellák*

A pénz íze

Erzsók reggel az előszobafal akasztóján meglátja a férje kabátja zsebéből kikandikáló borítékot. Kiemeli belőle. Látja, rajta a férje neve és a munkahelye pecsétje. Ugyan mi lehet? Férje még alszik. Mi legyen? Megnézze, vagy várjon, míg felébred? A kíváncsiság nem hagyja nyugodni. Kibontja, és egy hivatalosnak tűnő papírt talál benne. Elolvassa a fejlécet: KINEVEZÉS JAVASLAT és ELBÍRÁLÓ LAP. Csak nem? Hiszen nem említette. Csak azt, hogy változások várhatók, mert a céget új tulaj veszi át. Aztán továbbhalad a szeme a betűkön. Az alábbiak szerint kérem a megnevezett munkavállaló kinevezését a 7/2002 ügyvezetői utasítás alapján... Ez felettébb érdekes... és valóban a kinevezett munkavállaló nevéként a férje szerepel.

Gyorsan végigpásztázza a szöveget. Ráel arra, ami legjobban furdalta az oldalát: a javasolt munkabér: 850 000 Ft. Eláll a lélegzete. Hiszen az előző munkabérként 101 000 Ft van feltüntetve. Ez nem álom csupán? Ámulatában hirtelen leejti a hivatalos papírost. Gyorsan felkapja. Böngészi tovább. Igaz, kételkedve. Ekkora összegre maga sem gondolt. Nem érti a dolgot. Ám mégis örömhormonok termelődnek testének minden zsigerében, mely lelkéig hatol. Íze, mint a kedvenc csokija édes szirupja. Tovább olvas. *Javasolt új munkakör: középvezető. Indoklás: szakmai tudása és a munkához való hozzáállása, valamint képzettsége alapján.* Igen, mindig tudta, az ő párja nem akárki. Habár egy baj van vele: sosem törtet. De most úgy látszik, igenis értékelhetik a munkáját. Leellenőrzi, hogy valóban megfelel-e minden a kinevezésen, hogy véglegesen elkönyvelje: nem álmodik, valóság mit olvas. Igen, rajt van a javasló és az elbíráló névjegye is pecséttel ellátva, a személyi vezetőé.

Ezek szerint engedélyezték párja kinevezését. Ekkor leül a székre. Fejében megannyi gondolat hadonászik egymással. A szemei előtt látja azt a rengeteg pénzt, ami ezentúl rendelkezésére áll, hónapról, hónapra. Elkezd számolni, osztani, és szorozni, de itt már nem a fillérekkel bajlódik.

Első hónapban kicserélteti a nyílászárókat, mely olyan korhadt, hogy szabadon engedi be a huzatot és a zajt a lakásba. Következő hónapban megejti a festést. Tudja, nagy munka lesz, de legalább üde és friss lesz. 10 éve nem került sor rá. A harmadik hónapban vesz a gyerekeinek egy laptopot és internet hozzáférést is igényel. Hiszen régi vágyuk, és nem mellékes, nem árt haladni a korrallal. Aztán jön a fürdőszoba, benne a csempe, tusoló és még ami kell. Majd a bútoroké lesz a főhangsúly. Modernt szeretne. Aztán jöhet az amerikai konyha mosogatógéppel. Ami a legfontosabb: minden hónapban egy százezret félrerakna a gyermekeinek. Nem kell tovább aggódni, mit visznek, ha kirepülnek. Majd a fő álom egy sportos autó. Nyaralás is lesz, nem is akárhová a Bermudákra, legalább egyszer. Kezében a papír jelentette a minden gond megoldásához vezető utat. Az elégedettségtől angyali szárnyakat érzett a vállán. Eddig is volt valahogy, de tudta: megváltozik ennyi pénztől az élete. Mosolyog magában. Örömmel gondol arra, hogy vége az örökös aggodásnak. Ezentúl nem fog fájni a feje, hogyan fizesse ki a számlákat, gyerekek táborozását és a többi és a többi... Nem kell a gazdag rokonnál kuncsorogni, ha nagyobb kiadás terheli. Vége a megvető lekicsinylő tekintetnek, amit mindig érzett a szegénységből fakadóan. Eme tudattól olyan nyugalom árad benne, mintha megmentették volna valami nagyon szörnyű bajtól, amitől mindig is szorongott. Ül a konyhában, és nagyon várja, hogy felébredjen a párja, és megbeszéljék, hogyan tovább. Boldogsággal tölti el, hogy újra terveket szöhetnek.

Képzeletbeli szárnyai magasra, a végtelenbe emelkednek, és egyáltalán nem akar újra a földre szállni. Ez lehet élete egyik fordulópontja. Istennek is hálát és köszönetet mond. A férje felébred. Olyan boldogan ugrik a nyakába, szorítja, mintha el sem akarná engedni soha. Élete párja felemeli és ölelő karjaival repíti, repíti. Aztán mégis csak elengedi.

– Mi mi történt, mi ez a boldog kicsattanás? Nem ismerek rád!

– Még most sem akarom elhinni.

– Mit?

– A kinevezésed.

– Honnan tudod?

– Megtaláltam a kabátodban.

– Ó jaj, csak nem kutattál?

– Kilógott a zsebedből...

– Asszony... asszony... látom elvette az eszed...

– Mi a gond, te nem is örülsz?

– De... de... de...

Erzsók megint a nyakába ugrik, és hosszú csókot tapaszt a szájára.

– Gratulálok apja! Mindig tudtam, hogy viszed valamire!

– Örülök, hogy végre boldognak látlak... ilyen is régen volt...

– Igenis, láthatod, a pénz boldogít. A pénz, amit te kerestél és végre meg is lelted! Elérted, elérted. Érted? Igenis boldogít!

– Ó jaj, meddig?

– Amíg el nem költjük! Hahaha!

– Remélem, hamar elköltötte... Tudod... hogyan is mondjam... Amit találtál... nem más volt, mint a munkatársaimat beugrató hamis kinevezés. Elfelejtettem szemétbe dobni...

Az asszonyka szóhoz sem jut. Arcán a mosoly mély ráncokká gyűrődik. Habár sosem panaszkodott, mert kevés a pénz. Eddig is beérte vele. Maga sem értette, minek kellett nyúlkálnia a férje kabátjában... Hinni, hogy tényleg így lett volna.

Kalamajka

A lábfeijéből patakzott a vére. Hiába kötözte be asszonykája az éppen a fáskamrában talált, ám tiszta kéztörölővel. Az ijedelemnél nagyobb volt a kapkodás, igyekeztek is hamar eljutni a bajt helyre állítandó legközelebbi orvoshoz. Átöltözésre nem engedélyeztek maguknak időt. Jaj, ó jaj, sóhajtott a hetvenedik életévét taposó férfi. – Ne sipákolj apjuk, mindjárt jön valaki, – nyugtatja a kórház folyosóján a párja ellátásáért aggódó asszony, akinek, mint mindig, most is jó volt a megérzése. Egy ápolónő közeledett. Fehér köpenyét gombolgatva, eltakarván csodás telt kebleit. Ki tudja mért pont most. A kipirult arca, mint a vörös rózsa, ki tudja, miről árulkodott. Lassan közeledett, mintha nem is lenne dolga. – Végre, – mondja az asszony, s úgy nézett kérőn az ápolónőre, mintha tőle várná a csodát. Hiába, május elseje van, ilyenkor alig vannak a kórházban. Az asszonyka otthonkában, elhasznált, ám kényelmet nyújtó kedvenc papucsában. A vérző lábú beteg toldozott foltozott kertésznadrágjában, melyet belepett a kert mindenféle lepedéke, sár, fűnyomok, s még sok minden. Hiába a munka ünnepe, nem számított nekik, s még ez a baleset is így elbánt velük. A pirospozsgás ápoló végre-
valahára nem csak az előző percekét átélt izgalmával foglalkozott, hanem velük is.

– Jöjjön csak be! Maga maradjon kint! – szól az asszonynak lekicsinylően. A sebzett lábú beteg egy lábbal ugrált a betegágyig, alig bírta kétméteresre nőtt terhét. Mert az is igaz, valamikor szép szál legény volt. A tündérnek nem mondható ápolónő, akire a szemeit vetette, nem sok jóval kecsegtetett. Nem hagyta szóhoz jutni a beteget. – Most leveszem ezt a

rongyot a lábáról. – és úgy tépte le, mintha ezt élvezné.

– Maga aztán jól elvágta a lábát! Nem kellett volna rossz helyen járkálnia, biztos belelépett valami sörösüvegbe, aminek a tartalmát kiiszogatta! – ripakodott rá, mérges nyilakat kilőve szemeiből, melyek szinte arcul csapták a szerencsétlent. A fájdalomtól szenvedő bácsi, hallva e szavakat, és érezve sebes lábában a vér és ideg lüktetését, nem csak köpni-nyelni nem tudott, de magyarázkodni is elment a kedve. – Na ne finnyáskodjon, csinálja, amit mondok. Csak később ér ide a doktor, addig lefertőtlenítem, de kikérem magamnak, hogy nyavalyogjon, nem az óvodában vagyunk. Mondja, mikor fürdött, olyan izzadságszaga van, majd elájulok! – korholta az ápolónő. Az öreg nem szólt. A lábára nézni sem mert, csípte, marta a sebet a kíméletlen fertőtlenítő, mely a csontjáig hatolt, és testének egész idegpályáját végigjárta. Az ápoló sóhajtozott: – Na, ezt nem ússza meg szárazon, össze kell varrni –, erre megszólalt a kis öreg:

– Kedveském, mikor jön az orvos?

– Azt majd én szabályozom, maga csak maradjon a fenekén! Ne sűrűgessen! Megvárja magát a kocsma.

– De hát nem ittam semmit! – mormolta a borostás bácsi.

– Na, látja, lehet, ezért van a baj.

A beteg nyugodt maradt, nyelt egy nagyot, mellyel minden megaláztatását leküldte a gyomrába, gondolván, onnan egyszer valamikor úgy is kiszabadul a mérge, amit érzett. Annyira sajgott a vérző lába, mégis összeszorította a fogát, még szisszenni sem akart, hogy megmutassa, őt még mindig kemény fából faragták. Az ápoló ott hagyta az ágyon, és szó nélkül kiment. Az asszony érdeklődött.

–Mi lesz a párommal?

–Ne sűrűgessenek! Most megyek az orvosért. Ne türelmetlenkedjen, élve marad! Néhány öltés, és mehetnek a

dolgukra!

Megérkezett az orvos. Látja a szétnyílt sebet.

– Bizony, ezt össze kell varrni. De meg kell várni az ápolót, amíg megeszi a vacsoráját, és utána beadja az érzéstelenítőt.

– Jaj, doktor úr, muszáj annyit várni?

– Semmi gond, öt perc, és túl leszünk mindenén.

A nehéz öt perc óráknak tűnt. Majd megint belibegett az ápolónő, és átment a szomszéd kórterembe az injekciós tűért. Szívta bele a kettétört ampullából a folyadékot.

– Húzza le a nadrágját. Gyorsan, ne kelljen magára várni!

Az ápolónő kíméletlenül döfött.

– Aú!

– Ne jajgasson, még egy tetanusz is járna, de az most nincs készleten. Örüljön, hogy megússza pár öltéssel, és nem lesz maradandó baja!

Az orvos nem szólt, vette szerszámaikat és dolgozott. A sebesült minden egyes szúrást érzett, mert nem hagytak időt az érzéstelenítő hatásának. A folyosón a párja is hallotta, ahogy feljajdult minden öltésnél. Összeszorult szívvel sajnálta a férjét. Összesen 6 öltés. Mire végeztek, akkorra hatott a szer, és végre nem érezte a fájdalmat, bár a sok vérvesztéségtől kába volt. Az ápolónő kérte az igazolványát, hogy gépelje a zárójelentést. Kinyitotta az okmányt. Ekkor látja a nevet: Dr. Fejes Imre. Arca eltorzult, mint akit villámcsapás ért, és elveszik a levegő a tüdejéből, és a vére felfutott egészen az arcizmaig. Elvörösödött, mint a május elsejét ünneplő vörös zászló. Dadogva mondta – do ok to or Fe ejes I im re. Mért nem m o n d t a, hogy ma ga dok tor? – meglepetésében majdnem elhibázta a zárójelentés dátumát is. Az orvos aláírta,

lebélyegezte. Majd megszólal az ápolónő:

– Doktor úr! Kérhetek az ügyeletről egy tetanusz injekciót a biztonság kedvéért, hogy ne lépjenek fel a kedves betegnél komplikációk! Plusz egy autót ami hazaviszi a kedves beteget, hiszen esik az eső!

A beteg egyből kapott tetanuszt, de az autó, mely hazavitte volna a baleset színhelyére, a nyaralójába, azt visszautasította, mondván, autóval érkezett. Majd hozzátette: – Nem sörösüveg volt kedves, a balesetet a fűnyíró okozta. – azt már nem mondta hozzá: Mellesleg a feleségem praktizáló ügyvéd.

Különös jutalom

A rendőrségen, a bűnügyi osztályon látszólag mindenki teszi a dolgát. Nem is akárhogyan. A buzgóság szinte szemmel látható. A munkakedv a tetőfokon. Nagy a tét, ugyanis különös jutalomban részesül az, aki a legjobban végzi a munkáját. Akit kiválasztanak, elutazhat másodmagával Bécsbe, a foci Európa Bajnokság döntőjére. Ez a bejelentés mindenkit felcsigázott, hisz mindenki úgy gondolja, ilyen lehetőség csak egyszer adódik az életben. Nem beszélve arról, hogy a VIP páholyban kap helyet. Mindezt ingyen és bérmentve. Megspékelve két nap fizetett szabadsággal. A bejelentés után az első gondolata mindenkinek az volt, hogy a nagyfőnök majd a titkárnőjét részesíti előnyben, akiről köztudott, hogy valamikor hajdanán a cicababája volt, azt nem tudni, hogy még tart-e a titkosnak vélt kölcsönös vonzalom. Aztán e kérdést páran elvetették. Megnyugtatta magukat, hogy akárhogy is, de nem hiszik, hogy ő lenne a befutó. Egyszóval, mindenkinek az járt a fejében, bárcsak ő lenne az, aki utazhat. Mindössze két hét, és megtudhatják a döntést. Persze, mint ilyenkor szokás, mindenki kigondolt valami taktikát, hogy felhívja magára a főnök figyelmét. Volt, aki finoman, volt, ki nem törődve az etikával. Mint ilyen esetekben, ugyebár szokatlan lenne, ha nem így történne, főleg hogyha magyarokról legyen szó. A technikusok, akik hárman váltották egymást, nagyon jó kollégáknak számítottak. De most forrt a levegő, mert mindhárman odavannak a fociért. János, a főnöknek valamikori diáktársa, a következő cselhez folyamodott. Nem szokása, most mégis panaszt tett főnökénél, hogy a másik két kollégája állandóan megvárja az ő műszakját, és reá hárul az általuk elmaradt adminisztráció vezetése. Ő, aki eddig sosem panaszkodott, most megtette. Mily szándék irányította, az csak sejthető.

Károly, a másik technikus sem volt tétlen az ügy érdekében. Ő azzal pedálozott, hogy annyit dolgozott tavaly, és idén úgyszintén, hogy még a szabadságát sem vette ki. Ami valóban igaz volt a szabadságot illetően, ám bár a munkájáról ne is beszéljünk, hiszen köztudott volt, hogy a sok kapkodása mindig hiányosságokkal járt. A szabiját meg azért nem vette ki, mert tudható, hogy senki nem várta odahaza. De hát csak ez az egy, ami esetleg mellette szólhat az utazást illetően. József már rafináltabban törtetett előre. Amikor csak tehetett, bement a főnökhöz, és beszámolt napi jó teljesítményéről. Kérte iganak meg együtt egy kávé. Amit felajánlásnak szánt. Egy csendesnek vélt munkanapon, amikor senki sem zavarta őket, bement a főnökhöz, és kerek perec megmondta neki, hogy ő mennyire vágyik az EB döntőre, és ezért kész bármit megtenni, akár még fizetni is valamennyit, de ezt csak célzásként hintette el, amilyen finoman csak tudta. Majd meghívta a születésnap partijára is, ami ez idáig szintén nem volt szokás nála. A helyszínelők sem különbek. Ők úgyszintén egymásra mutogattak, a kivétel annyi, hogy nyíltan vágták egymás szemébe, a munka nem rendesen elvégzett dolgait, egymás rossz szokásait. Mely szerint egyiknek büdös a szája, a másik állandóan szipog, a harmadik meg állandóan dohányzik és sutyiban iszik.... Sőt, odáig fajult a dolog, hogy megfenyegették egymást, ha valamelyikük lesz az utazó, annak borsot törnek az orra alá. S mindegyikük tudta, hogy ez valóban kivitelezhető bármelyikük ellen. Ezért aztán az idő múlásával már le is mondtak a jutalomról. A két nő, akik az ujlennyomatokat vizsgálták, szintén hajba kaptak. Egyik a másikat szidta, persze csak a másik háta mögött, pedig hej, de jó barátnők voltak, csak hát mindkettő párja rajongott a fociért, a fiúgyermekeikről nem is beszélve. Ejtsünk szót a titkárnőről is. Ő is megtette a "mellbedobást" a célja érdekében.

Ő a ruhatárát hívta segítségül. Miniszoknya és mély dekoltázs és illatos parfüm lett a titka. Na és az 56-szor feltett kérdés a főnöknek: nincs szüksége még valamire? Büfé vagy kávé és a többi. A feltűnés látható volt, nem kétséges. Persze akadt olyan is, akit nem érintett meg eme jutalom nagysága. Dávidot különösebben nem foglalkoztatta, így ő csak csendes szemlélője maradt eme nagy harcnak. Magában meg jókat kuncogott. Igaz, volt aki megkörmölyekezte, ha netán őt választanák, akkor szívesen lenne az útitársa. S ez nem volt véletlen, hiszen mindenki elismerte, persze csak magában, hogy ő végzi legjobban és precízebben a munkáját, és ő az, akire mindig és mindenkor lehet számítani. Még néhány nyomozó, akik ehhez a csoporthoz tartoztak, szintén nem tétlenkedtek. Ők is sűrűbben jelentették a főnöknel a szerintük kiválóan elvégzett feladatokat. Naponta többször is. Sőt, ők még fogadtak is egymással, hogy nem kétséges, hármuk közül fog kikerülni a győztes. Mert szentül meg voltak győződve róla, hogy ezen az osztályon ők végzik legjobban munkájukat. (Mellesleg rangkórságban is szenvedtek az osztályon belül.)

Egyszóval, ilyen munkatempót és munkamorált már régen észlelt a főnök. Ilyen odaadással és alázattal még sosem dolgoztak beosztottjai. A jutalom kihirdetésének napja vészesen közeledett. Ennek arányában nőtt a főnöknel bejelentett jól elvégzett munka, és persze a másik kollégára való mutogatás, hogy ezt és ezt elbaltázta ez és az.

Aztán elérkezett a várva várt nap. A főnök összehívta a csapatot.

Tisztelt kollégák! Nehéz döntés előtt állok. Soha nem tapasztaltam ennyire a munkába vetett hitüket. Szinte mindenkivel meg vagyok elégedve. Látom a fáradhatatlan töretlen kedvüket, ami előreviszi önöket ebben a nehéz időszakban is, amikor a rendőröknek lassan nincsen becsülete.

Pedig tudjuk, egy- egy bűneset feltárása a tettes kinyomozása, mennyi áldozattal és lemondással jár egy rendőr számára. Örömmel tölt el, hogy egyre kevesebben látogatják a büfét. Egyre kevesebbet vannak a dohányzó helyiségben. S ami még nagyon fontos, egyre kevesebben használták a számítógép játék weboldalát, és nem látom az asztalokon a sztármagazinokat. Mindenkivel maximálisan meg vagyok elégedve. Kívánom, hogy ezután is legyenek ilyen tekintettel a munkájukra, ahogy azt az utóbbi időszakban tapasztaltam. Egyszóval nehéz volt dönteni. Kérem, senki ne vegye a szívére, hogy most nem őrá esett a választásom. Kérem, ne kérdőjelezzék meg döntésemet. S fogadják el tisztelettel és megértéssel. Ezennel kijelentem, hogy a takarítónő utazhat Bécsbe a foci EB-re a kisfiával együtt! Kérem az osztály összes kollégáját, hogy továbbra is ilyen jól végezzék dolgukat, mert csak az ilyen hozzáállás vezethet előre! S ne feledjék, hogy a jó és eredményes munkához szükség van az összetartásra! További jó együttműködést és becsületes munkát! Köszönöm!

Katica rajza

Az óvodában Katica rajzolni szeretett legjobban. Mindig csak a kis asztalnál ült a sarokban, és rajzolt. Képzletben az anyukája esti meséjét örökölte meg. Az angyalokat és a jótevő kis tündérkéket, a mesemacit a tévéből, a királylányt akit, mindig megmentenek. A többi kisgyermek öröme, akiknek nagyon elnyerte a tetszését a kis Katica által alkotott mesevilág, amiről beszélt is nekik és ők áhítattal hallgatták. Ilyenkor Katica boldog volt. Örömmel töltötte el, ha megdicsérik, és ahogy az óvó néni megszívogatja bozontos kis fejét, és mondja neki: nagyon szép, ügyes vagy. Néha még a kötelező foglalkozás alatt is rajzolt. Aztán a rajzai felkerültek a faliújságra. Otthon pedig, a kis szobája tele volt festményeivel, az ő általa elképzelt mesefigurákkal, akik esténként életre keltek képzeletében. Édesanyja is felfigyelt ügyességére és tehetségére, ezért, ha talált rajzpályázatot, beküldte a lánykaja alkotásait. Ott aztán szép sikereket ért el.

Aztán Katica iskolába ment. Kevesebb ideje volt rajzolni. Mindig várta a rajzórát, hogy azt alkothasson, amit szeret. Bánatára a tanító nénitől elmaradtak a dicséret, a biztató jó szavak. Katica úgy gondolta, talán a többiek ügyesebbek nála, és ezért nem őt dicsérik. Persze igyekezett. Második osztályban már jegyeket is kapott, ám ezek nem ötösök voltak, csupán csak négyesek. Katica kitűnő tanuló volt, csak rajzból állt rosszabbul. Kicsit bántotta is, hisz érezte, hogy nem rajzol rosszul, és szeret is rajzolni. Egyszer megkérdezte a tanító nénit, miért nem tetszenek neki a rajzai, ám feleletet nem kapott. Már nem is nagyon várta a rajzórát, és otthon is egyre kevesebbet foglalkozott rajzolással. Igaz, belül, legbelül hiányzott neki a rajzolás vágya, ami egykor boldogsággal töltötte el.

Édesanyja is észrevette, hogy kislánya mostanában elő sem veszi a rajzkészletét. Néha kérdezte is tőle: nincs kedved rajzolni? Ám a gyermek szomorú kis arccal közölte: nem, most nem akarok, nincs kedvem. Ám az igazat nem mondta meg anyukájának sem. Azt, hogy bántja, hogy csak négyesei vannak.

Egyik rajzórán a tanító néni bejelentette, hogy a következő órán plakátot kell készíteni, melynek az állatvilág szót tartalmaznia kell. A plakáton e szó érvényesüljön úgy, hogy a rajz utaljon a címre. Az, akié a legjobban sikerül, annak az alkotását elküldik egy pályázatra. Kérte a gyerekeket, hogy a következő órára gondolják el, milyen legyen a plakát. Katica szeme felcsillant, hisz eszébe jutott, hogy ő már sikeresen szerepelt az óvodában rajzpályázaton. Egy hét volt a gondolkodási idő. Magában eltervezte, mit is fog rajzolni. Érezte azt is, hogy nem biztos, hogy az övé lesz a tanár néni szerint a legjobb. Hiszen gondolaiban csak a fájó négyeseket látta rajzain. Elérkezett a nap. Katica meglepődött, amikor egy másik tanár néni jött be a terembe, aki kiosztotta a felszerelést, és utasította őket a munkára, amit előző órán megbeszéltek. Katica lázban égett. Először nagy betűkkel lerajzolta a betűket. Majd minden betűre rajzolt egy állatot, madarat, kígyót, csigát, majmot, elefántot. Ezek különbözőképpen kapaszkodtak a betűkre, mintha azok lennének a fa ágai. Rajz közben egy dzsungelbe képzelte magát, és mintha az állatok hangját is hallaná. A háttérben a baloldalra egy nagy pálmafát festett zsírkrétával, a jobb oldalra tengert bálnával, delfinnel, kis halakkal. Amikor kész lett, úgy érezte, nagyon szépet alkotott. Az óra végén be kellett adni a rajzokat. Ő és padtársa adta be elsőként. A tanár néni megdicsérte az egész osztályt. Aztán észrevette, hogy a két kislány rajzának hátoldalán nincs aláírás,

ezért kihívta őket a padból, hogy pótolják. Katica boldog volt, mert maga sem hitte el, mennyire szépen sikerült a rajza, igaz a többiekét nem látta.

Egy hét múlva elérkezett a következő rajzóra. Az csengetés előtt a gyerekek azon meditáltak, vajon kinek a rajza a legjobb. Az enyém az enyém! – kiabálták egymásnak. Katica csendben gubbasztott, nem szólt senkinek semmit, hiszen tudta, neki csak négyesei vannak, nem biztos, hogy az övé lesz a legjobb, bár reménykedett benne, de csak úgy magában. Ezen az órán megint a régi tanár néni jött be a terembe, kezében a gyerekek alkotásaival. Mindenki kipirult arccal várta a végeredményt. A tanár néni dicsérte őket, majd kihirdette a győztest, aki nem más lett, mint Katica padtársa. A tanár néni nagyon megdicsérte, hogy milyen ötletes, szép, igényes rajzot készített, felhasználva a színes ceruzát a filctollat és a zsírkrétát. Az állatokat is magasztalta a rajzon, hogy mennyire hasonlítanak az eredetire. Katica kezét fogott a társával és gratulált neki, bár a szíve belül könnyezett, hisz titokban nem erre számított.

Aztán a tanár néni kiosztotta a többi rajzot, hogy elvihetik haza a gyerekek. Katicának is a kezébe adták. Nagyot kalapált a szíve, amikor látta, nem az ő rajzát kapta kézhez, hanem a padtársáét. Az meg az övét, mert fordítva írták alá a nevüket. Erre a mellette ülő kislány szeméből a könny kicsordult, hisz tudatosult benne is a felismerés. Most nem is ő nyert. Csendben némán ültek egymás mellett. Aztán megölelték egymást mindketten könnyes szemekkel. A bánatos kislány leszegett fejjel kiment a katedrához, és halkan zokogva mondta: Ez itt nem az én rajzom, hanem Katicáé. A tanár néni szólni sem tudott a döbbenettől, rezzenéstelen arccal hallgatott néhány pillanatig. A lába a földbe gyökeredzett.

Eluralkodott rajta a szégyenérzetet, vajon miért nem értékelte jobban ennek az ügyes kislánynak a rajzait. Miért csak négyeseket adott? Talán eszébe jutott a kislány régi kérdése is, amire sosem válaszolt. Az osztályban síri csend lett. Majd a tanár néni végül megszólalt: Gyerekek, tévedés történt, a legjobb rajz Kataliné. Gratulálok hozzá! Kérek mindenkit, tapsoljuk meg, hiszen megérdemli. A tanár néni arcán a fagyos mosoly kezdett felengedni...

A kis szöszi

Péter örült. Vége a műszaknak. Igyekezett ki a portán, hogy még láthassa azt a szöszi kislányt. Igen, így emlegette magában: a kis szöszi. A porta ajtaján kilépve látta, hogy az általa tetszett lány beszélget egy fiúval. Aki nem más, mint Roland, magas, nyurga gyerek, tele szeplővel és még az orra is mintha ferdén nőtt volna. Ejnye, ejnye, megelőztek – gondolta szomorúan. De még várt. Talán hátha mégis egyedül marad a lány, és akkor odamehet hozzá. De nem. A kis szöszi beszállt ennek a fiúnak a kocsijába. Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel, úgy, hogy még mások is hallani vélték.

Másnap a gyárban látja, hogy a bagózó helyiségben két srác pöfékel, az egyik Roland. A másikat nem ismerte, talán új fiú lehet. Péter nem tévázott, és odalépett hozzájuk.

– Sziasztok! Szia Roland! Megkérdezhetem hova mentetek azzal a szép lánnyal tegnap műszak után?

– Ó, csak megkért vigyem haza. Én meg, óhaj, sóhaj, parancs, hazafurikáztam.

– Akkor köztetek nincs semmi? Azaz nem jártok?

– Nem. Miért? Csak nem tetszik neked? Irigykedsz mi?

– Tudod, már napok óta figyelem, és nekem annyira bejön a csaj, hogy le fogom szólítani. Kell nekem ez a lány. Szép keblei vannak, ejha közéje dughatnám a buksimat. És a feneke abban a rövid nadrágban, ahonnan kidudorodik. Hát nem semmi! Beindította a fantáziámat becsülettel. Csak úgy berregek a látványától. A szeme, ó ha elmerülhetnék benne... Tudsz valami közelebbit róla?

– Igen, karatézik, és egy dan-os fekete öves. Vigyázni kell vele... Rengeteg versenyt nyert. Mindene a sport.

– Nem mondod. El sem hiszem, hisz olyan nőies, nem úgy fest,

mint aki nap, mint nap edzene. Bár a combjai elég izmosak, de még így is nagyon csábos. Valahogyan összehozhatnál vele, mert nekem ez a kiscica tutira bejön. Álmaim királynője. Már jó pár hete figyelem, azt hiszem, beleszerelmesedtem. Bocsi, de valahogyan meg kell ismernem. Ilyen dögös csajt rég láttam. Mindene a helyén, szép mellek, kecses mozgás és a zöldeskék szeme, és az állandó vidámság az arcán, na az tényleg rabul ejtett. El tudnám képzelni, ahogy átölelem, és ahogy megcsókolom. Nem hiszed el, de tegnap róla álmodtam... azt, hogy az enyém lett, testestől-lelkestől. Akkor gondolhatod, hogy be vagyok ájulva tőle. Belezúgtam, mint a nagyágyú. Tegnap még irigyeltelek is, ahogy beszállt melléd a kocsiba. De mondd, tényleg nincs köztetek semmi? Honnan ismered? Van pasija?

Roland és a mellette lévő fiú, Róbert összenéztek, és majd megfulladtak a nevetéstől. Igaz, amennyire tudták, visszafogták magukat.

– Mi van már? Nem tudsz válaszolni?

– Dehogynem! A csajszikád, a te kiscicád, az én nővérem.

Mellesleg itt áll mellettem a házi kandúrja!

Teca és a szánkópálya

Kinn nagy pelyhekben hullt a hó. Teca és társai az ebédlő ablakából csodálhatták. Boldogok voltak, mert tudták, délután szánkózni mennek a soproni hegyek szánkópályájára. Teca új kislány volt az intézetben, és el sem tudta képzelni, milyen lehet egy szánkópálya. Csak a többiektől tudta, hogy nagyon hosszú, nagyon meredek, és tele van sok-sok kanyarral. Vágyott rá, hisz még szánkón sem ült soha. A szülei sosem vitték sehova.

Ám Tecának meggyűlt a baja az ebéddel. Fájlalta a hasát, és kicsit a feje is fájt. Érezte, hogy beteg. De tudta, szánkózni akar, ezért ezt eltitkolta. Már mindenki megette a borsófőzeléket, csak neki volt tele a tányérja.

– Tessék megenni az ebédet! – kiáltott rá Hédi néni, az ügyeletes nevelő.

– Sajnos, nem tudom megenni. – szólt halkán, és összerezszent a hangos felszólítástól.

– Majd megtanulod a rendet! Itt minden ennivalót el kell fogyasztani, ha nem, akkor büntetés jár.

– De, én...nem tudom... nem kérem... nem szeretem...

– Ha nem eszed meg, akkor elmarad a délutáni szánkózás!

Vedd tudomásul! Üvöltött a szigorú tanító néni. Teca könnyei kicsordultak. A feje mintha jobban fájna, és a gyomráig nyilallt. Nagyon zavarta, hogy Hédi néni még mindig ott sipákol fölötte. Ám a fejében a társak által elmondott szánkópálya érdekessége forgott. Mi lesz, ha elolvad a hó? Ha most nem tud a többiekkel elmenni, akkor lehet többet nem lesz rá alkalma. Vett egy nagy lélegzetet, és egy kanál borsófőzeléket a szájához emelt. De előtte a csomót levakarta a kanálról. Bekapta, és forgatta a szájában. Kirázta a hideg és lenyelte. Hányingere lett tőle. Aztán biztatta magát, lenyelem a többit is,

csak hadd mehessek szánkózni. Minden egyes kanál után az öklendezés kerülgette. Menni fog. Meg tudom enni – mondogatta magában. Közben, mint a hiéna, Hédi néni lesben állt. Így kénytelen volt az utolsó kanálnyt is bekapni. De azt már a szájában hagyta. Gondolta, majd kiköpi, ha kimegy az ebédlőből. Ám hiába.

– Nyeld le! Nyeld le! – zengett a terem.

Kénytelen volt megtenni. De abban a pillanatban rohant is ki az étkezdéből. Futott a végéig, mind kiadta magából. Gyengeség fogta el. Azt hitte elájul. Megmosta az arcát, és a tükörbe nevetett. Kiáltott a tükörképének: – Éljen a hó, hajrá! Megyek szánkózni! Megyek szánkózni!

A gyereksereg lázasan készült. A nevelők kiosztották a szánkókat. Egy szánon négyen osztoztak. Maguknak kellett eldönteni, hogy közösen egyszerre csúsznak, vagy kettesével, vagy mindenki külön-külön. Az 50-es, így hívták a gyerekek a meredek utat, ami felvezetett az erdőbe. Teca még nem járt erre, sőt még erdőben sem. Közben nagy pelyhekben hullt a hó. Belepte a gyerekek kabátját, sálját, olyanok, mintha hómanók lennének. Arcuk kipirosodott. Beértek az erdőbe. Tecát ámulatba ejtették a féhéren csillogó fenyők. Milyen sok fa, és hogy belepte őket a hó, mintha fehér bundában lennének – gondolta. Majd meglátta a szánkópályát, mely olyan magasan vezetett fel a szerpentinén, hogy nem látta az elejét. Vékony kis csizmája már rég átázott. A kabát sem volt túlságosan meleg. De szívét az erdő csodálata és a szánkózás öröme fűtötte egy kis melegséggel. Úgy döntött, külön csúszik Egyedül. Teca a másodiknak következett. Amíg az első felment, addig a társakkal hócsatázott. S nevettek, hogy még az erdő is beleremegett. A fejét a vékony sapka alatt átjárta a szél.

Már fázott. Reszketett. Jó lenne valami jó meleg, egy forró tea, – gondolta. Próbált ugrálni, hátha elmúlik fázó testéről a hideg verejték. Végre sorra került. Boldogan fogta meg a szánkó kötelét. S indult fel a meredek pálya szélén. Fejében a társak tanácsait elemezte. Ha erre akarok kanyarodni, akkor ezzel a lábbal fékezek, ha arra, akkor a másikkal. A friss hóban térdig taposott. Követte a többieket. Még fel, még fel, hogy minél tovább tartson. Még, na még, na még – biztatta magát. Ám ereje lassan kezdte cserbenhagyni, de még, még – mondogatta. Emelte nehezedő kis lábait. Aztán nem bírta tovább. Szólt a társainak, hogy ő innen lecsúszik. Azok mondták neki: nem vagy észnél, úgy jó, ha minél feljebbről indul az ember. De Teca már annyira csúszni akart. Felült a szánkóra és elindult. A hegygerincbe vájt kanyaroknál kitette a lábát és csúszott sebesen. Sosem érezte ennyire szabadnak magát. Úgy érezte, most ő a hegyek ura. A gyors száguldásban kicsi kis arca, úgy tűnt messziről, mintha egy piros labda gurulna fentről. Örömeiben nevetve kiabálta: hurrá- hurrá, jaj de jó, fut velem a szánkó! Ámulatba ejtette, ahogy mellette mintha vele rohannának a fák, a bokrok. Mintha őt követnék. Aztán leért. Át kellett adnia a szánkót. A szíve majd belehasadt, hogy most más következik. De akart még csúszni, nagyon akart. De várnia kellett a többiekre. Szomorúan, de megértette, hogy nem csak ő, hanem a többiek is szánkózni akarnak. A hideg, könnyet csalt a szemébe. Testét átjárta a nyirkos hó. Remegett, úgy, mint még soha. Odament a nevelőhöz, és szólt neki, hogy mennyire fázik.

A nevelőnő megfogta a homlokát.

- Te kislány, hisz lázas vagy, tűz forró a homlokod!
- De én... de én de én még egyet csúszni akarok!
- Arról szó sem lehet, most azonnal visszamész az intézetbe és jelentkezel a betegszobán! Egy nagylány visszakísér!

Szólta Julcsinak, a nyolcadikos lánynak, hogy fogja meg Teca kezét, és vigye haza. Tecának eleredtek a könnyei, arcán elmosódtak a forró cseppek és a hideg hópelyhek. Julcsi kezét megfogta, és elindultak.

– Julcsi, csak egy kicsit, csak egy kicsit még hadd csússzak. Most ültem először szánkon. Légyszi. Légyszi.

– De mi lesz, ha meglát a nevelő? Abból nagy baj lesz ám, hallodé...

– Légyszi... légyszi...

– Na jó, kicsi lány, akkor most szerzünk egy szánkót, aztán hazáig húzlak. Úgy jó lesz?

– Igen, igen.

Julcsi elkérte az egyik szánkót, és felültette a kislányt.

– Csak aztán kapaszkodj! Le ne pottyanj nekem!

Teca boldogan ült a szánkon, aztán gyenge kis teste elhagyta, és menet közben a láztól álomba szenderült. A sűrű hópelyhekben anyukája húzta a szánkóval. Az anyukája, aki még soha nem vitte őt szánkózni.

Ismerősök

A buszmegállóban találkozik két középkorú nő.

- Szia, rég láttalak! Mi újság veled?
- Köszönöm, jól vagyok!
- Gyerekek? Család?
- Már kirepültek.
- Akkor mit csinálsz otthon? Annyi szabadidőd lehet, mint tengerben a csepp.
- Hát az van bőven. Kézimunkázom, horgolok, főzök, sütök, keresztretjvényt fejtek.
- Horgolsz? Kézimunkázol? Ugyan minek, hisz tele vannak az üzletek szebbnél szebb dolgokkal.
- Azért, mert jólesik!
- Jézusom! A mai világban kézimunkázni? Akkor te igen csak öregszel! Látom a fejedben a sapka is olyan hetvenes évekbeli mutatvány, a kabátod is divatja múlt. Már a sminkről is lemondtál. És ez a garbó?
- Jaj, ne mondj ilyet, öregszik a fene... meg az úthenger! Jól érzem magam a bőrömben.
- Na, majd ha lesznek unokák, nem lesz időd semmire...
- Tudod-e, hogy mennyire irigyellek? Mert neked már két iskolás unokád van, szoktam látni, ahogy viszed őket a játszótérre.
- Én? De hiszen nincs is unokám!
- Dehogyan nem, kár tagadnod!
- Már bocsánat, de miért tagadnám?
- Ó, hát most látom, ahogy közelebből nézlek. Összekevertelek az édesanyáddal! Azt hittem, vele beszélek. Nos sietek, jön a busz... Legyen jó napod!

Anyák napja

Péter, 12 éves szőke kisfiú boldogan lépkedett édesanyja mellett. Szívesen megfogta volna a kezét. Ám az iskolához közeledve mit szólnának a társai, hiszen ő már nem dedós. A nap aranszínben csillantotta meg szőke fürtjeit. Igaz, néha kicsit hunyorított az erős sugarától, ami a szemüvegében tükröződött. Boldog volt, hiszen anyák napi ünnepre siettek az iskolába. A tanár néni szerint nagyon szépen mondja a versét, amit kiválasztottak számára, hogy majd anyukáját meglepve elszavalja. Úgy érezte, a legszebb vers, neki jutott. Az iskola előtt lázasan készülődő emberforgataghoz értek. Az izgatottság ott motozott a lelkekben. Aztán eljött a várva várt pillanat és mindenki bevonult a terembe.

A gyermekek szépen felsorakoztak a tábla előtt, melyet színes virágok díszítettek. Csicseregve még egy kicsit vártak a tanárnő intésére. Volt, aki a kezével integetett az anyukájának. Petike egy huncut kacsintást küldött. Aztán csend lett, és elkezdődött az ünnepi műsor. Szép tavaszi ének után felváltva elszavalták a verseiket a gyermekek. Szavallások közt pedig szintén egy dalt hallhatott a publikum, zongora kísérettel. A termet eltöltötte a szeretet melege. Végül Petikére került a sor. Édesanyja visszafojtott lélegzettel hallgatta kisfiát. Le nem véve szemét róla a meghatódottságtól. Gyönyörű versét hallva szaporábban vert a szíve, és egy könnycsepp kezdett arcán útrakelni. Úgy, hogy a szipogását vissza kellett tartania. Büszke volt nagyon a fiára, a versét a legszebben Petike mondta. A műsor pedig egy közös énekkel zárult. Az ünnepeltek nagy tapsviharral hálálták meg az előadást. Ezután minden gyermek egy szál tulipánnal köszöntötte anyukáját, és nagymamáját. Petike is boldogan futott anyukája mosolygós tekintetét látva. Kicsit el is botlott egyik szék lábában. Átadta neki a virágot, és

szorosan megölelték egymást, és öröm puszi csattant az arcukon. Anyukája boldogan simogatva kisfia fejét, megköszönte neki a verset és a virágot. Mindenki hazaindult. Amikor már ketten haladtak az úton, Petike megfogta anyukája kezét, aki így szólt hozzá:

– Jaj drága kicsi fiam! Tudod-e, hogy te vagy a világon a legcsodálatosabb gyermek! Annyira szeretlek! Tündéri voltál!

Petike boldogan nevetve tette fel a kérdését, ami a fejében motoszkált.

– Anya! Kérhetek valamit? Bemegyünk a boltba? Úgy ennék egy csokit!

– Drága kisfiam, most nincs időnk boltba menni, majd holnap vehetsz magadnak. Ígérem, adok rávalót. De most iparkodjunk haza, mert sok a dolog – szaporára vette lépteit.

– Anya, akkor csinálj nekem tejbedarát finom kakaóporos cukorral, az is jó lesz csoki helyett. Ugye csinálsz?

– Drága fiam, persze hogy csinállok! Finom vacsi lesz! Megnyalod mind a 10 ujjadat. De most aztán rohanjunk! Odaérték a bolthoz.

– Anya, biztosan van minden a vacsorához? Mert itt a bolt, és akkor bemehetünk...

– Drága fiam, van hozzá minden, ne aggodalmaskodj, azt hagyd meg anyádnak. Jól van?

– Igen anya, de jó, akkor fincsi vacsi lesz... – mosolyodott el.

Boldogan még a pocakját is megsimogatta bohóckodva. Aztán végre hazaértek. A loholásban Petike egy kissé elfáradt, ezért letelepedett a nappaliban a kanapéra. Majd az újságot olvasó apjának odasúgta:

– Apa, anya nem is tudja a meglepetést!

– Milyen meglepetést? – néz a fiára.

- Az óriás tábla csokit és még valamit, de az titok!
- Jól van fiam, akkor vacsora után majd odaadhatod neki – szegezte szemét ismét az újság lapjaira.

Addig az édesanya az előszobában eligazította Petike levetett cipőjét és az övét is. Ebben a pillanatban megcsörrent a telefonja. A barátnője kereste, aki tudakolta tőle, hol a fenében volt, hiszen ma estére beszéltek meg a bulit. Petike csak fél szavakból hallotta a beszélgetést. "jól van, akkor már indulunk is" ez volt anyukája utolsó szava a telefonban. Már csak azt látta, hogy anyukája és apukája is elkezd szedelőzködni egymást sürgetve. "Siess már, buli van" – hallotta többször is. Mire feleszmélt, már az ajtó előtt álltak, és mondták a jó tanácsokat: "Fiam, már nagy gyerek vagy. A hűtőben találsz szendvicset, a tévét is nézheted, de máshoz ne nyúlj, és senkinek ne nyiss ajtót! Mi most elmegyünk, buli van, majd ha nagyfiú leszel, te is mehetsz. Légy jó, és korán feküdj le, de előtte mossál fogat!" Ezzel bezárult az ajtó, és magára maradt. Ekkor tudatosult benne, hogy oda a meglepetésének, hiszen nem tudja majd ma odaadni az ajándékot.

Törte a fejét, hogy mitévő legyen. Egyszer csak gondolt egyet és a dugihelyről, ahogyan ő hívta ezt a kis titkos zugot, elővette a nagy tábla csokit. A többi meglepit ott hagyta. Bement a szülei szobájába. De vajon hova rakja, hogy biztosan észrevegye az anyukája. Jó ötlete támadt, hogy megveti az ágyat és a párnájára rakja, de ráhajtja a paplant. Elképzelte, ahogy édesanyja rálel, és mosolyogva észreveszi, és majd meglepően ujjong. Így megágyazott, és elrejtette az ajándékot. Körülnézett a szobában, és sajnálattal látta, hogy az anyák napi tulipán ott hever és kókadozik az asztalon. Fogta a vázát és belerakta, kiment és vizet is engedett bele, majd visszavitte a szobába. Onnan kilépve jutott eszébe, hogy számára ma elmarad a beígért tejbedara is, amire készítette a pocakját.

Még a nyála is kicsordult. Kedvetlenül kapcsolta be a tévét, de gondolatai a tejbedarán jártak, és a korgó gyomrán. Mely arra készítette, hogy eszébe jusson az elrejtett csokoládé. Nem enné meg mindet, csak legalább pár kockát. Összefutott a nyál a szájában. De aztán amilyen gyorsan lehetett, elvetette magában ezt a lehetőséget. Helyette bement a konyhába, és neki állt megfőzni élete első vacsoráját. Úgy, ahogyan az anyukájától látta, ugyanabban az edényben. Csak a mennyiségekkel nem volt tisztában. De azt tudta, hogy állandóan keverni kell. Majdnem kifutott a tej, de azért kész lett vele. A szekrényben hiába kutatott fel mindent, sajnálatára kakaóport sem a megszokott helyen, de még a spájzban sem talált. Pedig az adná meg a boltban nem megvett csoki igazi zamatát. Így elkezdte szomorkásan kanalazni a csupasz tejbedarát. Ami valahogy nem úgy sikerült, ahogyan megszokta, mivel furcsa csomókat is érzett a szájában. Egy kicsit nyámmogott rajta, aztán pár kanál után ott hagyta. A kedve olyannyira elment, hogy fogmosás nélkül ment az ágyba. Ruháit szétszórva a szék támlájára csapta. A tévét a szokásosan beállítva bekapcsolta. Egy kicsit nézte, ahogy a filmben püfölik egymást az emberek. Erre szenderült álomra.

Késő éjjel hangoskodásra riadt. Mint az utóbbi időben oly sokszor. Az édesapja és az édesanyja civakodtak. Káromkodtak egymással elviselhetetlenül. Már megint elfogyott az apja cigarettája, és hogy a holnapi inge megint nincs kivasalva. A hangjukból azt vélte, bizony megint alkoholt ittak. Fél óra cirkusz után végre elcsendesedett az otthon. Ha nehezen is, de újból elaludt. Reggel fáradtan és fásultan ébredt. Eszébe jutott az apja elől is titkolt ajándék. A tegnap esti perpatvar még ott zengett fülében. Odalopakodott a dugi helyéhez, és óvatosan, hogy szülei észre ne vegyék, a zsebébe rejtette az ajándéknak szánt tárgyat és még valamit. Ezen a napon is szokásosan indult

az iskolába, de már útközben terveket szövögetett a meglepetésnek szánt ajándékkal. Amiről úgy gondolta, most ő és a legjobb barátja fognak osztózni. Örömmel futott oda barátjához és a fülébe súgta: sulis után buli lesz a parkban... de csak mi ketten... ne szólj senkinek... Társának halvány sejtelve sem volt, hogy Petike vajon mire készül. Mit jelent az, hogy buli van? A tanítás szünetében hiába faggatózott. A buli, az buli. Majd a parkban megtudod... – hajtogatta feleletként neki.

Aztán aznapra az iskolában utolsót csengettek. A két barát loholt a parkba. Petike feltérképezte a terepet. Beráncigálta barátját a bokor mögé, ahol úgy gondolta, senki sem láthatja meg őket. Elővette a cigarettát és az öngyújtót. – Most pedig buli van, és rá fogunk gyújtani! – nyújtotta oda barátjának a közben kibontott cigarettásdobozt.

– Ezt meg honnan szerezted? – kérdi tőle.

– Anyukámnak hozattam, hogyha majd apám veszekszik vele, mert nincs cigije, akkor majd odaadom neki, és nem lesz vita.

– Akkor most miért?

– Mert ilyen kedvem van. Buli van, és kész!

A társa nem ellenkezett. Az első slukkoktól mindegyik köhécselt, de féltek bevallani egymásnak, hogy ez a cigaretta bizony nem is olyan jó dolog, mint ahogy a felnőttek gondolják. Mégis, ettől a perctől kezdve ha tehették, iskola után itt "buliztak". Senki nem látta őket, csak a bokrok felett lévő gomolygó füstöt, míg el nem oszlatta azt a levegő.

Papa és a számtek

Kisfia nyúzza az apját.

Papa gondolkodj! Mit is kell megtanulnod, hogy tiéd legyen az állás?

– Kisfiam a gépet!

– De papa, milyen gépet?

– Gép, gép mit számít az?

– Na végre, hogy eszedbe jutott!

– De mégis milyen számítógépet, mert van több is!

– Ne személyeskedj, kölyök!

– Hát papa, te zseni vagy! Akkor kezdjük a leckét! Mondd el, mit tudsz róla.

– Öreg vagyok én már ehhez!

– Jaj papa! Gondold azt, hogy te vagy a gép! Meglátod menni fog!

– Aha, értem! Én vagyok az a személy, aki számítok! Így már menni fog!

– Ez az papa! Akkor kapcsolj be!

– Szóval, ha én vagyok a gép, akkor kezelnek! Beutaló nélkül bekerülök az operációs rendszerbe! Aszongya, hogy: végre alkalmaznak is mint Enter! Benne leszek a sok ezer programban! Egyedi felépítésem lesz! Végre-valahára működni fogok, közreműködni! Nem is akárhogy! Nézzük csak! Közreműködöm! Ha normális lesz a szoftverem fizikailag felépítve, tele lesz a táram! Hmmm hát ilyet! No a fene. Működni fognak a kompatibilis részegységeim is! Nocsak, még az is! Ej, és ennek a gépnek még viagra sem kell, na de vigyázzunk a kellemetlen lopakodó vírusokkal! Azok a fránya trónkövetelők, na azokkal is!

Nocsak, még monitoron is látható leszek! Ez aztán a csúcs megjelenítés! Egyszerre több helyen! Még mások is láthatják!

Ha hagyom! Úgy biza. Na, de mért ne hagynám hardver! Klikk! Náná, na, de nekem annál jobb, minél jobban vibrálnak a képpontjaim, ha nem is nekem, de másoknak biztosan. Tuti nyerő! Ah, milyen jó ez. Megy egy klikk!

És még a mértéken is állíthatok! Azaz, ami kicsi nagyobbra fog látszani! Húha, attól begeneráljon a vibrálás! Ollé, és még kisugárzásom is lesz! Valami folyadékkristályos. Ki gondolta volna? És még akkor hozzá is szólnak! Megjelennek az ematikonok! Klikk here! Óóóóó!

Sőt, ha ügyes leszek még a látásmező is növekszik tőlem.! Ami persze még lassabban is alszik ki! Majd azt szabályozom! Láthatóvá válik a láthatatlan! Dupla klikk! Olyan képpontjaim lesznek, sosem leszek kétszínű! Csak ha felülírnak. És ha minden igaz, egy egér lesz a leghűségesebb barátom! Az adja az impulzust, amit küldök, aha, és ezer like, és az egér átvált érintésbe...! Ott tapogatok! Oda, ahova akarok, és persze rám is tapintanak! Sőt, kattantanak! Ott is! A végén is! Like, like like. Az sem fáj, ha megosztanak! Mit számít a megosztott megismerélyesítés! Fiam, ezt sem gondoltam volna! Közelebb értenek mint nászágyban az együttlét! Mert ugye az egér a beviteli eszköz, és én irányítom a bevitelt, hm, oda ahova, s ha újítok, akkor jön az érintőzés! Akár monoklimon keresztül.

Ezt nem lehet kibírní! Annyira beleélem magam! Nem megasztár, gigasztár leszek! Jutube! Persze ahhoz használnom kell a klaviatúrámat is! A túrá, mennyi túrá! Több nézetben beállíthatok! Beillesztem magam! Azám! Ha nem tetszik, bezár és kilép. Én is bazár, én is kilép. Ha kell, mentem a menthetőt. Nincs menthetetlen! Itt nincs! Ha meg akarom örökíteni, akkor meg copyright, sőt több oldalon home!!!! Micsoda élet! Tele tárral! Még tabulátorom is van! Nem dőlök össze! Mindig én léptetek! Klikk here! Enter!

És ami a lényeg! Még meghajtott is lesz! Öcsém!

Ez aztán a luxus! Azt hajtok, amit parancsolok! Vizuális megtestesítés! Enter! Run! Dir! Like!

Olyan paraméterekkel fogok rendelkezni, még a végén sok ezer könyvtár adatbázisát demorizálom! Szerkesztő grafikusként, diploma nélkül úgy tördelek, ahogy tetszik! Azt is, aki nem akarja! Olyan nyelven, ahogy óhajtom Mert olyan bemeneti és kimeneti műveleteket hajtok végre, hogy megérint mindenkit a jpg-m! Szelektív impulzusosom! Az ön is milliomos honfoglalója! Királyság pókertárs.

Az operációs rendszerem hálózatain egymagam szörfözhetek, vízdíj nélkül! More! Nem leszek a periférián még kikapcsolt állapotban, sötéten sem! Én magam leszek periféria, s kattán rám a Rija! Meg a privát profilja! Aztán alleluja! Ő kijelöl, én bejelöl, like szmájli, és működik a speciális billentyűm csak neki, csak magamnak! F1, F2, meg sem állok F-te-8-ig! Reggelre feljutok az alkönyvtárból a főkönyvtárig, modem karakter vagyok! Gondoltad volna, édes fiam! Mindennemű szöveges program nélkül. Hihetetlen! Ha el nem felejttem a jelszót, akkor magam kezelhetem az információkat! Nincs susmus! Itt mindennek nyoma van! Ám ha nem tetszik, csak egy del és irány minden a lomtárba!!! dir lesz aztán neki, ha nem nyugszom, mert adok a képpontjainak alighanem! Törlődik egy időre az ikonja, mint a szili konyha!

A másik, a legfontosabb, olyan verzióban legyen, hogy agyban soha el ne szálljak, akkor tuti nem telepítenek újra, és nem kell félnem a futtatástól, és kivételesen a processzor fejébe is látok. Sőt! Akkor már én magam leszek saját magam processzora! Olyan népszerű leszek mint nép szavában a keserű! Ezt a szabadságot, ezt az elvi békességet! Like!

Bárki kapcsolatba léphet velem, tápomban az egység! Ha a hálózatomra kapcsol, csak a nicknevem meg a kukac és még a pont hu! kész az összeköttetés!

Olyan ablakban leszek és olyan ikon, amelyenné konvertálom magam! Az csatlakozik, akit hagyom, hogy csatoljon! Ha nem fér el bennem, hát tömörítve, hogy legyen aztán mit kicsomagolni s lehúzni a cipzárt. Ez az ajándék.

Ahhoz, hogy végképp élve maradjak, megkímélem magam tűzfalakkal! Olyan falakkal, hogy a kémek az USB kimeneten is chipet hányanak! Akárki nem férhet hozzám, csak úgy natúr! Nehogy megfertőzze az állományomat! Van, hogy sikeresen féregteleníték! Szükség is van reá! Megvannak az erőforrásaim. Aki nem tetszik, annak meg ajánlom a kimeneti eszközeimet! Takarodjon a könyvtáramból is! No mappa! Egy szóval, a védelmi funkcióim a legfontosabbak! Ha nem akarom a személyi állítmányaim a nyilvánosságra hozni, ha nem akarom, hogy tudják, épp milyen állapotban vagyok! Nos vannak helyek, ahol rejtve vagy ott lehetek a gépnél, és mégis nem tartózkodom magamnál. Ez aztán az online! Nos, ki gondolta volna, hogy még érzéseket is radiálok, mégis jól funkcionálok, hisz erre vagyok kódolva. Na, de ha nem akarom, hogy kifussak, muszáj mindig frissítenem magam! A memóriám nem hagy el. Rögződik, mint merem lemezemen a pirkadat!

– Jól van papa, még a végén megfiatalodsz, pedig nem is vagy tápos! Tuti tiéd lesz az állás, ha másként nem is, hát lájkolva!

Banános születésnap

Tibi csendben kiosont reggel az anyjához Ilonkához, aki észre sem vette, hogy betoppant a fia.

– Drága anyukám! Boldog születésnapot! Van egy banános csokim, azt neked adom, de huginak ne mondd meg, hogy tőlem van, mert tegnap névnapjára nem adtam neki semmit. Jól van, anya? – suttogta vékony mutáló hangon neki.

– Édes kicsi Tibikém! Van egy ötletem! Vidd azt a csokit, add huginak, biztosan boldog lesz! – a kamasz suhanc megfordult, és lehajtott fejjel kullogott be a hűgához, majd pár perc múlva visszatért.

– Anya! Igazad volt! Hugi annyira, de annyira örült neki – aztán szélesebben, anyját válaszra sem méltatva rohant vissza a szobájába. Most már hallhatóan becsukva maga mögött az ajtót. Amit pár perc múlva anyja résnyire nyitott. Mondott volna valamit neki, ám látja, hogy fiának csokival tömve a szája, kezében annak papírja is. Így szó nélkül indult a dolgára. A konyhában pedig hugi, a kislánya várta.

– Boldog Születésnapot az én kedves anyukámnak! Nyújtotta feléje a csokit, azt az ismerős csomagolásút...

– De hiszen...

– Csend, kicsi édesanyám! Ezt megérdemled! Ne sírj! Hiszen ma ünnep van. – aztán ott is hagyta a konyhában anyja torkában hagyva a kimondani akart szavakat.

A gyerekek már az iskolapadban ülhettek, míg otthon már főtt a paprikás krumpli, amibe kivételesen jutott kolbász is. Ilonka csengetésre lett figyelmes. A szomszédasszonynak nyitott ajtót. Ritka vendég volt náluk, de ha jött, akkor mindig valami óhaja volt. Ma sem volt másképp.

– Szép jó napot! Egy kicsit bajban vagyok, de hát tudod, szegény embert az ág is húzza. Ma van a kisfiam 10. születésnapja, pudingporom az még akad, de kellene hozzá egy fél liter tej is. – láthatóan harapta el a következő mondatokat, reménnyel teli cinkos fénnyel a szemében. Mire Ilonka gyorsan a kezébe kapta a banános csokit és átnyújtotta neki.

– Ezt add oda a kisfiadnak! Nem kell, hogy mondd, hogy tőlem van! De most mennem kell, mert leég az ebéd! – ezzel faképnél hagyta a látogatót, aki kénytelen volt távozni. Igaz, mégsem üres kézzel.

Másnap Ilonka a szomszéd kisfiút látja a lépcsőházban. Ritkán szoktak beszélni, de a kis kölkök elkeseredett hangon mégis megszólította.

– Ezt találtam a szemetesünkben, – mutatott a banános csokipapírra. Apa megette... Biztosan ő lehetett...

– Mutasd csak! Nocsak! Ez nem is igazi banános csoki! Banánt biz' nem látott! Nem véletlen adják a boltban akciósan, egyet fizet, kettőt kap! Talán a csoki sem az igazi... a cukor és a kakaó sem, ami benne van. Gyere be délután hozzánk, és kapsz tőlem egy igazi banánt! Azt biz' tán nem hamisítják! A csokit meg felejtsd el!

– Aha értem... De akkor kinél van a másik? Azt ki ette meg?

– Mondtam! A csokit azt felejtsd el!

A szomszéd fiú pedig délután megette náluk a banánt. Majd e szavakkal ment a bejárati ajtó felé.

– Köszönöm a banánt Ilike néni! Finom volt! A banánhéjat pedig bedobom a szemetesbe, nehogy valaki elcsússzon rajta és kitörje a bokáját.

Élet

A franciaágyon édesdeden feküdtek. Aztán a férje telefonja rázta fel őket délutáni bóbiskolásukból. A férfi nyúlt a telefonért.

– Igen Gabi... – szólt bele kicsit zavartan.

Ennyit hallott az asszony a legelső szófoslányból. Úgy érezte, talán valami baj lehet, ha a nővére nem őt hívta, hanem a férjét. Akit sosem hívott eddig.

– Sajnálom... tényleg... – aztán hosszú csend.

Az asszonyka álmából kezdett feleszmélni, a hangokat hallva. Mégis mi történt? Szíve megremegett, hogyan is volt képes arra, hogy nap mint nap ott megy el a busz előttük, és ő mégsem vette a fáradságot már jó pár hónapja, hogy legalább leszálljon, és egy kis időre meglátogassa nagyobbik testvérét. Mert rohant haza, a szokásos feladatok gyors ellátása, aztán pedig a tévében a sorozatok egymás után. Agyában megszakadt a film. Mikor is volt náluk? Persze ők is jöhettek volna. Láttá be. Jó, de akkor is. Amikor utoljára ott volt, mást sem hallott: Csak a gondok, az anyagi problémák, a munkahelyi, a családon belüli viták. Amikor utoljára ott járt, igen, a nővére két gyermeke csúnyán összevesztek. Ott előtte. A felnőtt gyermekek. Összeszorult a szíve. Attól is, hogy a munkahelyük is bizonytalan. Ma van, de a holnap már kétséges.

Melyik kórházban? Nem, ez nem lehet igaz. Jaj Istenem! Vajon kit érhetett baj? A gyermekeit? Netán a férjét? Mégis mi történt? Próbált a férjére hatni, hogy adja át a telefont, de az csak mérgesen intett, hogy hagyja őt beszélni. Az asszony figyelt, de csak a másik végén beszéltek, és azt nem hallhatta. Remegve leste férje arcizmait, felismerve benne a baj nagyságrendjét. A baját, amiért nem őt hívták.

De vajon mért őt? Suhant át megint fejében. Talán félnek, hogy összeroppan? Félnek? Miért is nem ment. Vádolta magát eszeveszettül. Talán egyikük beteg lehetett. Beteg. Nem tudta, így pedig még meg sem látogathatta... Jaj! Átkozta magát. Jaj! Jaj! Uram Isten! Kapott a telefonért, hogy végre tudja meg pontosan, mi is az a nagy baj. Ám a párja erős kézmozdulattal félretolta és hallgatta tovább a vonal túlsó végén lévő hangot.

– Rendben, már indulok is – volt az utolsó szó. Olyan elkeseredett arcot vágott, amit a felesége még nem látott. Majd gyorsan öltözni kezdett.

– Mondd már végre, mit mondott a nővérem! Ki van a kórházban? Mért nem engem hívtak? Milyen baj történt? – kérlelte párját, hogy végre szóra bírja. Ám annak elhalványult az arca.

– Ne izgulj, semmi baj, csak a régi munkatársamnak, Gabinak, tudod ki, szüksége van rám, hogy menjek a kórházba beállítani a számítógépén a fránya internet kapcsolatot. A hátam közepére sem kívántam, de még tartozok neki... A holnapi benzinmennyiségnek is lőttek. Mehetek biciklivel dolgozni. Mellesleg épp a legszebb álmomból ébresztett fel. De sietnem kell, mert belehal, ha nem tud kommunikálni. Szüksége van a kapcsolataira, ha már kórházban van... – azzal otthagyt a csapot-papot, és már ült is az autójába.

Asszonykája pedig hálát adott az Istennek, és tévedését figyelmeztetésnek vélte, hogy másnap meglátogassa a nővérét, Gabit. Közben a férje beért a kórházba. Belépett a megbeszél kórterembe. Arca sugárzott a megkönnyebbüléstől.

– Drágám! Hála az égnek, hogy túl vagy rajta. Nem sokára beadom a válást, és lesz másik babánk. De kérek, ne sírj! Ne sírj! Ne sírj!

Kísértés

A lakásban csend volt, csak a kinn csepergő eső verte tompán az ablakot. Jani a szobában olvasott. Szíve szerint zenét szeretett volna hallgatni. Ám asszonykája, Andi otthon volt, és ilyenkor nem ülhetett oda a számítógéphez amiben az összes általa szeretett zenéit tárolta. Helyette a könyvekben kereste lelki nyugalmát. Az Elfújta a szél c. regényt olvasta ismét. Andi pletykalapot nézegetett, aztán pedig gondolt egyet és kiment a konyhába. Kinyitotta a hűtőt, majd a spájzban is feltérképezte, vajon milyen finomságot készítsen a lányának, aki a szülés előtti utolsó percekben már a kórházban volt. Bármikor világra hozva első gyermekét, nekik pedig az első unokát. Az alapanyagokat tekintve a madártej elkészítésére esett a választása. Beszólt a szobába Janinak, hogy holnapra elkészíti azt. Ám párja fejét csóválva legyintett, neki mindegy. Andi ezt nem bírta szó nélkül és ráripakodott.

– A fene a mindenedet! Most várjuk az első unokát, és te benned nincs egy fikarcnyi jókedv sem! Ráadásul trónörökös kiskrapek lesz, még csak nem is lány! Emlékszel, mennyire szeretted volna te is egy kisfiút. Most meg játszod a sértődöttet!

– Hagyj békén! Csináld csak a madártejet! Csináld csak...

Ebben a pillanatban csörrent meg a telefon. A Piramis együttes "ha volna két életem..." ez zengte be a teret. Jani mintha nem is akarna tudomást venni róla. Andi pedig úgy rohant a mobiljához, hogy beverte a bokáját az útban lévő fotel sarkába. Kirohant a telefontal a konyhába.

Jani csak a beszüremplő hangfoszlányokból értesült, hogy kis unokája világra jött. Olvasott tovább, mintha egy ilyen

esemény csupán hétköznapi eset lenne. Megint a könyv lapján lévő betűkre vetette tekintetét. A szavak futottak, egyre csak futottak szeme előtt, melyeket képtelen volt összeolvasva értelmezni. Külön-külön még ment, de értelmet nem kaptak Jani tudatában. Ám makacsul próbálkozott vele. Aztán már a szavakat is csak betűnként látta, elmosódva, töredeazve, egyre halványulva, aztán már csak fehér folt, kis csíkok pontokkal. Könnycsepp csorgott az arcának ráncgödreibn kicsit eltévedve, de utat találva, a tehetetlenség törvényével nem dacolva megérkeztek a könyvlapjára. Jani lassan felemelte kezét és elmorzsolta vele azokat. Nem kell, hogy nyomot hagyjanak. Sóhajtott egy nagyot, majd még egy nehéz lélegzet, és próbált tovább úgy csinálni, mintha mégis olvasna. Pedig tudta, érezte, nincs értelme falni a már nem látható betűket. Andi a szobaaajtóból figyelte férjét. Csendben, szótlanul. Látta, hogy férje elérzékenyült. Biztosan hallhatta, amit a lányával beszélt. Nem bírta ki, hogy ne szóljon neki.

– Megszületett a kicsi, öltözz és megnézzük kisunokánkat!

– Menj, én most hulla fáradt vagyok, majd holnap munka után bemegyek hozzájuk.

– Hogy lehetsz ilyen! Ennyire nem érdekel a lányod? Hiszen mindig is egy kisfiúra vágytál. Végre teljesült!

– Hagyj, fáradt vagyok. Majd holnap.

– Le vagy ejtve! Én akkor is megyek!

Jani csendben vette tudomásul.

Andi pakolt, öltözött és elviharzott. A kórházban kettesével szelte a lépcsőket. Mire odaért, épp akkor tolták ki a lányát az üres kórterembe. Megvárta, míg a beteghordó távozik. Nézte lánya kicsit sápadt arcát. Kutatva a boldogságát.

– Túl vagyok rajta, anya. Nemsokára kihozzák az én kicsi babámat. Apa? Apa hol van? Hát nem is örül? Nem is kíváncsi az unokájára? Pista holnap jön, most indult el Pozsonyból.

Reggel már itt lesz és láthatja a kisfiunkat! De apa? Apa miért nincs itt? Nem értem, anya. Nem értem. Nem szeret minket? Ebben a percben hozták be a kisbabát. Az ápolónő ellátta tanáccsal a kismamát és az ölébe adta a kis csöppséget. Andi arca kivörösödött, mikor megpillantotta együtt őket. Szíve hevesen vert. Hevesebben mint valaha életében. Csak nézte, ahogy a kicsit puszikkal halmozta el, és ahogy közben kicsi puha kezét simogatta. Nézte, aztán hirtelen a szívéhez emelte lassan a kezét.

– Mennem kell. -mondta alig hallhatón.

– De anya, hiszen csak most jöttél.

– Akkor is. Nem tudok maradni.

– De anya, nem is örülsz? Aranyos, egészséges! Gyere vedd az öledbe!

– Mennem kell... sietek. Dolgom van.

– Maradj még, kérlek. Maradj. Nem értem, miért rohansz. Apa meg be sem jött. Nem is örültök?

– De. De – dadogta – de tényleg sietnem kell, sajnálom. Majd holnap jövök... majd holnap...

– Nézd, kinyitotta kicsit a szemét. Kék mint a Pistáé! És a kis orra, az is olyan pisze! Le sem tagadhatja majd, hogy az apja! – ujjongott örömeiben. Ám mire felnézett, már nem volt ott az első napos nagymami. Kifutott észrevétlenül a kórteremből.

Kinn zuhogott az eső. Az szíve pedig vészesen kalimpált. Mi lesz, ha kiderül? Ha a lánya majd megtudja, hogy Pistinek egykor tíz éve ő is szülhetett volna gyermeket. Épp az abortusz volt az, ami kettejük szerelmét tönkretette. A házasságuk sötét árnyéka. Kisért a múlt. Akkor még nem gondolta, hogy majd ez lesz. A lányát Pista megkönyékezte, és egyből teherbe ejtette. Nem, nem tudhatja meg, elég, ha Jani tudja, ami akkor történt. Nem, nem tudhatja meg senki, hogy még mindig, még mindig szereti.

Marci első napjai az iskolában

Mamája kezét fogva ment Marci az iskolába. Még csak pár napja vallhatja magát kisdíáknak. Neki minden olyan más, nem olyan mint az óvodában. Új társak és rengeteg új feladat. Bár már tud írni és olvasni, mégis ott rejtezik benne a kíváncsiság, hogy még több mindent tudjon a világról és az őt körülvevő természetről. Ám ezen a reggelen mégis kicsit lassabban szedte a lábait az iskola felé. Mamája közben adta a szokásos utasításokat. "figyelj oda a tanító nénire, bátran kérdezz, ha valamit nem értesz, és illedelmesen viselkedj mindenkivel" Marci hallgatta a tanácsokat és "tudom, tudom" "mindig tudom" volt rá a válasz, kicsit hetykén és vagányan, de most nem volt annyira erőteljes a hangja, ahogy az tőle megszokott. Hiszen még mindig ott motoszkált a fejében a tegnapi esemény. Utolsó órájuk testnevelés volt. Egyik társa elfoglalta a tornasorban éppen az ő helyét. Marci pedig vitatkozás helyett sértődötten kivonult a teremből. A tanító néni ezt látva utána eredt, és behívta egy másik terembe. Röviden elbeszélgettek, majd visszatértek az osztálytársakhoz. Marci érezte, hogy nem az a megoldás, hogyha valami problémája van akkor elvonul. De ami megtörtént, az megtörtént. Ami igazán fájt a kis lelkének az a tanítás után történt. Papája ment érte és amikor a társai meglátták, hogy érkezik, szólamban kiabálták. "A Marci rossz volt, a Marci rossz volt". Pedig dehogy akart ő rossz lenni. Gondolt vissza a tegnapi szomorúan. Aztán odaértek az iskolához. Mamája elköszönt tőle, ő pedig próbált úgy viselkedni mindenkivel, mintha a tegnapi nap meg sem történt volna. Ám szíve zugában ott a pecsét "a Marcika rossz volt". Katica tanító néni aznap külön figyelmet szentelt az érzékeny kisfiúnak. Látta a gyermekén, hogy ügyes és értelmes, viszont a lelkesedése a mai nap kicsit alábbhagyott.

Sejtette és tudta, mi lehet az oka. A tanítási idő utolsó perceiben kiment a folyosóra és várta Marci papáját, aki időben érkezett. A teremajtó csukva volt. Szólt a nagyszülőnek, hogy fáradjon be vele a terembe. A papa kicsit megvakarta a buksiját, és csóválta a fejét. "Mit csinálhatott az ő kis gézengúza?" A két felnőtt beléptek a terembe. Ekkor a gyermekek hangja visszhangban harsogta "a Marcika jó volt, a Marcika jó volt". Nagy meglepetést okoztak a papának, de még nagyobb meglepetést Marcikának, hiszen nem tudott erről a kis összeesküvésről. Boldogságában felfeküdt az iskolapad tetejére és olyan hangos nevetésbe kezdett, mint még soha. Keze lába kalimpált. A többi gyermek pedig tapsolt neki. Papája kicsit zavarában megszólalni sem tudott. Aztán letessékelte Marcit a pad tetejéről. "gyere le onnan, nem szép dolog a pad tetején...". A gyermek meg sem akarta hallani, folytatta tovább az öröm mámort a többiekkel. Ekkor papája kicsit hangosabban próbálta a padról lecsábítani a gyermeket. Mire Katica tanító néni szólt neki: "Hagyja kérem, hiszen most boldog!". Mire a papa arca pirosra és fülig érő mosolyra változott. "Igen, Marcika most boldog, én is boldog vagyok, hogy ilyen tanító nénije van!"

Ajándék

Horváthékat ismerte az utca népe. János, az apa, közkedvelt személyiség itt, a közeli térség minden egyes sarkán lévő kocsmájában. Szívesen tért be egyikből a másikba munka után, olykor előtte is. A fia, Jenő sem hagyta el apja emily szokását. Aztán ő beleszerelmesedett egy nőbe, és nősülésre szánta el magát. Néha ugyan még a pohár fenekére nézett, de dolgos ember lévén egyre ritkábban látogatta cimboráit a megszokott helyen. Élt éldegélt, de mint mondani szokta, egyik napról a másikra. Többször bánatosan konstataulta, hiába gürizik, jobb akkor sem lesz, többre akkor sem jut. Mindig legörbült a szája széle, mikor munkabérével hazaballagott. Hiszen látta előre, hogy zsebpénzre biztosan nem futja belőle. Pedig de örült volna, ha olykor nemcsak más kertjéből lopott virággal lepheti meg kedves, odaadó asszonyát, akinek a főztjét fel nem cserélné máséra, a világ legjobb séfjének kosztjára sem.

Egy napon aztán ráragyogott a szerencse. Ugyanis gondolt egy nagyot, és a munkahelyére vitt kávék árát napról-napra összespórolva, annak összegéből kitöltött egy tipp-mixet az éppen zajló futball-világbajnokság meccseire. Egész szép summát nyert ezzel, amiből akár ezer virágcsokorra is juthatta volna. Nem tudta mi tévő legyen ennyi pénzzel. Egyben biztos volt, végre meglepi feleségét egy nagyobb ajándékkal. Törte a fejét, vajon minek örülne kedvese. Ekkor döbbsent rá, hogy felesége száját sosem hagyták el sóhajok, hogy ezt szeretne, vagy hogy milyen jó volna, ha ... Érdekes, gondolta. Bizony, bizony, az ő párja nem ismerte azokat az érzéseket, hogy bármire is vágyini, jobbra, szebbre, nagyobbra, netán modernebbre. Mi tévő legyen? Valahogyan csak tudnia kell, hogy milyen ajándék legyen az, amit neki szán. Olyan, hogy könnyezzen a boldogságtól, olyan, hogy úgy szorítsa örömében

magához, mint még soha. Ujjongott a lelke, beleborzongott a tudatba, hogy mindez hamarosan bekövetkezik, és kárpótolhatja az elfelejtett névnapokat és születésnapokat, mikor ajándéokra csak egy sportszelet erejéig jutott. Jóleső érzéssel töltötte el, hogy végre tervezhet, úgy mint azok, akiknek mindig tele a bukszájuk. Bár tudta, nála ez a boldogság csak múló állapot lesz.

Meglepetést akart, ezért nem játszhat nyílt lapokkal ahhoz, hogy a legszebb boldogságot okozza hitvesének, titokban kell kicserkésznie a benne elrejtő vágyait.

Hazament, mintha mi sem történt volna. Aztán a tévé előtt ülve mégis csak szóra bírta a szíve sugallata, annak hangos dobogása. Megkérdezte a kedvesét, mire vágyik istenigazából. A választ meglepetten vette tudomásul. „Egy gyermekre drágám”. – Jó, jó, de az jön majd magától is, ha ő is úgy akarja. Ismét feltette a kérdést. A válasz megint különösként hatott Jenő számára. „Ha gyermek nincs, akkor egy kutyára.”. Nem is kellett több Jenőnek, befejezte aznapra a faggatózást. Mert ő kutyára azért nem költene, mert lelki szemeivel már magát látja, ahogy elkapja a féltékeny düh, ahogy azt simogatja, kényezteti a párja, tőle rabolva el az időt, a dédelgetést, és netán még az ebet is neki kellene olykor-olykor sétáltatnia, és az elpottyantott kutyapiszkozat felszednie utána.

Este alig jött álom a szemére. Másnap elment apjához tanácsot kérni, hiszen ismerte, hogy nála fifikásabb nincs a földkerekségen, vagy legalábbis a környéken, légyen bármiről szó. Nem is akármilyen ötlettel engedte útjára Jenőt. „Mondd azt neki, vettél egy nagy ajándékot, de csak két hét múlva érkezik meg.” Hogy ebből mi fog kisülni, maga sem gondolta. Hazament, és újságolta a „kitervelt jó hírt”. apja jótanácsát. Felesége nem akart hinni a fülének, a kíváncsisága pedig határtalanul arra szólította, ne legyen csendben, és hogy

faggatózzon az urától az ajándék felől. „Bútor? Olyan kopott már ez a szekrény sor. Csak nem egy nagyobb TV? Az ágyból már szinte alig látom, hiába van közel. Vagy egy új telefon, amely okos is? Én már szégyellem elővenni a munkahelyemen, ami nekem van.” Jenő magában nevetett. Ő, ha ő is tudná, hogy még csak elhatározás kezdeti fázisában van az ajándék mivolta. Viszont arra nem gondolt, hogy a bútordarabok, az elektromos berendezések, és szinte minden ami mozdítható és fogható, mindegyiken van kivetnivaló, azaz cserélésre szorulna. Nap mint nap mást sem hallott. Ettől a perctől nem volt nyugta, a csendes kedvesének úgy kinyílt a csipogója, már semmi sem volt jó, és vágyakozását szüntelen ismételte, azzal a kérdéssel zárva, „Súgd meg drágám ezt kapok?” Ezzel Jenőnél végképp betelt a pohár. Jöttek az újabb és újabb sóhajok, ruhatár bővítése, és nem ártana néhány ékszer és pihenésként utazás, a kontaktlencse pedig hab volt a tortán. Jenő jó kedve elszállt, ennyi óhajnak, váagnak, kívánságnak képtelen lesz eleget tenni. Másrészt nem csak a fülét zavarta, de a lelki világát is felkavarta, ez a sok sápiózás, egyre jobban idegesítette. Az eddig elégedett asszony házastárs lett. Ez az ajándék megváltoztatott mindent.

Ennek véget kell vetnie, mert ő fog megörülni ettől. Másnap kutakodott az újságban, és délután egy palotapincsivel tért haza. Felesége könnyes csillogó szemét azóta sem felejt. A kiskutyust ezekkel a szavakkal adta át: – Kedvesem, ha már rongyos a szőnyeg, és kopott a bútor, addig míg újra nem telik, itt ez a kutyus, ez az én nagy ajándékom, ő is érezze ugyanolyan jól magát, mint ahogy én is melletted.

Kedvese ujjongva ugrott az ölébe, csókolta arcát ahol érte, és közben úgy szorította magához, ahogy azt Jenő elképzelte és megálmodta. Annyira belefeledkeztek egymásba, hogy a kiskutya közben kifutott a lakásból és azóta sem tért vissza.

A beteg

- Helló Józsi! Megvettem a barna festéket a kerítéshez!
  - Ezt a fényűzést! Hogy neked még festékre is telik. Figyelj, nem érzem magam valami jól, le vagyok eresztve, valahogy elhagyott az erőm, majd holnap átmegyek segíteni.
  - Mi a bajod? Biztos nem ettél rendesen. Gyere, mielőtt neki állunk kapsz két nagy karéj libazsíros kenyeret.
  - Kösz rendes vagy, de ezzel most nem hoztad meg az étvágyamat, ellenben boldoggá tennél, ha egy kupica pálesszal várnál. Attól biztosan meggyógyulnék! Aztán ha végeztünk, még két kupica!
  - Oké, te pimasz, tudod mitől döglik a légy! Iparkodj!
  - Sietek Béla!
- (két óra múlva)*
- Hol vagy Józsi? Csak nem elakadtál a kocsmában? Ez aztán az élet!
  - Ó, bárcsak úgy volna! Helyette itt görcsölök! Hiába nyomom és nyomom és nem jönnek a szelek! (Pfhu pfhu...) Hangja az van, csak még sem jön ki semmi.. pedig nyomom és szorítom...
  - Akkor nyomjad, csak igyekezz, mert mire ideérsz a pálesz elpárolog. Te, ganéj! Ide a bököt, hogy szimulálsz, ismerem a fajtádat!
  - Értsd meg, nem tehetek róla, most ez van. Igyekszem, erőlködöm, még nyomok párat, hátha jó lesz, ha nem, akkor viszont sajnálom azt a páleszt... Ha nem járok eredménnyel, akkor ilyen hőségben hozzád nem gyalogolok!
  - Te Józsi, ne akard, hogy újrakezdjem a könyörgést! Már megint találsz kifogást!
  - Ne parázz! Nagyobb bajban vagyok mint te, hiába nyomok, hiába, ha nem sikerül, akkor belebetegszem, mert holnap lőttek még a horgászatomnak is.

- Akkor te tényleg beteg vagy! Vegyél be egy széntablettát, az majd hat!
- Hát, ráz a hideg az idegtől, hiába nyomok, nem jönnek azok a fránya szelek! Úgy érzem, nem csak a bicikli kereke eresztett le, hanem a pumpa sem jó...
- Te marha... akkor ülj fel a motorra! Adj gázt neki!

Másfél napig

Egy szegény hajléktalan tanakodik. Utolsó pénzét mire költse.

Vajon mit vegyek?

1. Másfél kiló kenyeret?
2. Vagy egy doboz cigit?
3. Vagy inkább 2 liter olcsó bort?

Töpreng, közben ott zörgeti az aprópénzt a zsebében.

Oszt, szoroz. Hamar a következő elhatározásra jut:

1. Ha kenyeret veszek, délre elfogy, este már nem is tudok aludni, mert korog megint a gyomrom.

2. Ha egy doboz cigit veszek, akkor viszont nem gondolok a kenyérre, és talán estig kitart. Ha elfogy, még tovább ébren maradok, mert sem kenyér, sem pedig cigaretta, a borról nem is beszélek, így aludni is alig tudok.

3. Ha piát veszek, egész nap eliszogatom, még a kenyér és a cigi sem hiányzik annyira. A bor kb. estéig eltart. Aztán attól tán másnapig elalszom.

(Közben megszerezem a holnapra valót, ha szerencsém van, jut kenyér is, cigi is, és bor is. Ha szerencsém van... Odáig másfél nap a biztos...)

Az én vérem

Belépett a konyhába, a szörnyű tett helyszínére. Ahova csak nézett, mindenütt vér. A mosogatóban ott tornyosultak a mosatlan, ételmaradékös edények. A néma csendet csak a falióra ketyegése törte meg ...

Az asztalon még a karácsonyi terítő. Rajta tócsában az odafröccsent vér, ami végigfolyt a széken, le a padlóra, utat találva a kredenc alatt. Félig megszáradva a színe már nem sötétvörös, inkább fekete. Körülnézett.

Az én vérem – mormolta magában.

A vér ott volt mindenen, megalvadva benne a bánat, a szenvedés és a kegyetlen sors. Tudta, össze kell takarítania, eltüntetni mindent, hogy semmi ne maradjon, hogy semmire ne emlékeztessen. Először az asztról vette le a véres terítőt, amin a fenyőág mintáját vöröses folt szennyezte.

Az én vérem – mormolta magában.

Nem irtózott, csak végigfutott a hideg a hátán. Beletette a lavórba ázni a terítőt, mely rózsaszínné, majd pirossá festette a vizet.

Az én vérem – mormolta magában.

Aztán keresett egy rongyot, olyat, amit majd ki fog dobni, amit örökre el kell majd tüntetni. Az asztalra olvadt sűrű vörös masszát csak nagy nehézségek árán tudta levakarni.

Az én vérem – mormolta magában.

A vér, mi egykor még szívben szállította az életet adó oxigént, ott nedvesedett a kezén. Aztán a szék következett.

Az én vérem – mormolta magában.

Közben többször is kimosta, kiöblítette a rongyot, hogy teljesen tiszta legyen minden.

A padlón a tócsa olyan volt, mint térképen a tenger, és körülötte a folyók és a szigetek, de ez vérből volt ábrázolva.

Az életet jelenő vérből. Igazi fekete, alvadt vérből.

Az én vérem – mormolta magában. Aztán a padlót is feltakarította kidobásra szánt ronggyal.

Az én vérem – mormolta magában.

A rongyokat becsomagolta egy zacskóba, és a szemetesbe rakta, majd kezet mosott és elmosogatott.

Elvégezte a dolgát. Már nem volt semmi látható jele a tegnapi véres történetnek. Leült és bámult maga elé. Belül, legbelül könnyezett a lelke. Aztán nyugtatót keresve bement a szobába. Kihúzta az éjjeli szekrény fiókját. Ám gyógyszer helyett egy naplót talált. Belenézett, és az utolsó lapon ezt olvasta:

2010. 01. 03. „a volt férjem megint itt járt részegen, és lekevert két pofont, majd...”

2010. 01. 04. „a felszólító számlákat ma sem bontottam ki, nem tudom...”

2010. 01. 05. „a munkahelyen bizonytalan a jövő, csőd szélén a cég, féltő, hogy...”

2010. 01. 06. „a szerelmem ma sem hívott, pedig...”

2010. 01. 07. „nem tudtam kiváltani a gyermekemnek a gyógyszert, és ezért...”

És az utolsó sor:

2010.01.07 „anyám megint nem vigyázott a gyerekekre, ma is elment szó nélkül az ablakunk előtt, be sem köszönt, mint...”

Ekkor kiejtette kezéből a naplót.

Istenem, ha tudtam volna... – sóhajtott fel.

Ebben a pillanatban megszörrent a telefonja:

„Sajnálattal közöljük, hogy lánya, K. T., aki önkezeléssel felvágta ereit, olyan sok vért vesztett, hogy kritikus állapotban van, leállt a veseműködése és megint visszakerült az intenzív osztályra...”

Fatális véletlen

Gabi harmonikus családot teremtett maga körül. Pedig sokan nem hitték volna anno, húsz évvel ezelőtt, hogy ilyen szép család veszi majd körül. Hiszen szertelen és bulizós típus volt. Szerette az élet napos oldalát. Ahogy mondták: talán sosem fogja kinőni...

A párja, aki három év udvarlás után megkérte a kezét, talán csak ő hitte egyedül, hogy a lány ilyen életvitelével is képes viszonzni neki az iránta érzett hű szerelmet. Ez így is történt, bár néha úgy össze tudtak veszni apró dolgokon, hogy ilyenkor Péterben megingott a hit, miszerint őket egymásnak teremtették volna.

A boldogság beteljesedését az esküvő után a gyors gyermekáldás csak fokozta. Nem volt nehéz kiszámítani, hogy a gyermek még ez együtt járáskor egy romantikus éjszakán foganhatott. A nehézségek és gondok ellenére boldogan éltek. A gyermekek szépen cseperedtek. Kiegyensúlyozott, békés család volt az övék. Fekete felhők nem árnyékkolták be életüket. Sokan még irigykedtek is, ha látták, ahogy kézen fogva sétáltak az utcán még negyvenévesen is.

Azonban a családi harmóniát valami teljesen felborította, valami, ami ez idáig Gabi lelkében temetkezett. S úgy érezte, sosem kell majd kihantolnia azt, ami legbelül mindig is kínozza és gyötörte. A félelmei emiatt arra kényszerítették, hogy hallgasson róla, mint a sír. Az őt körülvevő boldogság és nyugalom sosem hozta elő ezt a nagyon sötét titkát. Lassan húsz éve lesz, hogy eszébe sem jutott, hogy az, ami akkor megtörtént, ha kiderül, végzetes lehet. Mígnem történt valami... A nagyobbik lánya szintén a Műszaki Egyetemre ment tanulni.

Kollégiumba került. Édesanyjával interneten tartotta a kapcsolatot. Gabinak szembesülnie kellett, hogy ez a világ más, mint ami az ő fiatalkorában volt. Igaz, ő is szerette az akkori tomboló ifjú éveket. A szabadságot, amikor nem kellett elszámolnia semmivel. Amikor egyszerre lehetett gyermek és felnőtt is. De úgy érezte a lánya által elmondott dolgokból, hogy most nagyon szabadon élnek a fiatalok. Persze a lánya sem volt különb, talán csak annyiból, hogy nem drogozott és nem dohányzott. Viszont, ami furcsa volt Gabi számára, hogy szinte minden héten más fiúval randizgatott, és ezt töredelmesen be is vallotta, mondván, amíg meg nem érkezik az igazi a fehér lovon, amíg nem talál rá a nagy Ő, addig éli világát, ahogy neki jól esik. Gabi ugyan aggódott egy kicsit, de mivel a lánya ilyen bizalommal volt iránta, beletörődött, hogy el kell fogadnia lánya hóbortjait. Titokban persze várta, hogy kislányát eltalálja Ámor nyila, hogy végre ő is megtapasztalhassa az igazi szerelmet, hisz annál az érzésnél nincs felemelőbb és jobb dolog a világon, mint mikor két szerelmes szív egymásra talál.

Nem kellett sokáig várnia, mert a levelekben egyre többet szerepelt István neve, s az, hogy ilyet még nem érzett egy férfi iránt sem, hogy ő teljesen más, mint a többi, mert hiányzik, ha nincs vele, dobog a szíve, mikor meglátja.

Már jó fél év is eltelt, mire a lánya kimondta anyjának azt, hogy ő bizony szerelmes. S úgy érzi, megtalálta igazi párját, akivel képes lenne összekötni az életét, ha kell, tűzön-vízen át. Ráadásul István még jobb tanulásra ösztönözte a lányát, aki mint írta anyjának, nagyon, de nagyon boldog vele, hiszen mindenben egy a véleményük s az érdeklődésük. Úgy szeretik az életet, ahogy van, és semmi, de semmi el nem választhatja őket.

Gabit boldogsággal töltötte el, hogy lánykája végre egy szebb világ kavalkádjában érezheti magát, hogy megcsapta a szerelem tüzes, forró lehelete. Titokban már az unokára gondolt, akit majd dédelgethet, úgy, mint annak idején a gyermekét. Ez Gabit annyira felvillanyozta, hogy szinte szárnyalt, amerre járt, hisz ki ne örülne annak, amikor a gyermekét boldognak és vidámnak tudhatja. Ám még nem látta ezt a fiút, s kíváncsivá tette, vajon tudja-e viszonzni lányának azt a határtalan szerelmét. Ezért úgy döntött, meghívja ünnepi ebédre, hogy megismerhesse ezt a kedves és jóra való fiatalembert, akit lehet, hamarosan új családtagként köszönthet. Lázasan készült az alkalomra. Takarított, süített, főzött.

Végre elérkezett a nagy nap. A lánya kiment a barátja elé az állomásra. Együtt indultak haza az ebédre. Gabi már tűkön ült. Aztán egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó. István is belépett. Gabi repült feléjük. Ám amikor meglátta Istvánt, azt hitte, beszakad alatta a föld. Lépní sem tudott. Hang nem jött ki a torkán. A lélegzete is elállt. Azt hitte, menten rosszul lesz.

Mindez a perc töredék részében zajlott. Sápadt, fehér tekintete arról árulkodott, ami legbelül felidézte a sötét múltat. Azt, amit idáig magába temetett, és soha nem is akart tudni róla, hogy valaha megtörtént életének legbűnösebb tette, ami ott bújkál a lelkében, nagyon mélyen betemetve.

És ezt a fiú látványa hozta elő. A fiúé, aki tiszta apja, annak fiatalkori képmása. Még az anyajegyét is örökölte a nyakán. Lánya nem tudta mire vélni a dolgot. Látta, ahogy az anyja mindjárt elveszíti az eszméletét.

– Ő a testvéred... Nem mondtam el neked, hogy nem a férjem az apád... – dadogta a lányának, majd egy erőtlen sóhaj után összecsuclott.

Bizalmasan titkos!

Lujza és Marcsa találkoznak. „Szia Lujza! Mi van veled?” – kérdezi Marcsi. – „Annyit gondoltam rád!” „Képzeld, találtam munkát, nem is akárhol!” – feleli Lujza. „Na, mesélj, hol?” – érdeklődik Marcsi. „Ó, ha azt tudnád...” – mondja sejtelmesen Lujza. „Na, kíváncsivá tettél!” – így Marcsi...

– A BRFK-nál vagyok alkalmazva – válaszolja Lujza.

– És mit csinálsz ott?

– Tudod, nem beszélhetek róla, mert ennél bizalmasabb állás nincs a világon!

– Bizalmas? Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy minden folyó ügyet tisztáznom kell, úgy, hogy senki ne maradjon szarban. Nyomozok minden kis porszem után, még akkor is, ha a huzat elviszi. Rohannom kell a szemét piszkok után. De az még nem is lenne baj. Csak annyi szemétláda van a láthatáron, hogy el sem hiszed. Bejáratos vagyok személyi ügyekben is.

– Személyi ügyek? Az meg mi?

– Hát személyesen kell találkoznom intim dolgokkal is, de erről nem beszélhetek... ez nem kihallgatás...

– És még mit csinálsz ott?

– Ne tudd meg, mindennap mennem kell a kábszeresekhez is. Na ott aztán érezni a bűzt. Képzeld, olyan jól végzem a dolgomat, hogy azt akarják, én legyek ott az elhárító. Már elfogadtam a kinevezést. Csak ne kéne annyi szívózni. De már nagyon unom, hogy minden piszkos munkát rám bízna. A nagy fejek csak a tiszta ügyön dolgoznak. Tudod hogy van ez. Ha tudnád, húgyért, fingért húzom az igát, mert be sem jelentettek. Olyan nagy szarban van a becses haza! Ám ha ki leszek hivatalosan is nevezve, akkor majd dől a lé! Habár néha így is csurran-cseppen valami, de ne kérdezd, hogy mi...

- Tehát akkor te is bűjtatott ember vagy?
- Naná! Ráhibáztál! Titkolnom kell a sok szennyet, ne tudd meg, milyen dolgok folynak itt is, ott is. Az a baj, hogy mégsem szólhatok senkinek, mert ha az egyiknek szólok, azt eszi a kefe, ha a másiknak, akkor azt. Így inkább én eszem a kefét. Ismersz, nem? Alig igazodom ki, hogyan tisztázam le a dolgokat, olyan bonyolult minden, mint a bili. Vagy beleszarik a gyerek, vagy nem. De fosok is néha, persze nem csak én, mások is, én aztán tudom. De befogom a szám és becsukom a szemem, mert félek, belepiszkítanak megint a tányéromba. Már jó páran megtették.
- Jaj neked! Elég lehet a bajod!
- Ó, ne aggódj te értem! Érték ahhoz, hogy mossam magamat tisztára, meg másokat is, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy terveztem. Csak sajnos minden nap el kell rendeznem magam után a dolgokat, nem hagyhatok semmi árulkodó jelet. Elvagyok magamban. Igaz, sokszor nyelni kell, de ha arról van szó, kibírom.
- Mert?
- Ne is kérdezd, a múltkor is hogy jártam. Beszélgettem az egyik ezredessel, aki nem akaródzott befejezni a csevegést. Erre mi történik? Összefut a három féltékeny kolléganő és kikiabálnak nekünk: itt bűzlik valami. Na, erre másnap rákérdezek, de csak annyit mondtak: nem nekünk mondták, hanem nyitva volt a WC ajtó. Na, megnyugodtam, nem én voltam a bűnös. Nem maradtam szarban. Mostam kezeimet. Ja, ne tudd meg, ma új megbízatást kaptam: nekem kell ezentúl levenni minden ujjlenyomatot. A többi nyom utáni nyomozást nem is említem. Már oltárira unalmas, de a kinevezésért mindent be kell vállalni.
- Milyen nyomok?
- Ne kérdezd. Neked hiába magyarázom, úgy sem értheted.

Meg hát nem is ildomos beszélni róla! A legrosszabb dolog a világon, ha valamelyik nyom ragad, vagy odaszárad, mert a tisztítókbán is maradandó nyomot hagy. Tudod, sokféle ember van, egyik ezzel törülközik, a másik azzal, ki kell igazodni, kinek mit adj be. Mert különben kiborul a bili. Bírni kell a strapát, én aztán tudom! De úgy jó az élet, ha zajlik! Képzeld, elkövettem egy nagy hibát. A rendőr őrnagy parancsát megszegtem.

– Igen, hogyhogy?

– Nem úgy tüntettem el a lábnyomokat, ahogy azt parancsolta!

– És most mi lesz?

– Bekövetkezik a rendőrbetegség.

– Az meg mi?

– Az, ha nem úgy teljesíted a parancsot, ahogy elrendelték, akkor jelentik a felettesednek.

– Nem félsz?

– Ugyan, jóban vagyok az ezredessel, kéz kezet mos.

– Ja, vagy úgy?

– Na jó, mennem kell. De kérlek, ne mondd el senkinek, mert nem akarom elveszteni ezt a bizalmas állást – a kinevezésemre várok. Nem lenne tiszta dolog, ha te is beleszarnál!

– Jó neked! Milyen izgalmas lehet a munkád! S milyen jó lehet olyan sok úriember közt dolgozni, a protekciókról már nem is beszélve.

– Na jó, mostmár tényleg mennem kell, isten veled! Tartsd ám a szád! Szia!

Lujza elégedetten mosolyog magában: „Ó, ha tudnád Marcsikám, mi lehet ez a bizalmi állás, de te ahhoz is hülye vagy, hogy hülye legyél. Hiszen csak takarítok.”

Aztán Lujza elkönyveli: „Nem szégyen ez, csak szar ügy.

Piszkos munka. De hát valakinek ezt is el kell végeznie...”

Vidéki Love Story

János a sötét szobában gubbasztott, nem kíváncszott sehova. Még mindig a hétvégén történteken rágódott. Bánta, amit kedvesével tett. Kedvesével, akit nagyon szeretett. Mondhatni őt tartotta az első szerelmének. De most vége. Összeeszerk azon az átkozott vonaton valami semmiségen...

Bánta, hogy a vita hevében leszállt a vonatról és szó nélkül otthagyta barátnőjét, aki éppen most akarta bemutatni a szüleinek, ezzel is kifejezve, hogy mennyire szereti és ragaszkodik hozzá. János talán félt, mert nem tudta elfogadni magát olyannak, amilyen. Zavarta, hogy az arcán volt egy meglehetősen nagy májfolt, valamint jóval soványabb volt az átlagnál. Az iskolában mindig csúfolták, nagyon csúnya szavakkal illették. Ezért nem is igen mert barátkozni senkivel. Játszani főleg nem, mert vita esetén ő volt az első, akit célba vettek. Álmában sokszor gyötörték a gúnyos szavak. Talán ezért még inkább tartózkodott mindenkitől, és igyekezett háttérben maradni.

De ez a lány elbűvölte. S a lánynak épp ez a csendes, visszahúzódo és nagyon szeretni tudó fiú kellett. Valamilyen varázst érzett Jánosban, olyat, amit más fiúktól – tudta – sosem kap meg. Jánost gyötörte az a tudat, hogy most ő okozott csalódást épp annak, akit mindennél jobban szeretett. Ült az ágyon, és nézte a plafont. Úgy érezte magát, mint a pókháló csapdájában vergődő bogár. Tehetetlen volt, mert kimutatta a lánynak a gyengeségét. Most arra várt, hogy végre csörögjön a telefon. Már egy hete várja, de semmi és semmi.

Nem merte felhívni szerelmét. Csak magába roskadva őrlődött, mint malomban a kalász. Fájó gondolatok, kízó éjszakák közepette. Úgy gondolta, ha elég erős a szerelmük, akkor a lány hívni fogja. Ez lesz az ő szerelmi kötelékük próbatétele.

Aztán megcsörrent végre a telefon. A röpke pár pillanat alatt, míg felvette, végigfutott rajta a tüzes láz, újra hevesebben dobogott a szíve. Gondolataiban érezte a meleg ölelést, érezte az édes csókot a szájában.

Ám a telefonban a barátja szólalt meg, aki arra kérte, hogy utazzon el vele vidékre, meglátogatni a barátnőjét. Mivel hosszú az út, nem akar egyedül menni. S különben is búcsú lesz hétvégén, és ott a helye a barátoknak is. Kérlelte, hogy menjen. Unszolta, hogy mozduljon ki, és hagyja abba a kesergést, ébredjen fel szerelmi bánatából.

János végül igent mondott, bár semmi, de semmi kedve nem volt hozzá.

A vonaton barátja, Péter a barátnőjéről mesélt, hogy mennyire szereti azt a lányt. János szótlanul hallgatta, s már-már irigyelte is Pétert, hogy olyan hosszú ideje kitart a barátnője mellett. Persze Péternek könnyebb, gondolta János, hiszen jóképű és izmos, igazi férfias alkat. Könnyen ismerkedik, nagyon nyílt és megnyerő modorú srác. Sugárzik belőle az életerő. Nem bajlódik holmi rossz gondolatokkal. Bezzeg ő, tele van gátlásokkal, nem nagyon mer se ismerkedni, se barátkozni. Próbált ugyan, de senki sem vette komolyan. Talán azért, mert azt gondolták, az a májfolt valami génhiba, és még ész sem jár vele. Pedig nem így volt. János sokat olvasott, rajongott az állatokért és tele volt fantáziával, kreativitással. Néha ábrándokkal is, amit persze sokan nem értettek. S ha elmondta, kinevették, kigúnyolták. Annyi ilyen kis apró bosszantás érte, hogy kezdte elhinni, nála mindenki okosabb és jobb.

Nézte, hallgatta, ahogy Péter áradozott. Elkapta egy kis düh, hogy ő miért nem tud olyan lenni, amilyen a barátja. Őt miért nem kedvelik az emberek, hiszen sosem bántott senkit... Sértő gondolata sincs senkiről. Talán az apjával való kapcsolata lehet az oka? Hiszen véletlenként született meg, mert negyedik

gyereknek nem kellett, és ezt az apja mindig is éreztette vele. Bár sosem mondta ki neki, de ő tudta, hogy csak egy koloncnak tartja.

– János, figyelsz rám? – szólalt meg Péter.

Ám János máshol járt. Eszébe jutott a párjával való szakítása. Hiányzott neki a lány, aki képes volt őt olyannak szeretni, amilyen.

Péter megrázta:

– Ébredj, megérkeztünk!

Péter barátnője egy másik lánnyal már a peronon várta őket. Egy hosszú csók után indultak is. Mivel ők ketten már lefoglalták egymást, János és Erzsi csendesen mentek utánuk. Egyszer csak Erzsiből elkezdett ömleni a szó és mondta, mondta a magáét. Ám János nem nagyon tudott szóhoz jutni, tán nem is akart...

Közben a fiatalok odaértek a falu kocsmájához, ahol már vadul dübörgött a zene. Először iszogattak és körbe mustrálták a többieket. Jókat nevetve a részegen táncolókról beszélgettek. János is ivott néhány sört, ami egy kissé a fejébe is szállt. Így már volt mersze nevetgélni és megszólalni. Péterék aztán elmentek táncolni. Megint kettesben hagyták őket. Erzsi egy óvatlan pillanatban megfogta János kezét, és kérlelte, vigye el táncolni. János eléggé meglepődött, de nem volt mit tenni, mennie kellett a szépségesen kérlelő szóra. Hiába mondta, hogy nem tud táncolni, erre a lány hetykén így válaszolt: – Nem baj, majd megtanítalak!

Erzsi elbűvölte csábos mozgásával, és János arra ocsúdott, hogy vágyat érez a lány iránt. Olyan vágyat, amit egy testhez simuló tánc közben egy férfi érezhet. Ezt Erzsi is megérezte, ezért még jobban hozzátapadt a fiúhoz.

Aztán kimentek egy kis levegőt szívni. János tudta, hogy érzéki erejét le kell csillapítani, mert különben megtörténik az, ami... Pedig ő nem olyan, mint a többi srác, hogy szerelem nélkül lefektetne egy lányt. De most mégis olyan őrjítő vágy fogta el, hogy nem ismert magára. Aztán Erzsi, mintha érezte volna János gondolatát, hirtelen odaszorította ajkát a Jánoséhoz, aki nem tudott mást tenni, hevesen szájon csókolta a lányt. Olyan bizsergető forróság járta át egész testét, hogy tudta, nincs megállás, ez a lány ma őt akarja, és ő ugyanúgy... Nem ismert magára, ez az örületes érzés megszedítette, a viszonzott édes csók kábulatba ejtette. A lány keze az ő férfiasságára tévedt: János ebből sejtette, hogy a lány minden porcikájával kívánja őt. Erzsi kérlelte, menjenek el sétálni egy kicsit arrébb. János ekkor már tudta, hogy magáévá kell tennie, hiszen ezt akarja. Egy csendes kis fa alatt beteljesült az élvezet... A lány elégedett volt és áradozott Jánosnak, hogy ő még soha, senkivel... és hogy János volt az első, és hogy neki szüksége van rá. És jobban meg akarja ismerni Jánost, és kicsit szégyelli magát, hogy mindjárt az első pillanatban... és hogy annyira akarta, de ennek így kellett történnie.

János szótlánul hallgatta Erzsit. Tudta, hogy igazat mond, tényleg ő volt az első... Nem nagyon értette a mondandóját, hiszen ilyen dolgok most történtek vele először. Aztán egyik pillanatban a kedvesére gondolt, hogy az már biztosan megbocsátott neki, és holnap talán hívni fogja. S elkapta egy kis félelem, hogy erről a lányról beszélnie nem szabad, mert akkor végleg vége. Aztán már csak azt hallotta, hogy Erzsi azt mondja:

– Mi van, nem figyelsz rám?

Mire János így válaszolt:

– Szép és kedves lány vagy, vonzó és kíváncsi, de nézd, én nem akarok tőled semmit. Ez megtörtént, mert akartuk, de

nincs tovább. Holnap hazamegyek, és kész, vége. Ne is gondoljunk egymásra, mert nincs értelme. Számomra biztosan nincs.

Erre a lány kifakadt:

– De hisz neked adtam a szüzességem! Te voltál az életemben az első!

Könnyeivel küszködött.

János átölelte, hisz sajnált már mindent, sajnálta, hogy belement a lány játékába. S megmagyarázta neki, hogy nagy a távolság köztük és ő mást szeret.

Erzsi megértette, de még egy búcsúcsókot kikövetelt Jánostól, aki ha keserűen is, de viszonzotta. Erzsi pedig még annyit mondott neki, hogy sosem fogja elfelejteni, mert az elsőt mindenki megjegyzi – fiúk, lányok egyaránt.

János és Péter hazautazott. A vonaton János elmondta barátjának a kalandját. Péter nem értette, hogy János miért nem boldog, hisz egy igazi férfi egy jó és hathatós erotikus éjszaka után úgy pörög, mint a ringlispil. Ám ő nem, és csak annyit mondott Péternek, hogy ő el akarja felejteni, ami történt, s valójában csak Erzsi akarta, ő nem.

János hiába várta volt szerelmének telefonhívását. Napok, hetek teltek el, már két hónap is elmúlt és még mindig semmi. Nehezen törődött bele. Aztán jött egy levél Erzsitől. Az anyja adta a kezébe. János ki sem akarta bontani. Azt mondta, nem érdekli. Megfordult a fejében, hogy olvasás nélkül széttepi. De az anyja hajthatatlan volt.

– Olvasd el fiam, olvasd csak el!

János kinyitotta a levelet, melyben ez állt:

„Kedves János! Az együtt töltött éjszakánkból gyermeket várok. Két hónapos terhes vagyok tőled. Szeretném megtartani a gyermeket, mivel vallásom erre kötelez. Légy szíves, gyere el, és beszéljük meg. Erzsi.”

Jánoson végigfutott a hideg. Elejtette a rövid levelet. Az anyja csodálkozva nézett rá.

– Mi az, fiam, rosszul vagy? Mi történt?

– Semmi – felelte, aztán bement a szobájába és sírógörcs jött rá. – Úristen! Mit műveltem? – ordított hangosan. Az anyja furcsállta fia őzjörgő kiabálását és bement hozzá. János megmutatta a levelet. Az anyja nem akart hinni a szemének, amint elolvasta a kézírást. Nem ilyennek ismerte a fiát. Ám érezte, okosnak kell lennie. Bár először maga sem tudta, milyen tanácsot is adjon. Annyit mondott: – Fiam, jól gondold meg, mit teszel. Sok lehetőséged nincs. Vagy elveszed feleségül, vagy pedig örök életre fizetheted a gyerektartást úgy, hogy nem te neveled a saját gyermeked. Gondolkozz! Menj el ehhez a lányhoz, és beszéljétek meg. Amilyen gyorsan csak lehet. Aztán az anyja kiment a szobából és János magára maradt. Szíve görcsben, teste reszketett. Könnyei marták az arcát. „Ő nem ezt akarta” – hajtogatta magában. „Ez nem lehet igaz! Jézusom, most mit tegyek?” Eszébe jutott az apja. Tudta, amikor az ő anyja esett teherbe vele negyedik gyerekként, akkor az apja nem akarta őt. Az anyja titokban hozta a világra. Üldözi a sors, most itt áll, és ő nem akarja ettől a lánytól a gyermeket. Hiszen még a lányt sem ismeri. Semmit nem tud róla. Mit csináljon? – kérdezgette magától ezerszer.

„Még csak húsz éves vagyok, még fel sem nőttem, és gyermekem lesz. Hihetetlen. Istenem, miért játszol velem? Miért szánsz nekem ilyen keserves sorsot? Halnék inkább meg! Milyen életem lesz? Hogyan neveljem fel a gyermekem, amikor nem is szerelem gyümölcseként, hanem véletlenül jön a világra, mint én, két meggondolatlan ember hibájából. Képes leszek-e rá, hogy vállaljam, és lemondjak a volt szerelmemről, akit még mindig szeretek, és akire életem végéig vártam volna.

Istenem, adj erőt, mert úgy érzem, nehéz a keresztem.”

Ezekről a gondolatokról gyötrődött és vádolta magát. Aztán a „gyermekem lesz” gondolata olyan érzéseket is előhozott belőle, amit eddig még nem érzett. Olyat, hogy szeretnie kell, mert az övé. Mindegy kitől, de az ő vére fog csörgedezni benne. Nem nőhet fel úgy, ahogy ő, apai szeretet nélkül. Rádöbbsent, hogy ezt a gyermeket nem hagyhatja cserben, fel kell nevelnie, szeretet és meleg családi légkört kell nyújtania, nem olyat, amelyet ő kapott. Kezdte elhinni, hogy mindez nem lehet véletlen. „Az Isten ezt akarja...”

Kezdett hinni benne, kezdte elfogadni e helyzetét. Csakhogy Erzsit nem is ismeri. Vajon milyen anya lesz? És milyen feleség? Nem tudta. Aztán ha nem is nyugodott meg háborgó lelke, tudta, hogy beszélnie kell Erzsivel. Elutazott hozzá.

Meleg fogadtatásban volt része. Érezte, hogy Erzsi nem akármilyen lány, hiszen annyira boldogan beszél a kisbabájukról. Sugárzott belőle a boldogság, és ettől János egy kicsit nyugodtabb lett. Erzsi szülei sem resteltek, s kérdőre vonták Jánost, hogy mit is szeretne? Megemlítették, hogy ők minden támogatást megadnak, ha elveszi feleségül a lányukat. Jánost meglepte az a meleg, családias légkör, amit Erzsiék családja sugárzott. Pedig félt találkozni a szülőkkel, félt, hogy a sárga földig lehordják, amiért ezt tette a lányukkal. Ám kellemesen csalódott. Egy hét múlva a nászok is megismerték egymást, és a fiatalok kitűzték az esküvő napját, hogy még időben legyen és ne látszódjon a menyasszonyon az áldott állapot. János kezdte mind jobban megismerni Erzsit. S észrevette benne, mennyire kedves, szeretnivaló nő, aki biztosan nagyon jó családanya lesz, s talán jó feleség. Sőt még házas is, mert nem vetette meg az e fajta munkát sem.

János kezdett beletörődni a sorsába, és próbált szeretettel közeledni leendő párjához. Három hét volt hátra az esküvőig. Nem volt felhőtlenül boldog, mert volt szerelme emléke még mindig a szívében és gondolataiban bujkált. Nem is akarta kitörölni. Tudta, érezte, hogy őt Erzsó soha, semennyire sem tudja pótolni. Tudta, olyan szerelmet sosem fog érezni iránta. János kikövetelte, hogy az esküvőn ne legyen nagy rokonság, csak szűk családi körben hajlandó házasodni. Ha már így alakult, nem kell, hogy mindenki lássa...

Az esküvő előtt két nappal Erzsó rosszul lett. Bevitték a kórházba. A csecsemő meghalt a méhében és Erzsót megműtötték. János az esküvő napján hozta ki a kórházból. Annyira, de annyira sajnálta Erzsót és a gyermeket, hogy nem tudta kimondani, hogy nem akarja az esküvőt és ezt a házasságot. Erzsót nagyon megviselte volna, ha ezek után cserbenhagyta volna. Így megtartották csendesesen a szertartást.

Másnap csörgött a telefon. János vette fel. A szerelme volt. – Kedves János, szeretnék mindent újra kezdeni veled, mert nem tudlak elfelejteni... szeretlek... – mondta a jól ismert hang.

Kegyetlen sors

A haja ősz, pedig még csak negyvenéves. Ha ősz hajszájai mesélnének... Nehéz az élete, tele kínnal, szenvedéssel. Más ember talán nem is bírná ezt a nagy terhet. Gyermekeveit az intézetben élte, mert nem normális apja kismővérét megerőszakolta...

Tini korában zavarta az intézetis múlt. Hiába, nem tehetett róla, valahol a nagy könyvben ez volt megírva. Az igazi élet kezdete: társat találni, olyat, aki lélekben majd vele lesz, és megtudhatná milyen lenne egy családban, ahol boldogan együtt élhet szülő és gyerek. Ennyi volt az álma, nem akart ő sokat. S ekkor jött egy fiú, aki megfogta a kezét. Azt hitte, nyugalom, biztonság és szeretet kíséri életét. Majd házat építettek sok gonddal és keservvel, ám mire a családi fészek felépült, addigra elhalt a szerelem. A szép és a jó a semmibe veszett. Hiába, hogy közben két szép kislányuk született. A férje végleg elfordult tőle, és neki csak a szíve könnyezett. Egyre többször. S az asszony az állandó vitába belefásult.

Az életének hitt párja kegyetlen volt és kevély, s a házból kisemmizte egykori kedvesét. Értette a módját. Sőt, ez sem volt elég, az anyjuk ellen fordította mind a két gyermekét. Hazugság, vádaskodás, és rágalmozás – ez volt a fegyvere. S a nő egyedül maradt, szívben, lélekben hidegen reszketve. Fájt, nagyon fájt neki, hogy egy egész család ellene fordult. Támadták, hiába próbált védekezni, bizonyítani. Hiába hitte, hogy majd visszatérhet otthonába, ehhez már elfogyott az ereje, és lassan a hite is elhagyta. Így fedél nélkül maradt, csak a kihalt utca lett az otthona.

Megint kereste a helyét, ebben a számára eddig zűrzavaros világban. A sors ekkor összehozta egy másik férfival.

Amikor megismerte, akkor még nem tudta, nem is sejtette, mi vár rá. Hitte, hogy az életkedve majd megint visszatér, s ha rendeződnek a dolgai, láthatja újra gyermekeit. Ezt szeretne volna, semmi egyebet.

Ám a mostoha sorsa megint megmutatta, rossz útra tévedve keresi a boldogságot. A meleg családi légkör helyett nem kapott mást, csak a részeges társtól kökemény öklöket. A testébe rúgást, a lelkébe terrort, a szívébe semmi melengetőt. A társa megalázta mindig, ha alkohalmámorban úszott. Eltűntek az álmok, maradt a rideg valóság. Rettegésben és félelemben teltek napjai. Szabadulni tőle sajnos nem tudott.

A szeretet, a kedvesség és a jó szó évekig nem érintették meg szívét, lelkét. Mégis állandóan csak túrt, és mindig megbocsátott neki. Hiába érezte, nem ezt érdemli. A társa nem dolgozott, hanem csak kocsμάzott.

Egy rossz napon nagyon sok verést kapott a lélekben amúgy is összetört asszony. A fejét a falhoz csapkodta a gonosz ember, ő pedig csak nyekkent egyet és elájult. Tehetetlenül a földre rogyott, ott hagyva egyedül, sokáig ájultan. Majd mikor feléledt, már arra eszmélt, hogy nem tudja megmozdítani a bal kezét. Mint kiderült, az ütéstől, vagy tán a rúgástól, az agyában elindult egy vérrög, és félig megbénult...

A kórházban fekvve lepergett előtte az élete. Úgy érezte, nincs tovább, talán jobb lenne, ha most és mindenkor vége lenne az egésznek. Jó, ha egy százalék az esélye arra, ha megműtenék, akkor megint mozdíthatná lebénuIt bal kezét – tudta meg a szomorú hírt. Már sírni sem volt kedve. Könnyes fájdalmát magába temette.

Dolgozni így nem tudott, csak egy kis nyugdíj jutott neki. Ám az élettársa arra is igényt tartott, csak ezért nem kergette el otthonról a beteg asszonyt. Továbbra is bántotta, átkozta, szitkozta. Nem is csoda, hogy romlott az állapota.

Egy nap megint a kórházban tért magához, egy brutális, csúnya, durva éjszaka poklából. A testvérei ekkor nagyon megsajnálták – eddig csak néha látogatták. Az öccse vette magához a régi szülői házba. De az élettárs oda is ellátogatott, és ott is tört, zúzott. Aztán a szívtelen embert utolérte sorsa, az alkohol lett a veszte, mely halálba vitte.

Az asszony azóta csendesen él, éldegél, és azon gondolkodik, hogy a normális élethez elég-e az új remény. Hiszen ahhoz, hogy meggyógyuljon, csupán egy százalék az esélye...

„Már csak a cigaretta és a kávé az örömöm.”

Ennyit mondott nekem, amikor meglátogattam.
Mondd, ó jó Istenem! Élni így, hogy lehet?

Gyertyaláng

Marietta tekintete megint összevillant a legközelebbi asztalnál ülő férfiével. Ilyenkor már nem nagyon foglalatoskodik az ebédelőkkel. Gábor már három hete járt ide étkezni, de lehet, hogy régebb óta. Ám a pénztáros Mariettának csak ennyi ideje tűnt fel, hogy mindig ebédidő vége felé érkezik és épp az előtte lévő asztalnál fogyasztja el az ételt...

Gábor most is a levesét kanalazta, fel-felnézett és Mariettát bámulta. Olyan olvadozó tekintettel, amit nem lehet nem észre venni. Marietta kicsit szégyenlősen nézett bele Gábor mélykék szemébe. Mit akarhat ez a férfi? Miért játszom vele? Miért kutatom már én is a tekintetét? S vajon mit látok benne? Egy férfit, aki rajong értem? Vagy ő is csak játszik velem? Miért várom az ebédidő végét és várom őt is? Mi van velem? Hisz még semmi nem történt kettőnk között, csak bámuljuk egymást.

De a tegnap, az más volt. Mikor kifizette az ebédjét, megérintette a kezem és azt mondta: köszönöm kedves.

Nem, ne járjon az agyam, ne is akarjak semmit, hiszen úgy sem lehet... Van férjem, gyermekem, nem szabad félretekintgetnem.

Nem is nézek rá többet, nem lehet.

Jaj, már megint bámul. Izzad a kezem, és zavarban vagyok. Mit akarhat? Jobb lesz, ha most eltűnök. Nem akarom, hogy bármit is akarjon – zárta le korábbi gondolatait Marietta. Ekkor szólt a kolléganőjének, hogy dolga van, álljon be helyette a pénztárba. Gábor persze sejtette, hogy ez a zavartság annak a jele, hogy Marietta már biztosan érzi, ami köztük kialakult. Ez beindította mindkettejük fantáziáját – bizony érdeklik egymást.

Másnap Marietta elhatározta, többé nem néz Gáborra. Tudomást sem vesz róla, még véletlenül sem.

De meglepetésére a férfi odament hozzá és megkérdezte tőle:

– Hogy van, kedves?

– Köszönöm, jól – hangzott a válasz.

– Megcsókolhatom a kezét?

Idő sem maradt a feleletre, mert abban a pillanatban Marietta már érezte is a kezén a forró, hosszú és szenvedélyes csókot. Rég tapasztalt ilyen különös érzést.

– De uram... – s már lassan húzta is vissza a kezét, de a férfi ajkának nedves lehelete izgalomban tartotta.

– Bocsánat hölgyem! Már megyek is, viszontlátásra!

Amilyen gyorsan csak lehetett, elviharzott.

Marietta egy ideig levegőhöz sem jutott. Olyan érzés kerítette hatalmába, mint amikor az első szerelme először érintette és csókolta meg. Pár percig csak állt és nem tudta, hol van. Majd elkönyvelte magában, hogy ez csupán férfi hóbort, nincs ebben semmi, egyszerűen csak kedveskedni akart. Ám azt is érezte, valami elindult köztük, valami, amire nem tudott magyarázatot adni, hiszen Gábort nem is ismerte, azt sem tudta, ki ő. A csók a kezén valamiről mégis árulkodott. Olyanról, amit mostanában férfitől nem tapasztalt. Aztán a heves szívdobogása alább hagyott. Bezárta a pénztárt. Belül melegség járta át egész testét. Belépett az aurájába ez a kék szemű, ismeretlen ember, aki új érzéseket váltott ki belőle. Ugyanakkor elhessegette magától a gondolatot, hogy ő márpedig nem lehet szerelmes, hiszen tíz éve boldogan élnek a férjével, aki az első szerelme volt, és ezidáig úgy is vélte, másé sosem lehet a szíve, lelke. Mert úgy, mint őt, mást soha nem tudna szeretni.

Amikor hazaért, mindent törölni akart a tudatából, s próbált ellenállni, de a kék szempár emléke akarva, akaratlanul újra és újra beférkőzött látószögébe. Ez így nem mehet tovább! Nem gondolhat többet rá, s nem engedheti, hogy elhatalmasodjon, eluralkodjon rajta ez a megmagyarázatlan vonzalom.

Másnap mégis megint megtörtént a bűvös dolog: Gábor és Marietta ismét elmerültek egymás tekintetében, és szerény kedvességgel mosolyogtak egymásra. De a kézcsók elmaradt. S ez így ment egy hétig. Talán már a másik szívébe is beleláttak pillantásaikon keresztül, és mindkettejükben felizzott a parázs, amely a legkisebb szikrától is azonnal lángra gyúlt volna. Azután Gábor tett egy fontos lépést. Marietta kezébe dugott egy cetlit és csak annyit mondott neki: itt és ekkor találkozunk. Majd szélesebben távozott.

Marietta megnézte a cédulát és azon gondolkodott, vajon az időpont jó-e neki. S milyen a véletlen, épp akkor ráért. Megjegyezte az adatokat és összetépte a cetlit.

A tudat, hogy találkozni fognak, egy teljesen más dimenzióba vezette: az ismeretlen utáni vágyakozásba. Rég tapasztalt ilyet. Ő, aki tíz éve egy férfival sem randizott, és nem is volt szándékában, hiába udvarolták körbe oly sokszor, most elbizonytalanodott. Mit akarhat? Mi lesz, ha elmegyek? Kell ez nekem? Teljesen megváltoztam. Talán a mélykék szemek? A kedves mosoly bővült el? Ezt nem szabad! Nem és nem! De ha nem megyek el, akkor meg sem ismerhetem...

Ezek a kérdések motoszkáltak szüntelenül a fejében, de nem tudta az igazán megfelelő választ.

Három nap gondolkodhatott rajta megint, mivel hétfői napra esett a találka, így volt min rágódnia. Hosszúnak tűnt a hétvége, mintha soha nem akarna eltelni. Bizonytalan volt a szombatja, vasárnapja, mert nem tudta eldönteni, szerelmi vagy csupán testi vágy, amit érez, ami befészkelte magát zsigereibe. Aztán az álmatlan éjszakákat követve eljött a hétfő. Még reggel sem tudta, mi lesz aznap. Találkoznak vagy sem? Bent, a munkahelyén is hibát hibára halmozott. Várta is, meg nem is a kékszemű lovagot, aztán meglátta és nem volt visszaút, kérdésére annyit felelt: – Ott leszek.

Még volt ideje hazaugrani, csinosan felöltözni, s úgy készülni, mint amikor randira megy az ember.

A nap szikrázott, s az égen örömtáncot jártak a felhők. Hamar odaért a csónakházhoz. Gábor már várta.

– Itt vagyok – mondta csendesen és szíve akkorát dobban, hogy majd szétfeszítette a mellkasát.

– Örülök, hogy eljöttél.

Mindketten arcon puszilták egymást és bementek a házba. Békés, csendes hely volt, madárdal szólt a közelben.

Gábor megfogta Marietta kezét és felvezette az emeletre. A szobában az asztalon jégbehűtött pezsgő. Leültek és csak nézték egymást. Ekkor Marietta csendesen megszólalt:

– Nem lehet... nem tehetem...

– Pszt... pszt... – tette az ujját Gábor a nő szájára.

– Igyunk pezsgőt arra, hogy itt vagyunk, csak mi ketten, senki más.

A férfi félig töltötte a két poharat.

– Kérlek, ne mondj semmit – csitította tovább Gábor, s elővett két kis gyertyát és az egyiket meggyújtotta.

– Látod, amelyik ég, ez én vagyok. Ha szeretnéd, hogy a másik is égjen, akkor légy szíves tartsd oda a gyertyát és égni fog a tiéd is – mondta Gábor és várt.

– Szeretném... – volt a csendes válasz.

Marietta megfogta a gyertyát és odatartotta a másikhoz. A keze kissé megremegett. A két gyertya fénye és illata átjárta a hangulatos szobát. Ittak még pár kortyot a jeges pezsgőből.

Gábor a nő felé hajolt. Marietta becsukta a szemét és viszonzta a lágy csókot. Ekkor Gábor keze gyengéden végigsimított felső testén. Minden egyes porcikájukat érzéki erő járt át, amely magával sodorta őket régen tapasztalt csókokba, ölelésekbe, a szenvedélybe. A blúz gombjai finoman kinyíltak, majd óvatosan, észrevétlenül a melltartó is lekerült

Mariettáról, aki meglegedve szédült Gábor gyengéd karjaiba. Mámorban úszott, nem is tudta, hol van. Az ész és a gondolat, a tér és az idő is megszűnt létezni kettejük számára. Marietta szinte érezte, ahogy Gábor lüktető szíve az övéhez simul és élvezte a hosszú, mézédés csókokat a nyaktájékán, a füle mögött kiszámíthatatlanul, hol lágyan, hol kicsit erősebben. Majd egy kis harapást érzett a fülcimpáján, mely még jobban ámulatba ejtette. A hatást fokozta, hogy Gábor a két melle közé temette borostás arcát. Nem beszéltek, szó nem jött ki a szájukon, csak örömsóhaj. Gábor megfogta a nő kezét és a férfiaságához vezette. Marietta gyengéden megtapintotta, s olyan vad vágyat érzett, amit már régen. Végigsimította Gábor kissé szőrös mellkasát, majd apró puszikkal halmozta el. Összefonódtak és átadták magukat a gyönyörnek, ami beteljesülésre várt. A férfi lüktető teste fel-le járt: ahogy a tenger vize hullámszik a parton, úgy érintkeztek. Heves szívdobogás, kéjes, csendes sikolyok, csókok és finom puszik váltogatták egymást. Egyszer hűvösen, egyszer égetően forrón. Majd a lassú, tompa lüktetés, a gyengéd egybeolvadás következett, miközben az asztalon a gyertyák még pislákolnak. Szemüket végig csukva tartották, hogy magukba zárhassanak minden édes pillanatot, amit egymásnak adhattak. Aztán elérték a kék legnagyobb csúcsát, ahová együtt érkeztek. Test a testben alázuhantak a sóhajok elhaló mélységébe, a nász bevégeztetett. A csoda, a vágy mindkettejükben megtestesült, egymáséi lettek.

Marietta a férfi vállára hajtotta fejét, combjukat összekulcsolták, lélegzetük elhalkult. Így pihentek, egymást simogatva, ki tudja hány percig. Gábor szólalt meg először:

– Köszönöm, fantasztikus voltál...

– Te is...– válaszolta Marietta és pár csepp könny végigcsordult kipirult arcán.

– Ne sírj – törölte meg Gábor a nő szeme környékét.

– Hogyan tovább? – kérdezte Marietta.

Gábor odament az asztalhoz.

– Látod, a pezsgő is addig jó, amíg jeges és pezseg – felelte. – Addig kell meginni, amíg érzed a hatását, ami aztán tompul, elhalványul. Nézd a gyertyáinkat: mindkettő ég egymás mellett, de mégis külön. Mindjárt csonkig égnek, a lángjuk lassan kialszik... ilyen az élet...

– Most ezt miért mondod? – kérdezte Marietta. – Azt akarod, hogy elmúljon? Hiszen csak most kezdődik, vagy nem?

– El kell mondanom valamit. Holnap Kanadába utazom a beteg szüleimhez. Hiába is szeretném, hogy sokáig égjen köztünk a láng, el kell, hogy fogadd, ennyi volt.

Marietta úgy érezte, mintha a könnyei oltották volna el a lángokat. De legbelül a szívébe zárta a fényt, belélegezte a szoba illatát, s a forró melegséget – örök titkukat.

Ott, a kis padon

Elindult, mert mennie kellett. Oda, ahova a szíve visszavágyik. Hisz fáradt éjszakán megint hívta őt. „Megvárlak... ott leszek a szokott helyen” – ezt súgta neki. S ő tudta, hogy megint ott lesz...

Selymes őszi szél lengedez. A nap még utolsó sugaraival próbál nyújtózkodni a térben. A liget elhanyagolt gypén a pipacsokban ott bujkál az árnyék és némi tompa fény. A bokrok tövében még egy kismadár zenél búcsúdalt a nyárnak. Talán holnap ő is tovaszáll.

Odaér a padhoz, hol annyiszor várt reá. Mindig csillogó szemmel és lángban égő, vágyakozó, piros arcú tekintettel. Ám most nem volt még sehol. Csak egy árva bordó, időrágta levél pihen a pad egyik szegletén. Talán ő is vár. Biztosan. Ezért nem bántja, leül mellé, s becsukja szemét, nyugovóra térítve lelkét. Így várja őt. Közben összekulcsolja kezét, nem számolva az időt, mint mellette a kislevél.

Tudta, itt kell lennie. Nincs még sötét. Egy kandeláber fényei kergetőznek a hold csalfa sugaraival, benne táncol megannyi apró kis bogár. Csodás, forró, nyári éjszaka. Az arcán legördül néhány könnycsepp. Érti, megérkezett. Ott van vele. Szavak nélkül megsimogatja kócos haját, bársonyos, puha, tiszta kezével, oly gyengéd érintéssel, mit mástól még nem érzett. Megint néhány könnycsepp keres utat. Letörli. Igen, itt van vele. Melléje ül, s ahogy szokta, átöleli. Szorosan, egybeforrva. Ismét legördül néhány könnycsepp. Ott van vele. Letörli. Helyette elhalmozza csókjának pezsgő ízével. A benne lévő megannyi nyári éjszaka tüzes szenvedélyével... És érzi lehelete illatát, melegségét, és páráját, ott a nyakán és az arcán az apró puha puszikat. A testében az ő szíve dobban. Lüktet. Kalapál.

Megint könnycsepp. Ő itt van vele. Letörli. Egész teste lángra lobban, annyira közel. Zsibbad mindene. Izzik. Égeti. Mindent, ami ő, amit benne csak érinteni lehet. Szívet, lelket s környezetet. Úgy, mintha ezer keze lenne, ami egyszerre körbefonja, beláncolja. Hihetetlen. Csodás. Beleremeg. Eltévedt ráncokat lehel homlokára a tudat, hogy megint vele van. Megérinti. Megszédíti. Megint és mindig. Itt és most, ezen a kopott padon. A szokott helyen.

Az ölelés tengerében egyszer csak halk zúgást vél hallani. A fülébe szól: „Senkire nem haragszom, én mindenkit örökre szeretek” – ezt hallja. Csendes szavak.

Megáll az idő, csak a könnyeknek peregnek a percek. Megint letörli. Még mindig érzi, öleli... öleli... öleli... nem engedi... öleli...

Ám egy rossz pillanat megzavarja a szerelmes csendet. Üvöltöni kezd a szél. Cudarul sűvít. Hangosan magával ragadva a padon hallgatózó néma levelet. A tehetetlent.

Erre kinyílik a szeme. Már senki sincs mellette. Őt is magával rántotta a kegyetlen. Csak a hideg eső koppan a padon. S arcán a cseppek kicsit megdermednek. Már nincs, aki letörölje.

Már nincs...

Csak egy szerelem: édes és kettétört örök rezzenése, mint a kopott kis padnak minden repedése.

Érettségi találkozó

A négy barát és osztálytárs, akik 25 évvel ezelőtt együtt voltak kollégisták, kijöttek az ódon falu iskola kapuján. Jó barátság szövődött közöttük, de a távolság mégis külön utakra vezette őket. Indultak az étterem felé. János felajánlotta, elviszi őket a kocsijával...

Nem túl messze volt az étterem, mehettek volna akár gyalog is a többiekkel. De János meg akarta mutatni az autóját, ami mindössze pár km-t futott, hiszen most vette. Géza, Attila és Jenő beültek. Mindegyik elismerően nyilatkozott a kocsit illetően. Igaz, nekik is volt, ám újra sosem tellett. Aztán az autóban János beszédbe kezdett. Ömlött belőle a szó, mint dézsából a víz. Megállás nélkül mondta:

– Tudjátok fiúk, én nagyon jó sorban élek. Nem véletlen, hisz tudtam lavírozni, bárhogyan is alakult a világ. A rendszerváltozás hozta meg a sikert. Apám annak idején börtönben ült, valami verekedésért, még 56-ban. Ezért kérvényeztük a kárpótlást. Igaz, volt huzavona, mert nem akarták elismerni, hogy politikai okok miatt került síttre, de aztán egyik cimborája némi kis fölért elrendezte. Úgy, hogy még nyugdíj járadékot is kapott. A kárpótlási jegyet még időben, jó pénzért eladtuk. Majd amikor megnyílt az osztrák határ, műszaki cikkekkel foglalkoztunk. Mi hoztuk be az első videót az országba. Tehettük, mert nem volt szabályozva. Aztán, amikor kezdődtek a privatizációk, akkor megvettünk némi kis pénzért néhány ingatlant az államtól. Ne tudjátok meg, milyen az alvilág... ha valaki valakinek szívességet tesz, illik viszonzni. Az üzlet az üzlet. Fifti-fifti. Ha nem állsz be a sorba, akkor fegyvert is szegezhetnek a fejedre. Egyik barátom így járt, jattolt is rendesen... Gyerekek, pénzt csak pénzből lehet csinálni! Nekem sikerült.

– Mindig is tudhattátok, buknak rám a csajok. Ám ma már vigyáznom kell, mert a koromnál fogva már nem engem, mint embert akarnak a nők, hanem azt lesik, mennyire nyitom ki a bukszámat. Igényük az aztán van. Ne tudjátok... De megtehetem, hogy válogatok. Dől a lé... A feleségem egy takaros asszony, mindent elnéz nekem, csak hetente mehessen fodrászhoz, műkörmöshöz, és évente kétszer, télen is, nyáron is, nyaralni. Na, és persze, ami a lényeg, ne kelljen dolgoznia. De én jó ember vagyok. Túlságosan is. Biztosítom neki amit akar, és mellette én is szabadon tehetem a dolgom. Ha kedvünk van, ágyba bújunk. Nekem ne magyarázzon senki, hogy gazdasági válság van. Akinek van egy kis sütnivalója, busásan boldogul. Nő para, csak idegek kellene hozzá. Na és pofa...

– Emlékszem, annak idején egy ütődött gyereknek tartottatok. Egy kis beszarinak. Olyannak, aki sose állt ki a maga igazáért. Lehet, ezért szerettetek. Mert mindig tudtam igazodni hozzátok, verekedés, veszekedés és vita nélkül. Igen, arra ráncigáltatok, amerre akartatok. De látjátok, felnöttem! Igazi férfi lett belőlem! Mindenem megvan. Családi ház, nyaraló. Ha kedvem van, leiszom magam a sárga földig, ha kedvem van, hentergek valakivel. Szabad vagyok, mint a madár! Rajtam nem uralkodik senki. Se asszony, se főnök. Nem vagyok senkinek a csicskája. Nem gondoltátok volna rólam, igaz?

A barátok összenéztek. Szemükben valami kimondatlan dolog tükröződött. Az étteremben János tovább hadarta az élvezetesnek hitt mondókáját.

A barátok egyszerre nyúltak a pezsgős poharukért és ekkor egy fanyar vigyorral koccintottak. Aztán kihozták a rendelt ételt és nekiálltak enni. Közben elbeszélgettek a régi időkről. Az első szerelmes éjszakákról, a kollégiumi kisurranásokról. A tanárok és saját maguk idiótaságairól. S együtt kinyilatkoztatták, hogy ma már minden másképp működik, mint akkor, annak idején.

Szabadabb a világ. Lazábbak a tanárok, és több joguk van a diákoknak. Ám abban megegyeztek, hogy az iskolában töltött idő volt életük legszebb része, amire a legszívesebben emlékeznek.

Az italokból is jól fogyasztottak, így megeredt a nyelvük. A négy cimbora éneklésbe kezdett. A hangzavar az utcára is kihallatszott.

Egyszer csak megjelent egy silány ruházatú, ápolatlan nő az étterem ajtajában. Hangosan elkezdett üvöltözni, úgy, hogy talán a foga is kihullt volna a szájából, ha lett volna... A nyála fröcsögött, mint a permetlé. Nagyon kiabált, ezért a nótázók abbahagyták a kornyikálást. Senki nem tudta, kinek üvöltözik a nő:

– Te részeg dög, megmondtam, hogy ne vidd el a fiam autóját! Még jogsid sincs, te szemét állat! A gyerekem kocsiját ne használd, mert megint lehányom a tetves lakásod lábtörlőjét, ha kell, még oda is kakálok. Egyszer már megtettem, amikor a lányomat molesztáltad, te mocsok! Most rögtön add ide a slusszkulcsot! Különben nő létemre betörlök egy nagyot. Hallottad Jancsi! Neked szoltam, nem másnak! Ne bújj! Úgy is tudom, hogy itt vagy! A lányom elárulta, hogy idejöttél! Jó lenne, ha leszállnál a lányomról is. Ha nem tudnád, undorodik tőled! Aztán a mérges nő odament Jánoshoz és kiráncigálta az étteremből. A többiek köpni, nyelni nem tudtak.

János nem tért vissza hozzájuk. Köszönés nélkül elindult gyalog haza. Sántikálva, mert a szomszédasszonya többször is bokán rugdosta.

Szerelem a pálya szélén

Ott áll a lány a pálya szélén. Hosszú szőke haját simogatta a szél. Még meccs előtt a barátnőivel csevegett. Egy fiúról mesélt, aki megérintette szeretnivaló szívét. Azt mesélte, már megint találkozott vele. Láttá, és boldog volt, hogy a közelében lehetett ...

Persze kereste nemcsak az álmában, hanem minden gondolatában. Oda hajtotta a szíve. Hisz tudta, a focis fiúk hova járnak. Miért is ne, akkor és abban az időben ő is ott volt. Tudta, ott kell lennie. S ha csak egy mosolyt is kapott, szíve ettől már a fellegekben járt. Nem számított a hideg, még az edzőmeccsekre is kijárt. Gondolhatták róla: mi van, bolond ez a lány? Igen, ismerte a csapatot jobban, mint bárki más. Neki már az élete, hogy kijár szurkolni. S most, amikor itt a pálya szélén arra lesz figyelmes, hogy kifutnak a fiúk, lázasan keresi, aki szívéhez a legközelebb húz. Nézi, szomjazza minden mozdulatát. S úgy szeretné érezni izmos testét, vastag combját, és elképzei szájában a fiú forró csókjának zamatát. Megszűnik létezni a világ, nem hallja a hangos szurkolást, a dob zaját, hisz csak pár méter és itt van ő. Ő, akit úgy szeret. Vele alszik, vele ébred. Hiába csapja más is a szelet, az ő szívéhez ő áll közelebb. S most, amikor kezdődik a meccs, a csapatnak is győzni kell, hogy hadd örüljön együtt vele. De vajon mi lesz ővele, mikor érezheti magához oly közel? Mikor mosolyog megint rá, mikor fogja megint a kezét, s mikor lesz majd meleg tőle az ölelés? Vágyakozva nézi őt, s nem tud betelni a látványtól, annyira tetszik neki. Elvarázsolta szívét, elvarázsolta minden gondolatát. S néha nem érti már saját magát, hogy miért, miért gondol folyton rá? Most is nézi, ahogy fut, cselez, és testéhez simul a verejtéktől sáros meze.

Ahogy küzd, és győzelemre tör. Bár hideg van, borús az idő, a szél fújja hosszú szőke haját és szerelmének vágyát is talán. Ázik, de szívében ott a láng, hogy a szerelem majd beteljesülésre talál. A meccsnek lassan vége. Boldog. Hisz vezet a csapat. S mint ilyenkor mindig, jön a paksi, játékos és szurkoló között, mielőtt még átléphetnék megint az öltözőt.

Mennyire várta, hogy leteljen az utolsó másodperc, s aztán majd fut feléje, s szorosan megfogja a kezét, úgy, mint másét még soha. Erre várt a szőke lány. S igen, teljesült a vágy. A fiú első útja hozzá vezet, s ettől veszettül megdobban a szíve. Kezét nyújtja felé, melegen, finoman megszorítja. Mintha soha el sem akarná engedni – talán így érzi a lány. Pár másodperc a csoda, ami most rátalált. S az a mosoly, az a tekintet, az a csillogás a szemében megizzította szívében a lángot, mely a hidegben felcsapott.

Virtuális csók

Marcsi egykedvűen kapcsolta be a laptopját. Vajon ma mire számíthat az interneten? – mosolygott magában. Először megnézte az emailjeit, azután ráklikkelt a sziwiw.hu-ra. Két hete regisztráltatta magát a barátnője unszolására...

Mert szerintem egy 21 éves lánynak igenis kell, hogy legyen barátja, mint mondja: anélkül nem élet az élet. Rálépett az adatlapjára. Azon nevetett, hogy többen is virtuális csókot küldtek neki. Az öt férfi fotóját jól szemügyre vette. Vajon melyiknek viszonozza? Annak a kopasznak? Vagy az autósnek? Vagy netán a kis szőke göndörnek? Aztán az egyik csókot küldő képen látott egy tetszetős fiatalembert kék Adidas pólóban, rajta felirat: IMPOSSIBLE IS NOTHING! Magyarul azt jelenti: semmi sem lehetetlen. Ránézésre szimpatikusnak és helyesnek tűnt neki a srác. Korban is hozzáillő. Péter a neve. Többet nem árult el magáról. Ahogy Marcsi sem tette. Jó! – gondolta magában. Egy csókot csak küldhetek neki. Igaz, eddig senkinek sem küldött. Valahogy nem volt mersze hozzá. Itt az idő, hogy letesztelje, mit jelent egy ilyen cuppanós elektronikus puszi postázása egy ismeretlennek. Lenyomta a csókos entert, aztán fogta és kikapcsolta a masinát. Nem is nagyon gondolkodott, vajon milyen lesz a srácnak, ha látja majd a visszapuszit. Egyszóval, nem tulajdonított neki jelentőséget, hiszen nem is nagyon akart ismerkedni. Főleg nem így. Előző kapcsolata amilyen viharosan kezdődött, úgy is végződött. Ám a barátnője mindig mondta neki: meglátod, egy új barát jót fog tenni, mert az ismeretlen felfedezése, főleg ha szerelem is kialakul, az nagyon jó hatással van az ember lelkvilágára, minden egyes percére a nap 24 órájában, mert mennyire jó várni a randit, a simogatást, a csókokat, a romantikus éjszakákat.

Marcsi másnap bulizni készült – miért is ne –, erre is a barátnője beszélte rá. Sok kedve nem volt hozzá, de elment. A szokott szórakozóhelyen a szokott társasággal. Több lány is akadt, akinek éppen nem volt lovagja, de nem zavartatták magukat, beálltak táncolni a tömegbe. Attól még ugyanolyan jól érezhetik magukat, mint akinek ott a szerelme, csak a lassú számnál nem bújnak egymáshoz. Marcsi is táncolt. Egyszer csak megakadt a szeme egy fiún, akin szintén Adidas póló volt, ugyanazzal a felirattal, amit a sziwiw.hu-n látott. Ekkor jött a felismerés. Csak nem ő az? Egymás mellett táncoltak. Marcsi rádöbrent, hogy ez a srác az a srác, akinek küldte a csókot a neten. Nem is tudta pontosan, mit érez. Kissé zavarban is volt. Mi lesz, ha felismeri? Talán egy kis reménysugárként hatott volna, ha a srác megszólítja, de az csak táncolt és táncolt. Néha találkozott a tekintetük. Ám semmi visszajelzést nem kapott ettől a fiútól. Marcsiban kérdések fogalmazódtak meg: vajon felismert, csak nem mer szólni? Vagy még nem nézte meg a sziwiw.hu-t? Esetleg csak várakozó állásponton van, hátha én szólok neki? Nem, én biztosan nem – gondolta, pedig tetszett a fiú izmos teste, ahogy kidomborodott a póló alól, és a sötét barna szempár, ami fényesen ragyogott a neonfényes halvány színességben. De csak pár összevillant pillantás, más semmi nem jutott neki ezen az estén. Marcsi hallgatott a barátnője előtt is, nehogy valami rosszban sántikáljon, és tudassa a fiúval, amit talán még nem is tud, hogy a mellette táncoló lány virtuálisan már viszonzta a neten küldött csókot. Csak másnap mesélte el a barátnőjének. A gépet is csak utána kapcsolta be, mikor az már elment. Nem kell, hogy lássa a választ, ha ugyan érkezik. A gép lassú volt, Marcsi magában sürgette: mi lesz már, mi lesz már! Aztán rákattintott az adatlapjára és látta az üzenetet. Ami nem más volt, mint egy kérdés: nem értem, hogy egy ilyen szép mosolyú lány miért itt ismerkedik?

Valamint küldött még egy csókot a rövidke üzenet mellé. Marcsi az üzenetet látva nevetésben tört ki. Kacagott, kuncogott, csak úgy, magában. Aztán ösztönösen, nem gondolkodva írta vissza: nem értem, hogy lehet, hogy egy ilyen szép mosolyú lány ott táncol melletted, te meg észre sem veszed! Majd küldte a csókot ő is.

Aztán egy hétig leveleztek. Kérdések, kérdések és őszinte válaszok követték egymást. Majd megbeszélték az első randit. Találkoztak. A virtuális csókokat felváltották a valódi mézédés csókok, ezért végleg törölték magukat a társskereső oldalról.

Répasajt

A tél megint megrázta fehér dunyháját. Sok állat az erdőben fázva és dideregve hiába kutatott élelemért. A faluból a házak melegéből a kutya idén is ellátogatott az erdőbe. Úgy mint tavaly, ismét kihirdette, hogy jótékonysági partit rendez. Az erdő közepén álló legnagyobb és legterebélyesebb fa törzsére véste, hogy ebben a cudar időben minden éhező állattársának táplálékot gyűjt, mellyel egy kis időre elcsitíthatja majd a hangosan korgó gyomrokat ezen a télen is.

Felkérte ismét mindenféle-fajta barátait, az erdő kivételes lakóit, hogy aki tud, hozzon a zsákmányából, amit majd ő árusít és szolgál fel a partira érkező vendégeknek. Az így összegyűlt zsákmányadományokból pedig azoknak juttat, akik azért nem térhetnek be hozzá a partira lakmározni, mert nem tudnak hozni, mert még a jobb időkben is koplalásra vannak kárhozthatva. Rengetegen adakoztak. A sündisznó is elvonszolt egy hatalmas almát a tüskés hátán. Az állatok királya is bizonyította – fogai közt egy nagy darab húsos csonttal –, hogy a zsákmányszerzés jó szándékkal is társulhat.

A kutya magának fizetségül az adományokból egy kis részt kért. Arra hivatkozva, amíg ő az zsákmányadományok felett örködik és felügyel, oszt-szoroz és porcióz, addig épp neki nincs ideje zsákmányolni a falu emberétől, és így nincs miből felajánlani egy falatot sem, viszont ami a bőséges partin a saját lakoma részéből mégis megmarad, mert nem fér már a bendőjébe, azt, ő is nagylelkűen az üres gyomrúaknak meghagyja. A kutya hirdetményének nagyon megörült a kiséger, hogy újra egy asztalhoz ülhet a nyúllal. Hiszen tavaly is lakmároztak ugyanezen a helyen, és még egymás közt

zsákmányt is cseréltek. A nyúlnek ízlett a kisegér sajtdarabkája, neki pedig szívből jólesett a nyúl óriásra nőtt répája. Napokig rágcsálta az édes sárga gyökérkét míg a végére ért. Nyálas csámcsogás közepette arra gondolt, mily nagylelkű ajándék ez a nyúltól. Ami biztosan a tisztelet jele lehet egy szürke kisegér iránt. Habár látta azt is, ahogy a nyúl szabadon portyázhatott a tágas réten, és nagy metsző fogaival mily könnyedén kihúzhatta az aratók által ott felejtett répát a fagyos föld tapadós kemény bugyrából. Míg ő, majdnem az életét adta a sajtért, hiszen nem csak a házi kandúr éles karmaival, de még ragadós nyálú patkányokkal is ádáz küzdelmet vívott a templom recsegő padjai alatt. A partin boldogan üdvözölte a nyulat. Vette a bátorságot és háton csípte. Felajánlotta, a már tavaly megbeszélt zsákmány-csereberét. Igen ám, csakhogyan idén a nyúl minden zsákmányát répástól, káposztástul odaadományozta a kutyának. Nem véletlenül, és így nem maradt egy árva fonnyadt répája, annyi sem. A kisegér hoppon maradt. Hiszen a kutya a nyúlnek kikötötte: „Ha egy-egy répát és sajtot a nyúl és a kisegér cserébe bocsátanak egymásnak lakmározásra, akkor bizony a különbözetet ki kell pótolni. Márpedig úgy, hogy egy répáért legalább három sajtdarabka dukál.” – tolmácsolta a puhapuszedli orrú nyúl a kutya ebbéli ugatását. A kisegér értetlenül nézett a nyúlra. – Hát akkor nyúl-pajtásom én lemondok a répádról, te pedig a sajtról?

Erre a kérdésre a nyúl pamacs fülei még csak le sem konyultak. – Akkor megegyeztünk, nincs répa, nincs sajt – csattogtatta kiálló két nagy szemfogát az egérkére. Hazafelé szomorúan és éhesen vánszorgott a kisegér, és a nyúlnek szánt sajton rágódott. Azon törte a fejét, hogy a házi-kutya mi alapján mérlegelte és döntötte el, hogy egy nyúl-répa három darabka egér-sajtot ér? Vajon erről mit mondnának az emberek a templomban, ahol ő a zsákmányát szerezte?

Csak szelíden

Márton, a számviteli asszisztens, ott ült az őt megillető helyen. Hosszú idő után végre alkalmasnak találták, olyan státuszt kapott, ami a végzettségének megfelel. Az ügyfelekkel tartani a pénzügyi kapcsolatot, ami egyéb előnyökkel is járt, ha épp bájos nőt kellett a pénz világában eligazítania. Kinek milyen befektetést ajánl, ez volt a fő feladata. Ilyenkor szinte minden dekoratív nő dekoratív mosolya felért számára egy szeretkezéssel.

Ezen a forró napon kivételesen nem vágyott az idegen, gazdag nócik megelégedett pofizacskójára. Sokkal inkább várt egy fontos telefonhívásra, mely egy búsasan fizető külföldi munka lehetőségének, beteljesülésének égi mannáit tálná asztalára. A délelőtt folyamán esedékes az értesítés. Erre csábult a nyála, ám a hívás csak nem akart az éterből megérkezni, és azt jelezni az okos telefonjára, kedvenc énekesének édesded hangjának sugározásával. Így, ma az új kuncsaftoknak, csak félig meddig jutott arcizmának kerekded ringásából. A szeme homályában csak ő vélte látni a magánszférájában a bizonytalanság szikra csillámain. Végezte a dolgát, sűrűn az órájára lopva tekintetét. Az arca gödrén verejtékcseppek hadakoztak a hulló megsemmisüléssel. Többször felállt, zsebkendőjével megállítani a cseppgörgetegeket. Az első ilyen izzadságtörlésből felocsúdva észrevett egy szemrevaló fiatal nőt. Akár egy bombázó sztár is lehetne egy romantikus filmben, – gondolta – ha egy kicsit divatosabb és feltűnőbb öltözkében volna, és ha a sminkjét is erőteljesebben kihangsúlyozná. Szelíd szépség, – nevezte így magában. Ott ült épp az ő kiszolgáló pultjával szemben, várt a kényelmetlen fotelben, hogy mikor kerül sorra. Egyik alkalommal mindketten egy időben kukkoltak az órájukra, aztán

pillantottak fel egymásra. Mártonból őszinte mosoly görbült ki, a szelíd szépség viszont gyorsan lesütötte a szemét a lapos talpú szandáljára, nehogy esélyt adjon egy szemkontaktusban kimerülő érzéki flörtnek. Csendben üldögélt, bár az időt ő is igencsak sürgette, hiszen a munkahelyén fejét veszik annak, aki elkésik. Körülötte az emberek jöttek-mentek-rohantak. A csipogó adta kiszámíthatatlan sorrendben villogtatta a sorsszámokat, mintha csak fagylaltárus volna, lehűteni a várakozás rongymeleg kedélyit. A percek folytak másfél-órára dagadva. Márton törölgette párás homlokgőzét, és a szépséget mustrálta az ügyfelekkel való tárgyalása közben. Aztán akarva akaratlanul, kilépve belső magából, közvetítette szemeivel azt a fényt a „szépségnek”, mellyel egy férfi jelezni véli, hogy számára a nő nem közömbös. A fiatal nő ezt is észrevételezte, igaz a visszajáró impulzusok megint csak a szandálja végéig értek, és pótcselekvésben nyilvánultak meg, a táskájában való kotorászásban. A hosszú ideig tartó ülés és nyári hőség kellemetlen nedvességet produkált ragacsos mivoltában a szoknyája és a bőrfotel repedései között. Márton továbbra is őt zabálta a szemeivel, mint valami éhes száj, mely előtt francia krémest csámcsogtatnak. „Ó, ez a szelíd szépség, szinte nyitástól itt vár”, – kacsintott rá, türelmet is sugallva neki. Erre a nő is reakcióba lépett. Elindult felé a pulthoz, és torka szakadtából üvöltözni kezdett: a k. életbe! Itt izzadok ebben a kuplerájban, (libbentette fel lucskos szoknyáját), mondja meg már végre, hogy meddig kell még várnom? Ahelyett, hogy kacsingatna rám, végezze a dolgát! Láthatta, hogy nyitás óta itt esz a fene!

Közben Márton telefonja is megszólalt, igaz, az ordibálástól azt nem hallhatta. Amire odaért, kijelzőjén rejtett szám kereste valahonnan. Pár perc múlva a szomszéd pultnál a szelíd szépség is sorra került.

Költőkháza Bekerestben

Végre itt vagyok Bekerest-ben, és keresem a Költőkházát. A makrancos szél kezembe markol. Ezt ugyan nem adom! Ez minden vagyonom! Olyan táplálék, amiből csak ember nyalábolhat! Szorítom a dossziét. Körbenézek. Az omladozó házak mögött a pislákoló napsütésben egy okkersárga monstrum emelkedik az éter sejtelmes teteje felé. Így nyerjek a lottón, ha nem ez a Költőkháza! Igazam lett. A ház falán sorakoznak a karakterek. A kapu tükörképpemmé változik, benne jómagam negyed akkorában, mint valójában szélteben-hosszában létezem. Nem baj, mosolygok rám. Rálelek felettem a kilincstre. Lábujjhegyre állok, és tenyeremmel belecsimpaszkodom. Ez jéghideg, és törhetetlen. Csak dísz lehet, – veszem észre néhány nekirugaszkodás után – a kapu nem nyílik. Keresem a csengőt. Sehol. Körbenézek. Várakozom. Hiába jöttem. Erre a gondolatomra abban a pillanatban nyílik a kapu. Ott termett Pocak Jani. a „nagyköltő”, ahogy a nevét a híradásokban szoktam volt hallani. Itt áll szembe velem.

– Jó napot tesztvérem! Már aszt hittem ide sem élsz.

– Szép napot, hát itt volnék. Örülök a szerencsémnek, hogy ide Bekerestbe, eme elit rezidenciájába hívatott.

Pocak Jani beinvítál az épületbe, márvány folyosón, bordó szőnyegen lépkedünk. Aztán megyünk fel az emeletre, nem is megyünk, hanem utazunk annak is a legfelsőbb szintjére. A kilátás pazar, mintha a világmindenség tárulna elé. Ámulok, hogy Bekerest városa csillog-villog ezüst-arany színeiben innen fentről, nem úgy, mint odalent az út kavargó porának szmog lepte fővényén. A lift üvegfalán keresztül csak néhány

légyköpet zavarja a kristályfényes idillt a szembogaramban. Ám így is a felhők belém hatolnak. A felleg-gyöngyeiben vélem ringani magam, a fények magukkal ragadnak, ha kicsit jobban eleresztené a Nap a sugarait, végképp beszippantana a kábulat édes nedűjébe. Egy terembe érünk, ahol szürke asztal, ugyanolyan szürke székekkel várja az odaérkezőt. A falak kesernyés árnyai morcosan bólogatnak.

– Foglaljon helyet, éressze magát otthon! Mint láthatja, minden költőt színesen látok! Mit szól ahhoz, ha azt javaslom, hogy költhetnénk együtt isz. Milyen műfajban utakozik? – kérdezi tőlem a „nagyköltő”, közben kerekded pocakja közepén az ingeről elszabadul egy gombszem. Igyekszem nem észrevenni, inkább a szemének szegezem tekintetem.

– Számomra már az regénybe illő, hogy itt ülhetek magával egy asztalnál! – közben a két lábam a szürke szék alá settenkedik.

– Esz kiváló! Mi ketten mit-oszt teremthetnénk! – csiszolja össze két tenyerét, a hangja, mint a sáskajárás.

– Mondja Ön! Ön, a „nagyköltő”? De én? Hogyan lennék mítosz, ha a hitem túl mélyen, és nem érek le hozzá, hogy kicsit felemeljem. Ám, ha a tehetségemet Ön mégis csak értékeli, akkor elbeszélhetnénk...

– Esz a beszéd! Esz a beszéd! Ne drámászzunk! Ne legyen kisz hitű! – törli le mandzsettájával a fogrései közül elszabadult nedvcseppet, ami az asztalon landolt, – Én regéljem el, hogy válhat nagyköltővé? Mégis mivel foglalatoszkodik?

– Ezt is, azt is írok. – folytatnám a részletezést, de közbeszól:

– Ne komédiásszunk! Ajánlok magának egy befeketetést!

– Én a szavakból élnék. Ha a költeményeim kiadhatók, és ha ez

volna a befektetés, amiben közösen gondolkodunk, akkor itt van kérem ebben a dossziében az eddig összegyűjtött írásaim – tolom lassan feléje.

– Hát esz bohoszat! Esz bohoszat! Ki maga?

– Költő volnék – mondom halkan, de hallhatóan.

– Esz tévedész! Nagyon nagy tévedész! Én táplálékkiegészítőt forgalmazok a befektetésem részeként. Ön „Élet táplálék”-t ígért a motivációs levelében. Esz itt a Költőkhásza! – durran majdnem szét annyira, hogy a pocakján a többi gomb is megbánhatja.

– Az „Élet táplálék” a könyvem címe lett volna... Akkor rossz helyen vagyok? Ez mégsem a Költőkháza?

– Dehogyan nem! Én tökből utaszom, aszszal kereszkedek. Esz itt a Köl-tök-hásza! Eltévedt poéta, úgy vélem, itt Ön sosem lesz költő! Itt Bekeresztben nincs keresznivalója. A liftünk felfelé ingyenes, lefelé hatuszer forint, ennyivel támogatom a könyve megjelenését, ha nem akarna bukdácsolni a sötét lépcsőházban félszász emeletről.

Felhőtlen visz lefelé a lift. Közben új versemet dúdolva:

*„Bekeresztbe jer' velem
Költőkházát nem lelem...”*

II. rész – *impulzusok*

/jártamban-keltemben.../

Ott állok előtte. Ez hülye! Nem mondta, hogy nem kéri azt a tízezrest, hiába adtam volna cserébe, pedig ő járt volna jól, csak nekem kellett volna lenyelnem, hogy amit ad, az közel sem éri meg az árát, ha jobban utánanéznénk... Na de hagyjuk a politikát és a gazdasági dolgokat, ne anyagiaskodjunk, dehogy a tízezrest nem fogadja el...?

Továbbléptem, találtam egy másik alanyt, gondoltam majd neki adom, azt végre én is megkapom, amit akartam, és húzhatok vele messzebb tájakra.

Ott topogtam, nyomtam oda, ahova kell, és bumm, ez is rosszállotta, nem kellett neki sem. Ez már gyanús! Biztosan igazságos akart lenni, hogy ez majdnem duplája, ami jár, ezért nem kérte. Nocsak, nem is gondoltam volna, hogy ez egy ilyen érző lélek, ebben a testöltésben; mert valljuk be minden akkor tiszta, ha lemosdatjuk... Ez épp nem tündökölt... Nem mintha izgatna, hogy ki, hogy és miképp... Aztán még egy próba, hátha jobb reakcióra bírom, azaz, az én akaratom érvényesül. De nem, megint felsültem vele... Sebaj! Zsebre dugtam a pénzt, addig is magaménak tudhatom, már ami az anyagiakat illeti, még ha tisztában voltam vele: ez annyi, hogy mehetek vele a sóhivatalba, – már ha olyan létezik –, persze, sejtelmem sem volt róla, hogy a mai nap folyamán még ott is kiköthetek.

Délután aztán irány-surány megint ki a zsebből a pénz, de itt már nem egyedül voltam. Szerencsémre! Jupé, nem akartam a péntek 13-ra gondolni... Megint csak nyújtottam a tízezrest. Szépen, finoman, óvatosan, hogy gazdára találjon; bár halvány lila gőzöm sem volt, hogy majd kihez. Mert a pénznek csak addig van gazdája, míg a tulaj zsebében van, bárhol máshol az már bizonytalan, mint Mariska néni köpenyén a katicabogarak. De ez a tízezer megmakacsolta magát. Ragaszkodhatott

hozzám. Vagy félt, hogy benyelik és kész vége, nem utazhat egyik zsebből a másikba. Oké, akkor váltanom kell. Edit, aki velem volt, felajánlotta, hogy majd az ő pénzét adjuk vásárra, kisebb címletekben, hátha szerényen elfogadja. Aadtuk az első ezrest. Elfogadta. Aztán kapta a másikat. Azt is elfogadta. A következőt visszautasította. Ej, az anyját! (ha van neki) A két ezrest úgy eltüntette, hogy már a szagát sem éreztük. Úgy jól lakott vele, hogy a hátra lévő mennyiséget nem is kérte. Majd hogy nem az utcára hányt, de gyorsan elkaptuk. ÉREMHIBA! Írta ki szemérmesen. Innentől kezdve nála volt kép, nálunk meg hang. „.....”, de ezt most ő tette zsebre.

Aztán tárcsázás, és se bérlet, se pénz; és még tapsikoljak, hogy legalább a tízezzel nem volt kibékülve, hisz lenyelhetne volna azt is, helyette most mi nyeljük a békát, hogy só a hivatal vagy nem só, azaz visszajár-e és hogyan, amit a gép öntudatlan állapotban is most indokolatlanul, de tudatosan, magáénak tudhat... na ennyit május 13. pénteki napjáról.

(aztán 3 hónap múlva visszatallt az elnyelt pénz)

Másnap bérlettel állok a buszmegállóban. Mellettem két nő: egyik kb. 40, a másik olyan 25 év körüli. Beszélgetnek. Az idősebb szeretett volna rászólni a másikra egy telefont, majd egy cipőt. Addig jutott a dolog, hogy telefonszámot akartak cserélni. Csakhogy mindegyiké lemerült. Így az őskori eszközök, azaz a hagyományos írás formája, melynek eszköze a toll, azt keresgélték a táskájukban. Ám minden volt náluk, csak az nem. Körbejárták az álldogálókat, köztük engem is, hogy segítsen ki őket egy tollal. Miért is ne, ahogy nálam, úgy másnál sem jártak sikerrel. Végül az eladni szándékozó nem adta fel, nehogy már az üzlet elússzon a semmibe... Elővette a fekete szemceruzáját és azzal írta egy fehér lapra a számot. A lapra, mely egy piros dossziéból került elő.

Hát ennyit arról, hogyha üzletről van szó, akkor nincs lehetetlen. Bár kíváncsi volnék, ha nem lett volna szemceruzája, akkor mivel rukkolt volna elő a cél érdekében? Mert garantálni merem, akinél nincs szemceruza, annál rúzs sem lehet... Felszállok a buszra. Helyet foglalok egy idős néni mellett. Kérdezi: meddig utazom? Én válaszoltam neki. Aztán mondja: „elnézést, nem szoktam én senkit sem megszólítani, nem is értem, hogy most önt mégis meg mertem szólítani.” Semmi baj, – feleltem rá. Aztán belekezdett a mondókájába:

„Képzeld, az Árkádban már megkezdtek a húsvéti árusítást, csak egy üveg bort vettem a lányomnak. 590 Ft volt. Majd veszek a másiknak is. A nyugdíjamból élek. Be kell osztani. Képzeld, két lányom van. Korán megözvegyültem. Egyedül neveltem fel őket. Nem is tudom, hogy jól csináltam-e. Mindegyiket lakáshoz segítettem. Ausztriában is dolgoztam. Nem iszom, nem dohányzom, semmi káros szenvedélyem nincsen. Nem értem, még sem vesznek magukhoz.”

Bólogatok. Ő pedig folytatja:

„Nem iszom, nem dohányzom, semmi káros szenvedélyem nincsen, még sem kellek egyiknek sem. Majd az örökség, az majd fog kelleni. Két szoba hallos lakásom van. Fizetem. Épp annyi a nyugdíjam, hogy fenn tudjam tartani napról napra magam. Elnézést, nem szoktam én senkit megszólítani, nem is értem magam. Nem tudom, jól csináltam-e: mi lett volna ha lett volna, nekik egy mostoha apjuk. Most nem lennék egyedül. Nem értem, miért nem kellek egyiknek sem.” Megint csak bólogatok. Ő mondja a magáét tovább:

„Nem iszom, nem dohányzom, semmi káros szenvedélyem nincsen. Mégsem kellek egyik lányomnak sem. Nem akarnak magukhoz venni. De most hétvégén meghívott az egyik ebédre. A húsleves nagyon finom volt. Jólesett. De aztán a kicsi

hússzelet és a rizs, melyen még petrezselyem sem volt, azt ott hagytam. Ki eszi meg azt csak úgy? A leves jólesett, de képzelje el: a rizst petrezselyem és minden nélkül. Azt már nem kértem.”

Most sem szóltam. Csendben hallgattam tovább:

„Nem iszom, nem dohányzom, semmi káros szenvedélyem nincsen. Mégsem kellek nekik. Pedig, tudok alkalmazkodni. A kicsivel is beérem. De az örökség, az majd kell nekik.”

Még biztos mondta volna tovább, ám le kellett szállnom a buszról.

Siettem az okmányirodába. Tudtam, hogy két ismerősöm is van ott. Mázli. Egy percet sem kellett várakoznom. Köszönöm nekik!

Az igazolványért cserébe két ujjlenyomatot adtam, jobbst is, és persze balost is, a többi ujjamat nem kérték, nehogy már tenyerest is adjak tinta nélkül. Egy hiper-szuper kabinba ültettek. Aztán jött a fotó, „nézzek kicsit felfelé”. Váó, nem pislogtam. Nem villámlott vakú!!! Dicséret illeti a rendszert: cirka öt perc alatt lezajlott minden. Alákanyarítottam a nevem és kész. Kézhez kaptam az ideiglenes okmányt a létezésemről, mely szerint nyilvánartartásba vettek. *(ismét)*

Pár nap múlva az értesítés is hamar jött. A hivatalban szinte két perc múlva már a sorszámomat nyomta a gép. Ejha, milyen fontos lehettem nekik, (mindenféle ismertség hiányában) úgy döntöttek, nehogy má' ők várakozzanak rám! Ami az igazolványt illeti, akkora arcom van rajta, hogy magam is meglepődtem, hogy belefértem a keretbe, azaz több részt foglalok el, mint az előző régi ok/má/nyomon. Dokumentáltam magamban. Az aláírásom is rajt fityeg. Forgatom-forgatom, nem mintha a tükörképemmel szeretnék csevegni, de mit látok?

Hologram! Szintén a fotómmal, (*hol vagyok, hol nem*) csak kicsit kisebbben. Nem értem. Mért van a fizimiskám kétszer egy okmányon? Mire kiviláglik, az lehet az útlevélnék is nyilvánított része. Magyarország! Nem is egy, mindjárt kettő is. (*vagy a többit nem észlelem...*) Egyik kicsi, másik nagy, és a H jaj de szép! Csigázta az érdeklődésem, vajon még mi minden van ezen? Mire a fény felé fordítva ott ügetnek a lovak. Számolom. Egy, forgatom, és még egy, egy meg épp az aláírásomon térdel, a pimasz mihasznát! Jól látom, lehet nem is térdel, hanem épp felém rúg? Ez nézőpont kérdése. Habár, ha a nagyobbik pofimat nézem, vagy mondjam profilnak, netán hivatalos selfinek, akkor bajban vagyok. Ugyanis, ha csak az idomok körvonalait veszem tekintetbe, egy homályos folt világlik; épp olyan, mintha monoklim volna... De az okmány nem körvonalakból és idomokból áll. Ez egy kész termék, törhetetlen, de pótolható egységében. Ráadásul ingyen, ha a pozitív oldalát nézem. Ez jó, de mért pont lovak? Tán, mert azt a lovat ütik amelyik húz? Nyihahaha...

Nem malackodni akarok. Az tőlem távol áll, úgy ahogyan más is. Na, de ki törődik másokkal? Ha csak nem más okkal... Hiába mentem az utcánkban lévő húsboltba. A kedves, aranyos, mosolygós hentes mindig félre tette nekem a kért friss árut. Hát mit látnak szemeim? Ah, hogy mindenki azt lát, amit akar? Tévedés! A tévedés meg emberi dolog. Egyszóval, a hentesbolt falán egy nagy táblára lettem figyelmes. Nem akartam, mégis. Nagy barna T betű a közepén. A látóidegem amit vélt, eljutott agyam azon féltekéjébe, ami az észlelésért felelős. Jaj, de azt nem vonhattam felelősségre! A tényekkel hadakozni értelmetlen dolog! Nemcsak értelmetlen, kiszámíthatatlan is. Szóval, ha becsukom a szemem, ha nem, az akkor is ott van. Ennyit a meglátásról. Egyből tudtam mi a helyzet. Bipoláris szemüveg nélkül is értettem a kisbetűket. Értettem?...

Nem láttam, de tudtam. Pácban voltam, hol vegyem a húst ami nincs (szagtalan szintelen) pácban? Jóval messzebb kell mennem – még az üzletláncokon is túl – a fazékba valóért. Elárulom: távol áll tőlem, hogy nagyfazekat' emlegessek, azt pedig hússal telít... Hiszen ahhoz közel kell lenni, csont nélkül; nem csak a tűzhöz, a víz is drága! (oltáshoz dupla ár) Tehát, közel legyél ahhoz a nagyfazékhoz, kell dohány. Úgy bizony, dohány! Attól sárgul ám a máj. Ha van azért, ha nincs meg azért! Persze, hogy kis dohányból lesz a nagy dohány, ezen vitatkoznék... Azaz kinek hány? Kinek hány(inger)? Aki szíjja azért, aki nem szíjja, annak azért. Nemzeti! Ott van kis betűkkel a táblán. *(De mért nem made in hungary?)*

Hát, ha húst nem árulnak, akkor szíjunk mellbevágósan, és lesz tudó amit kiköphetünk, ha nem is szalon képesen. Bensőséges áruda. Hentes nincs, mégis lehúzzák a bőrt. Aztán azon gondolkodtam, mi a közös a dohány és a hús között? Rá kellett jönnöm, mindegyiknek szaga van. Csak nem mindegy, mi mitől bűdös. Csigavér! Szíjuk, amíg szívhatjuk! Aki nem dohányzik, az is fújhatja, itt legalábbis a húsbolt elfüstölt a dohány javára.

Betértem a közeli élelmiszer árudába.

Két fiatal nő állnak a konzerves pultnál. Tanakodnak a májkrémekről.

– Mi a különbség a baromfi és a sertés közt?

– Hát nem tudod? A baromfi az tyúk, a sertés az disznó!

Hmmm. gondoltam: erre mondja azt valaki, hogy a két tyúk az nem lehet két hülye liba!

A kosaramba tettem egy valamit, amin nem volt termék azonosító, sem ár, se semmi; kilóra adják, és egy nejlon zacsiba túszmákoltam. Ez most épp belefért. Oké, most leírom.

Egy zöldségfajta, ami tényleg zöld is, azt szándékoztam kifizetni. Örült a lelkem, hiszen nem kellett sorba állnom, és kivételesen még a szokásától eltérően a pénztáros kisasszony is a helyén lebzelt. Bár kicsit fiatalabb kivitelben, mint aki általában ott kiszolgálni szokott. Segítségére van az árleolvasó. Mit mennyiért. *(de senki ne kérdezze miért...)* Ám hiába örvendtem, a fiatal pénztáros megakadt beolvasással. Azaz... Hibáztatott valami. A zöldség kódját már vagy ötödször ütötte be a hosszú színes mintás körmöcskéjével. A kijelző vészjelzésekkel pirosan villogott, akár csak az ő arca is. Mi lehet a baj? Nem kérdeztem. Egyszer csak szűrös képpel, de még könnyek nélkül azt nyögi, hogy a salátámat nem tudja árazni. Erre én megadtam a kegyelem döfést: az nem saláta, hanem kelkáposzta! Egyből zöld utat nyertünk...

Dolgom végeztével menekülök. Lépek párat, és a panelház tövében egy bokor árnyékában fekszik egy ismerős. Láthatóan édesdeden szunyókál. Ahogy mások, így én is hagyom ilyen állapotban. Hiszen közel húsz fokban se megsülni, sem pedig megfagyni nem fog.

A magánya végtelen súlyát sem tudták vele feledtetni a kacér tavaszi felhők, pedig az azok közül kikandikáló napsugár a melegével lehajolt az ő vállára is, úgy, ahogy a fákra, bokrokra, virágokra, kavicsra, kőre, rétre, és a háztetőre. Sokszor arra gondolt, hogyan is lehetne egy megfásult lelket és egy rozoga testet csak úgy elhagyni... Ezerszer elképzelte, hogy lehetne... lebegni... Mert minden illúzió, a maga hamis valójában.

Csak az idő, az nem, hiszen rabláncként szegül nyomába. Az egyre lassabban pergő percek, azok hűségesek. Mégis hiába való fáradozás minden megtett lépés, ha céltalan, mert nincs kihez vezessék...

Akkor mi értelme akár egyetlen szívdobbanásnak is? Ha a csillagos esték sem ringatják szép álomba, hogy legalább a kín csapdájából kitörhetne, arra a pillanatra, ahol minden szép és jó a saját kedve szerint. Mert múltó állapot a boldogság: ahogy a méhek rajzanak, virágport szórnak, a kinyíló szirmok idővel mégis porba hullnak, hiába igyekszik öntözni az eső... – így vélte, így látta –. Vértő szívében fagyossá dermedtek az egykor forró vágyak, az időtlen időtlenségek. Zűrzavaros világában az élete filmjén csak néhány színes képkocka fakó díszei ragaszkodnak még hozzá, más semmi egyéb. Díszek, amik akkor mégis bűnről bűnre vitték. Emberek akik szerették, majd elhagyták. Olyanná vált, mint a gyümölcs az ecetes lében... Minek a tavasz? – kérdezte idén is magától. Ha télen megint rőzsét kell lopnia, hogy legyen tűzrevalója.

Persze, sejtettem, hogy nappali álmának néhány korty ital lehet az okozója. Egyből érzékelttem, hogy nekem a mai kávé második adagja kimaradt. Főleg, hogy az imént köszönt rám a kőműves, akit anno majdnem...

Előzmények: Korán férjhez mentem, és hamar el is költöztem anyósomtól. 19 évesen belezuppantam a háziasszony szerepébe, mellette boldog édesanya is voltam, alig egy éves kislányommal. Hozzáteszem, engem nem tanítottak meg sok mindenre, gyermekkoromban is mindent elém tálaltak az otthonban; anyósom pedig nem engedett közel se a mosógéphez, sem pedig a fazékhoz. Viszonylag korán lakáshoz jutottunk. Minden egyszerre szakadt a nyakamba. Gyereknevelés, háztartás. Persze készültem rá, lélekben minden a helyén volt, hiszen mindenről, a gyakorlati feladatokról igyekeztem a szakkönyvekből megtudni, hogy, mit és hogyan, és főleg, hogy miért. *(Ki is kaptam azért, „hogyan lehet könyvből gyereket nevelni?”)*

Kb. három hete költöztünk be a lakásunkba, és igyekeztünk mindent beszerezni, hogy élhetővé és otthonossá varázsoljunk körülöttünk mindent. Az apró dolgokat meg majd időközben beszerezzük. Aztán teltek a hétköznapiak. Pár hét múlva beütött a ménkü. Épp forrt a vasárnapi húsleves, amikor csip-csup csepegett bele a plafonról valami. Önthettem ki, és intézkedni kellett, hogy mielőbb elálljon a plafonról a beázás. Mivel fentről jött, csakis ott lehetett gubanc a csővezetékben. Ám megtapasztaltam, milyen egy konok és rosszindulattal felvértezett szomszéd haragja, aki napokig nem volt hajlandó otthon lenni, amikor a szerelők jöttek. Így sokáig kellemetlenséget okozva nekünk. Ezért a szerelők letről felfelé kutakodtak, azaz megbontották a mennyezetemet, hátha megoldható úgy is a hiba. Végül kiderült, csak fentről, a szomszédtól lefelé tudják helyrehozni. Végre, sikerült megoldaniuk. Az IKV pedig kiküldte a kőműveseket hozzánk, hogy bepucolják a mennyezetet.

Csengettek, két munkásruhás fiatalember állt az ajtómban. Olyan 30-40 év közöttire saccoltam a korukat. Illedelmesen beinvitáltam őket a konyhába, és ahogy anyósomtól láttam, hogy ilyen esetben hogy szokás, leültem őket, és felajánlottam, hogy főzök nekik kávé. Ők helyeseltek, én meg nekiálltam a kávé lefőzni. Addig ők beszélgettek.

Pár mondatot elcsíptem, mely szerint két óra múlva kell a szomszéd utcában is helytállniuk, ami a munkájukat illeti. Reméltem, itt nálam nem időznek annyit. Eléjük tettem a poharat és kitöltöttem a kávé. De csak nem akarták inni. Néztek rám, mint bárgyú az új kapura; mire észbe kaptam és kérdeztem, hogy netán cukorral isszák? Jó ötletnek tűnt, és hamarjában a kért adagot is beletettem kiskanállal mindegyikük poharába.

Álltam és vártam, hogy végre megisszák, aztán nekiállnak dolgozni. Ám nekik eszük ágában sem volt még csak kortyolgatni sem. Zavaromban azt sem tudtam, mitévő legyek. Ők társalogtak mindenféle családi ügyeikről. A főnökük bunkó viselkedéséről és még sorolhatnám. Mintha se én, se pedig a kávé nem várná őket. Az a tíz perc órának tűnt nekem. Pánikba estem, mi lesz ha két órát is viribülnek? Vagy netán pálinkára vágytak? Na, azt aztán nem! Elégedjenek meg a kávéval! Igyák meg, végezzék el a dolgukat; aztán fel is út, le is út. Amikor betelt a pohár, akkor megszólaltam. Esetleg tejet a kávéba? „nem, köszönjük, így is tökéletes” Én meg magamban morgolódtam, ha tökéletes, akkor mi a fenének tartogatják? „Kihűl a kávéjuk”, böktém rá az ujjammal az egyik poharára. Mire ők kánonban: „hidegen szeretjük”. Ám az eltorzult arc mimikám látványa csodákra lett képes, hogy végre megmozduljanak. Legalábbis az egyik hamar kezébe kapta a poharat, és mint ahogy a pálinkát szokták felhúzni, úgy, egy nagyot hörpintett belőle. Ám egy pillanatig sem tudtam örömben ujjongani az üres pohár látványának, mert akkor jött a hideg zuhany! Rá a szépen vasalt konyhai fehér terítőre feketén, némi nyálkahártya kíséretében. „A francba ebbe só volt”, krákogott a szerelő öklendezve. Én meg azt sem tudtam, hol a helyem. A szerelőt vágjam hátba, hogy mind kijöjjön belőle; vagy a terítőt áztassam be. A másik ember közben alig tudta visszafogni a röhögést. Viszont felpattant és egyből a szerszámokért nyúlt. „Jól van koma, kezdjünk neki”. Ők pucolták a mennyezetet, én meg a terítőt áztattam, és az asztalt töröltem. Valahogy jóvá kéne tenni ezt a slamasztikát. „Elnézést, de egyforma tartóban van a só is és a cukor is, esetleg egy másik kávé az uraknak?” Szegeztem hozzájuk a kérdést, és jött is a válasz: „köszönjük, nem, ne fáradjon vele”. Aztán végeztek negyed óra alatt és elköszöntünk egymástól.

Hát így történt az első idegeneknek főzött kávé története. Már számolni sem merem az éveket, hogy mikor esett e baleset. Ma már mosolygunk rajta.

Aztán igencsak az utcára telepedett a nap égető sugara. Habár az égen sorakozott az eső lába is. Szaporáztam, amikor megláttam őt, sietősebbre kényszerítettem fáradt patáimat. Nem hagyhat itt. Azt nem teheti, hiszen sziporkázom felé. Igaz nem szárnyakkal repülök, de igyekszem. Valami mégis visszatart. Egy jel megállít. Állok tétován és vágyakozón figyelem. A jel megint jelez. Sietek újra tovább felé. El ne menjen nélkülem. Integetnék neki, ám a tömegben nem biztos, hogy épp engem észrevesz. Szívem is szaporázta a pulzusomban a taktust. Csak néhány perc, és akkor... Aztán futottam. Lihegtem. Egy, kettő. Egy, kettő. Rohantam felé. Egy pillanatra sem adtam fel, hogy ott abban a pillanatban találkozunk, ahogy az meg volt, van és lesz is írva. Aztán végre jelezte nekem, hogy lát. Ő lett a nap fénye a délutáni szürkületben. Ő, akit mostanában a helyi sajtóban annyiszor rossz szándékkal illetnek. Ki tudja mi az igaz belőle. Majd én, majd én igenis megcáfolom. Hiszen előrelátó, nem hagy cserben, akkor sem, ha már lépéshátrányban vagyok. Ha lemaradtam, nem hagyja, hogy kimaradjak. A jó szándék vezérli. Nem más, csak is az. Sőt még bizonytalanságban sem hagy. Jelez, hogy rám vár. Csak rám. Még akkor is, ha kicsit kések a megadott időpontban, mégis elértem a buszt. Közben az eső is elkezdte lóbálni a lábát az utca kövére.

Felszállok a buszra. Majdnem mindenki a mobiltelejával van elfoglalva. Anno a munkahelyemen a kiváltságosoknak lehetett internet-hozzáférés. De aztán:

Wifi van, annak aki tudja a kódot, véletlen meghallottam. Kaptam az alkalmon és hozzáfértem. Hiába, semmi nem jött át

a telomra, túl-terhelt volt. (*kollégák által*) Utasítás: Munkaidő alatt a mobiltelefonokat az öltözőszekrénybe kell zárni! Vegyük tudomásul! (*ez már hangeffektusból... a felettesektől, és írásba is adták, amit aláírtunk...*) Én ugyan nem teszem a táskámba! Like, vagy nem like. :-) Ki a hang, fel a rezgés állapot, így hordtam titokban a zsebemben. Wifi: jelerősség kiváló. Rezgés állandósult!

A buszon mellettem fiatal nő fogta a korlátot és a széken lévő kapaszkodót. Így kerítette el gyermekét mindenkitől. Az ablak nagyon párás. A lányka hátára nehezedett iskolatáskája, de kicsi ujjával mégis az ablakra rajzolt. Vonalakat húzott jobbra, balra, letörölte és újrakezdte. Gyermekeim ennyi idősen napot rajzoltak, vagy a nevüket írták az ablakra. Vártam, netán a kislánynak is eszébe jut valami. De nem. Csak vonalakat húzott és eltüntette őket. Anyja észre sem vette, egykedvűen nézett maga elé. Azt sem hallotta meg, hogy bocsánatot kértem, mert hozzáért a vizes táskám. Egyik megállónál fiatal pár szállt fel. Megálltak az ajtónál. Ölelkeztek, puszkilkodtak. A lány hirtelen kivált a fiú ölelő karjaiból, és a párás ajtóra írta nagy betűkkel: PETI SZERETLEK! A fiú, akinek megtudtam a nevét, magához ölelte és megcsókolta. Eszembe jutott: réges-régi tolltartómon egész faliújság volt, annyira telefirkáltam. Szerepelt rajta kedvenc együttesem, kedvelt focicsapatom, szerelmem neve és még sok egyéb, amit fontosnak tartottam. Én akkor nem voltam olyan bátor, mint ez a lány, hogy nyilvánosan kimutassam szerelmem iránti érzelmemet. Örültem, hogy láthattam, ők milyen derűsek, boldogok. Kézen fogva szálltak le a buszról. Helyükre idős néni telepedett. Alig indult tovább a busz, az asszony észrevette az ablakon maradt szerelmes üzenetet. Letörölte. Vajon miért zavarta az írás? Előbb-utóbb elpárolgott volna.

Leszálltam. Visszanéztem a buszra. Kikkel utaztam én? A kislánnyal, aki semmit sem üzent, sem az anyjának, sem a világnak. A húszéves lánnyal és párjával, akik világgá kürtölték érzéseiket. A nyugdíjas nénivel, akinek nem tetszett a párás ablak az üzenettel. A busz ismét elindult. A kislány még mindig firkált. Az idős néni kikandikált. A fiatal pár már messze, ki tudja merre járt. Nyomuk veszett, mint párás ablakon a szerelmes üzenet.

*Az értelem külső szemlélőként ragad ránk, az érzelem a belső
lelkületünk szemléletéből ered.*

Akkor most játsszunk, egy kicsit tán komolyan a SZERELEMmel! Törjük szét darabokra...! Hogyan is kezdődik? SZER... Na ez az! Mely így vagy úgy hat és használ, és főleg, kiegészít, hogy még jobban élvezhessük...!? De vajon milyen SZER? Kell-e gyógySZER, tápSZER, kábSZER, kinek hogyan...!? Na még valami! Ezt ki ne hagyjam... óvSZER, óóóó mily szép szó...! Hát nem érdekes! Aztán, ejtsünk szót az idővallumról, Szerelembe eshetünk, egySZER, kétSZER, tízSZER?? Nem elégSZER!? Menjünk tovább! Hisz a SZER mellett ott van ugye az ELEM (ami lehetne akár ELEMi...!?) Hát akkor milyen ELEMek is lehetnek a SZERELEMBen? Egy biztos! Egymagában mit sem ér! Akkor nézzük: GyötreLEM? KüzdELEM? FéleLEM? KérELEM? SérELEM? Kitudja, lesz-e belőle ÉrzELEM és ezek után LéteLEM...de kell-e hozzá értELEM? Ugye milyen érdekes! ÓÓÓÓÓ De csak óvatosan... Hiszen tudjuk az ELEM egyszer csak lemerülhet, bár az is igaz feltöltheted. (ha van mivel?) Akkor jön a SZERELés! A következő darab! SZEREL, na igen, miért is? Hogy ami elromlott, tönkrement, megint jól működjön! Nem debár! De hányszor és hányszor helyére kell rakni a dolgokat, ha darabokra hullik minden...! és mikor már semmi sem segít,

és ha vége, akkor nincs más mint leSZERELni(!?) Akkor vajon kell-e szer+elem, mi is az a szerelem??? Szerintem: szeretni SZERTelen, ahol a szívem az ELEM!

Hmmm...

Amikor megszületsz elvágják a köldökszínórt. Sorjában jönnek a „kötelek”. Ha szeretettel kötödsz szüleidhez, akkor beültetnek téged is a kötélhintába, jól bekötnek, ki ne ess, és megtapasztalod milyen ott fent, aztán lent. Megint fent, megint lent, a világ, az ég és a föld. Majd vesznek egy ugrálökötelet, hogy tovább játssz. Először csak egy helyben ugrálsz, botladozol, majd futva kötelezel, amerre látsz. Ahogy nősz, úgy törsz magasabbra. Megtapasztalod, milyen egyedül a kötélugrás. A lécet egyre feljebb teszed. Aztán eléred a csúcst, és rádöbbsz: ennél tovább nem emelkedhetsz. S elkezdődik a társakkal a kötélhúzás. Ki az erősebb és ki győzi le a másikat. Ki nyeri a játszmat. Éjjelente kötél-táncolsz egy valakivel. A mutatvány annyi, hogy mind a ketten rajt maradjatok a kifeszített kötélén. Egyensúlyoztok. Nehogy valamelyiktek lezuhanjon a mélybe, mert akkor a másikat is magával rántja. Aztán az esküvőtökön egybeköttettek. Elmentek nászútra hajókötelezni, hogy kipróbáljátok: hogyan horgonyoztok le. Dolgozol elkötelezetten, majd lekötelezetté válsz. Aztán megkezdődik a kötélgyártás. Jönnek a köldökszínórok, amit viszont el kell vágni. Megszületnek a kötelékek igaz, csak a sodrott. természetben lebomló alapanyagból. Ez, ami még jobban összeköt benneteket. Kötőelemekből fészket raktok. Nem mássá, mint családi kötelékké váltok. Aztán valamelyikőtök megkóstolja a mézesmadzagot, vagy lókötvővé válik. Az bírja tovább: akinek erősebb kötélből vannak az idegei. Igaz, ha minden kötél szakad, akkor sem teregetitek ki a szennyest a szárítókötélre. Melyet előzőleg kötélboltban vásároltatok együtt, ahol volt háló és heveder is. Ahogy telik az

idő, úgy mállik szét a kötél. Először a sodrás feszül, mint a húr. Jön a kötözködés és a belekötés. Majd valamelyiknek általában az akasztókötél is eszébe jut. Amikor megöregedtek jön egy másik KÖTÉL azaz a K odolt Ö nkéntes T üzoltó és ÉL etmentő egyesület, magyarul: a kórház.. Aztán senki sem menekül. Itt hagyva mindent: kötelet és köteléket, -miért is ne,- kötéllel eresztenek a földbe is.- Ilyen a világ: KÖT és ÉL.-

Az éleken táncolva... pontról pontra...

Kérlek, gyere a pontrendszerembe, tüntesd el bennem a kettőnk közt lévő töréspontokat... Így a fagypontok és az olvadáspontok középpontjában megint forráspontok összpontosulhatnak. Adj kiindulópontot, bármily is legyen a ponthatár, hogy naponta ne tévedjek el, ha a metszőpontjaink találkoznak ne legyünk holtponton. Legyen a célpont a csúcspont, vezessenek érzékpontjainkon át. Nem bánom, ha pontosztokodás lesz, nem számít a pontkülönbség, de ne tegyünk pontot még a végére... Ne hagyjuk, hogy a támpontok vádpontokká váljanak... A kezdőpont meg van, legyen szép a végpont. De ne tekintsük pontversenynek, maradjunk egymásnak mindig középpontban... Minden idegpontunkkal összpontosítsunk oly pontossággal, hogy ne érezzük a szempontjainkat sohasem gócpontnak... A hibapontjaik és mélypontjaik ponthalmazán legyen több nézőpont.

Tudom, érzékpontot feszegetek. Így nem marad más, pontosítsd magadban a pontszámokat, és a pontkülönbségeket ne vedd dermedéspontnak... Ez csupán az én álláspontom, csak úgy spontán pont neked, pont ebben az időpontban, ha netán fénypontra vágysz. Mert itt vagy naPONTa... Bár néha pontatlanul pontoskodunk...

*Mert minden bizonytalan... vannak dolgok ami nélkül élni
hogyan is lehet...*

Már annyiszor elveszítettelek. Testben is, lélekben is. Sosem akartam, de hiába a szeretet, hiába a beléd vetett hit, hiába minden, mégis így alakult. Talán nem is tehetünk róla, hogy elveszítettük egymást. Csak azok a piszkos körülmények... a mindig mástól való függés... az elvárások... és az abból adódó következmények... mindegy, kár is ragozni... Megint kereslek. Kutatlak szinte mindenhol, hogy végre megint egymásra találjunk. De vajon hol lehetsz? Mert a testem és a lelkem is újból és újból csak erre vágyik. Arra, hogy végre megváltoztass! Megváltoztass körülöttem mindent. Tudod, a család... a gyerekek... meg minden... rájuk is gondolni kell... nélküled sajnos be kell látnom, sok minden nem megy. Mert sivár, céltalannak látott reményvesztett perceimet, óráimat, napjaimat, csak általad tudom szebbé, kicsit boldogabbá és élhetőbbé tenni. Ezt be kell, hogy valljam. Mi mást is tehetnék? Kellesz, hogy újra, végre, újra élvezhessem az életet. Hogy minden értelmet nyerjen, az sajnos nélküled nem megy. Lehetetlen. Nem szégyen. De ez a helyzet. Az élet engem sem kímél, ahogy másokat sem. Hiányoznak a holt fáradt éjszakák, a fárasztó nappalok. Hiányzik, hogy gondoskodni tudjak azokról, akiről nem feledkezhettünk meg. S az ezáltal szerzett örömek, azok is hiányoznak... Ez, ami a legjobban fáj. Mert nélküled semmi nem lesz. Álmodni bármiről? Ha nem vagy, mindenbe belebukom. Elveszek, mint egy kidobott rongy a szemetesben. Amire már senkinek nincs szüksége, csak addig volt jó, míg célját szolgálta. Most így érzem magam. Kell, hogy megadasson nekem az újabb lehetőség. Úgy látom, másból nem áll az életem. S nem akarom, soha, de soha kirúgva érezni magam. Berúgva sem... Bár tudom, minden mulandó, mint a forgószél úgy változik a világ.

S a sötét magába nyel. De ha együtt leszünk megint, akkor végre érzem, van miért élnem, van miért küzdenem. Végre megint értelmet lát minden. Megint meglátom a jövőt. Minden fáradozásom, hogy örökre megtarthassalak. Ezt az örömet csak te adhatod. Más senki más. Hisz annyi, de annyi évig kitöltöttem életem. Nincs harag. Mégis hiányod szakadékba vezet. Süllyedek, süllyedek az üres semmibe. Ahol nincs víz, nincs fény, nincs meleg. S félek kimondani, nélküled tán család sem lesz. Nem kellek én már senkinek. Csak te, aki mindentől megmenthetsz.

Már levegőt is nehezen veszek. Nincs gyógyír, nincsen gyógyszer. Csak sóhaj, elkeseredett sóhaj a kilátástalan jövő, örület... amit élek nélküled. Hívj! Én megyek! Ha így lesz, visszahozod az otthonomba a nyugodt hétköznapiakat.

Nem vágyom most jobban semmire. Csak biztonságra álta-lad. Egy kis nyugalomra. Mert az élet már csak ilyen. Mindenért küzdeni kell. Semmit, az égvilágon semmit nem adnak ingyen. Hagyjd hogy ne csak szavakkal, de tettekkel is bizonyítsam hűségemet. Bár lehet, nem fogom mondani, hogy így szeretlek, úgy szeretlek. Mert miért is hazudnék? De ha mégis adsz esélyt, lesz alkalmam, s tán még szeretni is foglak. S akkor biztosan elégedett is leszek. Úgy, hogy ragaszkodom majd foggal, körömmel, hogy ne tűnj el megint az életemből. Adj esélyt, adj még egy lehetőséget nekem! Megnyugszom, és nem járatom feleslegesen a szám. Tanulva hibáimból, kész vagyok, s megalkuszom, ha ez kell, hát így legyen.

Ne hagyd, hogy továbbra is sóvárogva gondoljak rád. Légy az életem része megint. A dolgos mindennapoké... Tán még az igazamat sem fogom keresni. Befogom a szám.

S ha kimerülnék, akkor sem adnám fel. Ért már annyi, de annyi csalódás. Bizonyítani szeretnék. Amit kell, szabályozhatsz.

Elfogadom a feltételeket. Alkoholt sem iszom, beteget sem jelentek, hiába fáj a fejem. Megegyezünk, ki mit fizet. Ki mit vár el. Ehhez tartom magam. Ezt szeretném elérni, hogy legyen értelme, legyen gyümölcse a kettőnk kapcsolatának.

Ígérem, a felmerülő problémáktól sem hátrálok meg. Nem lógok, nem csavargok el. Nem lesznek üresjáratok. Ha kell, minden időmet neked szentelem. Mert hiányodtól már sem enni, sem létezni nem tudok. A rohadt életbe! Hát senki nem ért engem? Munka nélkül élni, hogy lehet?

Táskámban az önéletrajzzal. Protekcióval viszem, ígért munka reményében. És az ráfirkált az önéletrajzomra... aztán ígért fűt, fát, és még mindig várom. Legközelebb motivációs levelet viszek, és az önéletrajzomat újra rajzolom...

Név: Tempera Mentim

Születési hely, idő: Kétcombközt, az utolsó pillanatban

Családi állapot: Megcsalt és hűtlen

Telefonszám: Elnézését kérjük pillanatnyilag nem elérhető

E-mail cím: Nincstelenedikkkkk

Lakcím: 1989 Hogytalan, Nekeresd utca 1. alagsor

Iskolák: ELTE államilag dotált szak: humán psziszhodekuss

Nyelvtudás: Nonyalnia,

Jelenlegi munkahelye: Mindenhol dolgozom, ahol nem keresnek

Szakmai érdeklődés: Engem nézz, magadat lásd...

Fizetési igény: beérem annyival, mit mások elharácsolnak.

Hogy fogalma legyen róla, ki is vagyok:

Akkor íme egy kis anekdota! Talán nem lesz abszurd egy zsáner figurától! Ígérem nem lesz benne agónia, igaz alba sem. Inkább egy kicsit allegorikus leszek. Bár nem félek az anti recenziótól, az antropomorfoktól sem! Az is igaz rólam, hogy sosem leszek apostol. Közelebb állok az autonómiához. De nem vagyok barbár, bigott sem blazírt ember. Ezt súgja a belső monológom. A cinizmustól bonyodalmaim vannak. Mivel: "Cogito ergo sum". Utam és célom a dedukció. Ehhez kapcsolódik egy kis dinamika. Nem tántorít el semmiféle dogma, a démonokat is elűzőm. Így működik bennem az állandó drámai harc, különféle epizódokban jelenik meg. Néha bizony túlságosan exodus is tud lenni. Bevallom, az életem nem fabula, sem pedig illúzió. Mégis fantasztikus, bár tudom, utolér a fátum. Sosem leszek gáláns, ha úgy kívánja a helyzetkomikum. De a hallucináció látszatát sem kergetem. A katarzis az egyik lételemem. Ez csupán nálam historizmus. Ez egy ilyen intonáció. De semmiképp sem irónia. Ami körülvesz mégis káosz. A konfliktusokban a kontraszt megjelenése, ami persze kozmikus is lehet. Hiába minden meditáció. Néha mítoszok gyötörnek. Ez a moralitás. Ez nem panegerikus, csupán csak pamflet. Vagy mondjuk paradoxon parabola. De semmiképp sem piktúra! Bár remélem plasztikus. Nem tehetek róla, de polemizál bennem a poeta natus. Ez progresszió és nem prófécia, esetleg racionalizmus. Mert aki sztoikus, abban nincs szkepszis. Még sem vagyok puritán. Nem lesz tragédia. Jöhet a cenzúra!

Csapdába estem...

Eladom a bőröm a vásáron, akinek kell, csak vigye; használjon és uralkodjon, nekem elég, ha zsebbe megy. Cserébe én behódolok... bókolnék, de nem tudok. Ám nem mondom meg

mi a hiba, ha néha van galiba. Hagy tudja, hogy jó lesz a rossz is, mert ma ugye ez a trend, és az lesz, ahogy megköveteli tőlem majd az órarend. Hallgatok majd, mint tetem a sírban, s vissza sem feleselek, de egyet azért most megmondok, soha nem nyalog segget! S ha a pofám rossznak tűnik, kiadja a papírom, de ne gondolja, hogy ettől még a pzs-t majd telesírom. S elkönyvelem majd magamban, ez a marha is túl hízott. De ha bőröm mégse kéne, jut majd egy kicsi segély, hogy betömjem tőle a pofámat, hogy a rendszernek ki ne vájjam a szemét. Rajzoltam már önéletem, tele vele a padlás. Választ várva leshetem éjjel nappal a postást. De jaj énnékem, nincsen munkám, élek üres kenyéren, míg odafele papírt tolnak, én idelent henyélek. Így éldegélünk békességben a gazdag és a szegény, de addig amíg nem lesz nagy baj, befejezem a mesém. Mert kitudja, hogy holnapután lesz-e hozzá még vesém. Ott rohadjon minden gondom, lakjon jól a penész! Mert hangszer nélkül, mit sem érhet a zeném.

Baktattam tovább...

Néha úgy érzem, oda kéne mennem az emberekhez és megszólítani őket. Ám mégsem teszem. Talán a rohanó élettempó, hogy mindig mindenhová sietni kell. Szerettem volna riporter lenni. Fotóriporter. Átadni a múltból a jövőnek a jelen képeit, embereit, gondolatait. A sors közbeszólt. Nem lettem az. Idővel meg is békéltem vele. Mi mást is tehettem volna? Mégis, azért néha eszembe jut. Vajon mit is mutattam volna be a jelenből és hogyan?

Megyek az utcán. Egy park a múltból oly sok emléket idéz. Képeket. Ahogy koszos ruhás kislányként a kátrányba lépett szándálommal rúgom a labdát a fiúkkal ebben a park szélén lévő betonaszfalton, ahol kapuk is álltak. Milyen jóleső szabad érzés volt. Nem számított, mi van rajtam! Nem számított, mennyit mutatott az óra! Rég volt. Aztán egy másik kép.

Amikor már bizony nem volt mindegy, mi is van rajtam. Kamaszként, ahogy egy barátommal és egy barátnőmmel ittuk a sört ennek a parknak egyik sátor alakú kis fakuckójában. A mi palotánkban, ahova csak guggolva préselődünk be. Összehúzódva, az élet dolgait bogozgattuk. Firtattuk, vajon mi is adja majd az életünk értelmét. A család volna? A család? Melyről fogalma sem volt egyikünknek sem. Csak azt tudtuk, vannak vér szerinti kötelékek. Amit láttunk másoknál, hogy ők összetartoznak és szeretniük kell (*kellene*) egymást. Mert az élet ezt kívánja. A mi első kötelékünk pedig nem az anyánk, hanem majd a mi saját gyermekünk lesz. A szerelemről is sokat diskuráltunk. Milyen jó dolog, ha az ember szerethet és viszont szeretik. Felmerült a kérdés: vajon lehet-e valakit élete végéig őszintén, tiszta szívből szeretni? Vagy netán a pénz lehet az, ami majd boldoggá tesz? Lakás, kocsi és nyaraló? Ezeken és még rengeteg dolgon elmélgedtünk. Jutott eszembe, amikor elsétáltam az egykori park mellett, ránézve a kis fakuckó(n)ra.

De vajon mit látok? Egy sáros bakancs lóg ki belőle, aminek gazdája, vagyis viselője is van. Egy ember, talán egy bácsi, akinek nincs hova mennie. Megállok. Talán épp kijön a mi egykori „palotánkból”. Kis idő után látom, ahogy lassan az agyagos földet súrolva, a térdére ereszkedve kúszik ki onnan egy ember. Szívemet facsarja a látvány. Hosszú fehér szakállát, és ezüst haját lengeti a fagyos szél. Úgy tűnik, mintha Mikulás volna a piros kopott kabátjában. De nem az. Telezsák helyett csak egy batyut húzott maga után.

Ahogy nézem, odajön hozzám egy idős asszony és mondja: „Egykor tudós volt, azt beszélnek róla. Messziről jött, ám soha sem árulta el, hogy honnan. Néha megkínálom vacsorával. Sokan csak rusnya vén embernek tartják. Valójában csak egy szerencsétlen, aki annyit mond néha: sokat tudott és ez lett a veszte.”

Rohannom kell. Muszáj. De éreztem, ha riporter volnék, szívesen elbeszélgettem volna a fakuckó lakójával. Így magamba zártam el azt, amit láttam, és azt, amit éreztem.

Pár hét múlva olvastam a napilapban a furcsa bérlőről, akit a parkból kilakoltattak. *(csak azt tudni miért, de nem tudni hova)* Nem maradt más, csak az újságban egy kép a parkban lévő fakuckóról, melyen bizonyítható, hogy nincs már benne szemét... *igaz élet sem...*

Néha hiába mozgatunk meg minden követ...

Az, hogy „minden követ megmozgat”? Ezt legtöbbször egy jótekonysági rendezvény fő szervezőjétől hallom, mikor riportot készítenek vele. Aztán sorolja sorban a „köveket”, azaz, hogy kiket mozgatott meg, milyen úttalan úton, közben fénylik a jóleső mosoly az arcán. Lám, mily sok ember képes adakozni a jó cél érdekében, önzetlenül. Önzetlenül? Merül fel a kérdés bennem. Próbálom hinni, hogy az emberek önzetlenül is képesek adakozni, és valóban minden követ megmozdítani, hogy a nemes gesztus, akinek szánják, az ahhoz vagy oda elérkezzen, megkapható és elérhető legyen, jobba téve, segítve, és hiányt pótolva. De sajnos vannak, akik egy rossz cél érdekében, épp annak elérésében mozgatnak meg minden követ.

Igen, eddig beszéltem mindenkiről, csak arról nem, hogy mondjuk én, mikor és milyen helyzetben voltam arra képes, hogy azt mondhassam, hogy azért minden követ megmozgattam. Gondolatba ejtett. Rá kellett jönnöm, egy elfuserált világra születtem. Akár merre vitt utam, mást sem láttam, mint a zűrzavart. Hát így lettem zavaros én is. Nem érdekel a rang és a gazdagság, nem vágyom luxusra, sem

minden fajta luxuskényelemre. Ahhoz, hogy ezeket elérjem, bizony minden követ meg kéne mozgatnom. Amivel nincs is baj, azaz a mozgatással, csupán a kövekkel. Így elmondhatom, nem lettem egy fikarcnyival sem gazdagabb, sőt rangban sem múltam felül az anyám. Maradtam ott, ahol születtem. Talán csak az életvitelem más, épp ellenkezője, amit az őseim produkáltak életük során.

A mai világ aszerint ítél, hogy kinek mije van, és persze, hogy milyen rangban mozog, milyen befolyással rendelkezik. Hozzáteszem, aszerint is barátkozik az ember. Én ebbe a csiki-csuki, mézes mázas bábjátékba nem akarózom beszállni, hogy ezért minden fajta követ, úgymond megmozgassak. És elmondhassam magamról, na én többre vittem annál, ami... Akkor nem az volnék, aki vagyok. Nem, nem akarok én itt ítélkezni senki feje felett sem, és abszolút nem zavar, hogy ki hogyan és miképp jutott oda, ahova. Netán csak beleszületett, vagy egyéb girbegörbe úton, hadd ne soroljam. Igyekszem távol maradni ezektől a dolgoktól. Ugyanakkor azért mégis csak nyitott szemmel járok, és még a fülem sem olyan rossz. Nézem a tévét, ott amolyan sáros köveket mozgatnak, aztán meg mosakodnak és törölköznek, és aztán előfordulhat, hogy köpönyegcserére is sor kerül.

A baj, hogy nem csak a tévében... az élet minden területén, megmozgatnak az emberek mindent; önnön saját érdekükből fakadva, ki nyíltan, ki pedig fondorlatos csellel, így vagy úgy.

A hatalmi világban sincs pardon...

Mert amatőr-dömötör, aki nem testőr, csak törekszik törleszteni a törmelékből a betonfejeknek a beféjezetlen törekvéseket, melyek nem a fejlődéshez, hanem fejtöréssel járó fejfájást fejlesztenek, jön a fejsze, de betonfej a törvényes törpe

törtjeleket fejteget; a fejlesztés a fejvesztés, mert a fejadag törvénytelen fejlődése fejjetlenül feni a fejszét, ami majd törleszti a törlesztést és fejbe vágja a fejedelem fatörzsasztalán a tőkfejeket.

Végre hazaérek. A minap a régi fényképek közt keresgéltem, a 30 éves osztálytalálkozóhoz. Ott hever az asztalon. Kezembe veszem.

Rég volt, talán már másképpen emlékszem, de az érzés még itt dobog szívemben. Az osztályban azon ment a csetepaté, hogy milyen kosztümben ballagjunk. Nem, én ehhez a vitához nem kívántam hozzászólni. Azaz, nekem tök mindegy, csak kosztüm legyen. Az olyan ünnepélyes, felnőtt, és ami a legfontosabb, hogy kajla viselkedésemet kicsit komolyabbra változtatja, Mert mindig is nevetlen voltam. Vagy mondhatnám azt is, mért legyek mindig, mindenkor komoly. Az volt a fontos, hogy ne vessen az osztály, ha megszólalok. Most viszont némán bambultam magam elé. Szín? Tök mindegy. Meddig érjen a szoknya? Tök mindegy. Fazon? Rövid vagy hosszú? Tök mindegy. Csak kosztüm legyen! Mert még olyanban sosem voltam. Az volt fontos, hogy aki mégiscsak ott lesz, az láthassa, miből lesz a cserebogár! Azaz, a kislány felnőtt, komoly nővé cseperedett. Bár senkit sem hívtam. Testvéreim és az apám, őket igen. Barátok? Itt elakadtam. A barátok itt voltak, itt az iskolában, a többiek messze, minek is költsenek miattam buszra és vonatra. Tényleg, nem is értem, miért nem hívtam őket? Pedig ha valakik, akkor ők, ők lettek volna rám a legbüszkébbek. Mert ők barátok, és azóta sem követelőznek, hogy miért nem hívtam őket. Igen, ők még mindig a barátaim. Még kosztümtelenemben is.

Végül a kosztüm már akkor elmaradt. A heves vita rég másról folyt, szintén nélkülem. Szavazással döntötték el, hogy a megszokott ünnepi viseletet a mi osztályunk túlnyomó többsége nem akarja. Így az nevetett, akinek mint egy isteni szikra, kipattant az agyából... rossz visszaemlékezni arra a pillanatra, és ahogyan előadta... Pöttyös szoknya. Fehér alapon kék pöttyökkel. Kicsi vagy nagy pötty? Nem is akartam elképzelni. De ott lebegett a szemem előtt, csak magamat nem láttam benne. Ordítani tudtam volna. Segítsetek! Helyette csak ültem és firkáltam a padra, csak ezt ne halljam. Aztán jött a következő eszement ötlet. Kalap! Fehér. Zsiráldi. Kék szalaggal. Ki látott még ilyet? Aztán a napi aggodalom, no, nem az én részemről. Csupán csak akkor üzletekben nem lehetett ilyesfajta fejre valót vásárolni. Sebaj, rendelünk! Az utolsó előtti percekben megérkezett. Hú de jó! Ám, de a méretek. Ezt a mázlit! Jó mindenkinek. Naná, ha fejkör méretet is vettünk, mint a csecsemőknek, mikor világra jönnek. Így történt, hogy kosztüm még évekig nem került rám. Nem volt alkalom. A fontos, hogy ballaghattam, mit számít miben. Érett lehettem. Azaz, a küszöbén voltam gyümölcsözni vágyó életemnek. Ballaghattam. Emlékszem, a koleszból indultam több társammal. Kegyetlenül fújt a szél. Májusban. Érdekes, mégsem az én fejemről hordta le a kalapot, hanem egyik társamét egyenesen egy kocsi alá repítette, olyan sebesen, hogy nem láttuk hova. Mi van? Volt szél és kacagás! Aztán a kérdés. Ünneplőben ugyan ki fog a koszos autókerek közé nyúlni azért a fránya kalapért. Ballagás! El ne késsünk! Üvölt a szél! Mi is. Én tornásztam le érte. Oda. Szoknya fel, bugyi ki. (látszik)! Kit érdekel! A kalap mindenk előtt, és a kerek között matatott a kezem. Megvan! Hurrá! Kihúztam! Aztán repült az enyém. Rohanás! Jaj! El ne üssön! Én megyek neki! Aztán minden kalap kézben. Kikeményített anyag, nem

gyűrődik. Mondhatnám, le a kalappal velünk volt! Ezt a kalapot sokáig őrizgettem, mégsem maradt belőle semmi. A gyermekeim játékszerévé vált. Nem bírtam ellenállni a kérésüknek, hogy ne adjam oda nekik olykor-olykor, amikor kérték. Csak a házból nem vihették. Idővel szakadt lett, kidobtam. Pedig álmokat dédelgettem, úgy, mint ballagáskor. Álmokat, amik... Sebaj, mindenki nem járhat kosztűmben. Hogy milyen álmokat dédelgettem? Eláruljam? A harmincadik érettségi találkozóra ugyanolyan kalapban és szoknyában szerettem volna menni. De ami késik, nem múlik. Most elmaradt, de majd a negyvenedikén! Csak ne fújjon a szél, az ne fújjon, sok a kocsi, és vele még több a kerék. Az álmok pedig egyre kevesebbek. Megint elkalandoztam. Hiába, az emlékek azok már csak ilyenek, felébrednek a szunnyadó múltból. Mindig csak jönnek, aztán távoznak. Ó, fiatalság, mi minden vár még rátok. Most még csak nevessetek. Önfeledten, ameddig csak lehet. Mert aztán jön a kőkemény élet, mely olykor repít, de olykor maga alá gyűr. Senki sem tudhatja előre, mi vár rá. Magam mögött meg ott a múlt, nekem azzal kell megbékélnem.

Akkor fiatalon mennyire naiv voltam. Jutott eszembe, nem csak most, nap, mint nap, óráról órára...

Te, aki 16 éves koromban megrontottál! Mert felkínáltad magad. És én belementem a játékba... Miért ne? Hisz nagylánynak éreztem magam, és persze felnőttnek is. Mikor annak idején velem láttak, sokan megrökönyödtek, s ezt sajnos még élveztem is. Jó volt, hogy olyat művelek veled, amit mindenki tiltott. Nem érdekelt a szent beszéd arról, hogy elhagyjalak. Először csak az otthonon kívül voltál az enyém. Aztán hétvégénként is együtt voltunk. Igaz, csak titokban, mert

akik szerettek, féltettek tőled, azok előtt nem akartam veled mutatkozni. Aztán nagy nehezen elfogadták, hogy veled élem az életem. Akkor, fiatalon azt hittem, hogy szeretlek, és szükségem van rád. Aztán most 30 év után rájöttem, hogy halálosan tévedtem: rossz választás voltál nekem. Már rég nem szeretlek, és mégis kitartok melletted. Pedig mennyire megutáltalak... De gyenge vagyok ahhoz, hogy elváljak tőled, töröljelek az életemből végleg, s mindörökre. Miért gondolok annyit rád? Már-már belehalok. Elérted, amit akartál, azt, hogy nélküled már létezni sem tudok. Pedig ki nem állhatlak! Neked nincsenek érzéseid és nem is lesznek soha. Tudom, és mégis kellesz. Nem járok olyan helyekre és azokhoz, akik ki nem állhatnak, és már a látványodtól is irtóznak, mert annyira undorító és utálatos vagy. Igazuk van, tényleg, néha nekem is hányingerem van tőled. Egyre sűrűbben. De hiába minden erőlködésem. Próbállak törölni a léteimből, de nem megy. Csak az a furcsa, hogy mindig én kereslek. Keresem a pillanatot, mikor egy térben és időben szenvedélyesen létezhetünk. Most is rád gondolok, és rólad írok, pedig már egyszer a múzsám voltál. Igaz, akkor arról írtam, mennyire élvezlek, és hogy milyen kíváncsias vagy. Ennek már régen vége. Gyűlöllek, mert megnehezítetted és megrövidítetted az életemet. Már nagyon bánom, hogy olyan fiatalon összekötöttem veled az életemet. Takarodj az életemből, te undorító féreg, széttéplek örökre, és agyontaposlak! Vagy te nyírsz ki engem, vagy én végzek veled. Más választás nincs, te bűdös cigaretta...

Kihúztam a fiókot, ahol a régi emlékeim őrzöm. Kezemben egy megsárgult boríték, piros tollal címezve.

1981. Győr, Kossuth Zsuzsanna Leánykollégium. Pontosan melyik napon történt, azt már elmosta az idő. De az nap levelem jött. Itt az volt a szokás, hogy a napi érkező leveleket

kirakták az előtérben egy kis asztalra. Általában tele volt ez a bútordarab. Mikor megérkeztünk az iskolából, első utunk odavezetett. Abban az időben még ezen virtuális kapcsolat-tartási rendszer volt a divat. Hiszen az internetről, mobil telefonról még a felső körökben is csak álmodtak.

Most nem is ez a lényeg. Én is leveleztem több barátnőmmel is. Nehogy a távolság rátelepedjen a barátságunkra és végképp felejtésbe merüljön minden, ami szép és jó volt. Meg aztán a titkainkat is csak-csak valahogy tovább szőttük ezekben a levelekben. Netán egy szerelmes fiú is bármikor tollat ragadhat egy távolban lévő kollégista lány szerelméért. Jó, én bevallom: fiúkkal nem leveleztem, úgymond szerelemről. Azon a napon, amikor ezt a levelet hozták, én úgy tudtam meg, hogy mindjárt zengett is tőle az egész kollégium, mégpedig olyan formában, hogy mindenkire a frászt hozta. Hangosan recsegett, de érthetőn minden emelet mindkét folyosóján. „Dittrich Anna jöjjön le sürgősen a tanári szobába” most itt egyszer írtam csak le, viszont ötször is elhangzott egymás után. Nem csoda, hogy összefutottak a társak. Én pedig loholtam le lóhalálában a tanáriba, hisz akkor épp semmi „bűn” nem volt mögöttem, gondoltam, biztos valami jó hírt akarnak velem közölni, hátha épp a zsebpénzem kerül emelésre, amit havonta kaptam, és hónapról hónapra kevesebb időbe telt elköltenem...

Bemegyek a tanári szobába. Ahány nevelő tanár, annyi hang üti a fülem. „leveled jött, de ezt köteles leszel előttünk kinyitni, mert hát még sincs szülőd, aki ezt csak úgy felügyelné, márpedig ez egy olyan levél”. Néztem egyikre, másikra, majd a markomba nyomták a borítékot. Időt sem hagyva, hogy megnézzem, hogy ki címezte. Csak annyit láttam piros filctollal volt rajta a nevem, és feladóként két betű. Akkor persze fel sem fogtam, hogy a két betű egy E és egy M betűt takar.

Még most sem tudom eldönteni, ki volt kíváncsibb a levél tartalmára, én vagy pedig a körülöttem szemeikkel legyeskedő, duruzsoló nevelőtanárnők.

Mire csak felbontottam a levelet. Megláttam a képet, és azon az én akkor és még most is szeretett együttesem. Magamban örültem a hihetetlennek, ami mégiscsak igaz volt. Az öt férfi, akik akkor kitöltötték zenei igényeimet.

Olyan igazi huligánosan pózoltak, és mindegyik pirossal magára írta nekem, csakis nekem az ő élethű cselekedetével a nevét! A kép hátulján pedig ott volt a pár héttel azelőtt nekik írt levelemre a válasz! A nevelőtanárnőknek pedig kicsit leesett az álluk, hogy én hogy kerültem velük kapcsolatba? Azt is látni véltem, hogy bizony egy szaftos szerelmes levélnek ők maguk tán jobban örültek volna... Így aztán muszáj-ként beszámoltam nekik, hogy az Ifjúsági Magazinban leltem rá a címükre, és lám, ők éreztek rá késztetést és válaszoltak nekem. Örültem nagyon.

Jó pár napig még jöttek hozzám a kollégista társak. „Panka vajon már megint milyen rossz fát tettél a tűzre, hogy a nevedet üvöltötte a hangos bemondó? Én persze boldogan újságoltam és mutattam meg mindennemű örömöm forrását, a levelet, a nevelők kíváncsi, majd kiábrándult arcvonását is ecsetelve. Most, hogy lapozom a tudatomban az emlékeim forgatókönyvét, jut eszembe, azért még annyi bűn lapul a levél titkán, hogy nem a feladó, hanem a kollégium állta a bélyeg költségét. Micsoda szerencsém volt!

De itt tenném fel a költői kérdést: vajon ők is (Edda Művek) őrzik rajongói levelem? Legalább annyira, mint én ezt a fényképalbumot is, itt a fiókomban?

Utaztam ismét a múltba:

Gyermekkoromban az intézetben annak idején az ajándékokat úgy kaptuk, hogy negyven forint értékben lehetett kívánni valamit, és aztán az teljesült. Őszintén csak egy igazi kívánt ajándék maradt meg azok közül. Amit azóta is féltve őrzök. Akkor gyermekként próbáltunk valami különleges kérést kitalálni. Olyat, ami a másiknak nem jut eszébe. Nem is tartott sokáig, hogy kitaláljam, én mit szeretnék. Nem is titkoltam, hiszen úgy voltam vele, ha más is szeretné, akkor miért ne kérhetne ugyanazt, amit én. A kigondolt ajándékot ki is mondtam hangosan.

Több társamnak is felcsillant a szeme és örömmel tudatta ő is, hogy ugyanazt szeretné, amit én. Sőt még meg is dicsértek, hogy milyen jó ötlet ez. Azon a karácsonyon többen is boldogan vettük át az ajándékot. Forgattuk, nézegettük. Terveztünk, majd mit is kezdünk vele. Aztán tett követte. Egész évben azon voltunk, hogy megtöltsük, hogy szépen tele legyen. Gyűjtögettük a belevalókat. Persze féltettük is. Jobban, mint bármi mást. Előhagyni nem lehetett, mert mindennek lába kélt. Én a szekrényem mélyén, a cipős polc alatt; újságba csomagolva dugtam el. Csak akkor vettem titokban elő, amikor volt valami, ami belevaló. Dicsekedni és mutogatni sem szabadott, féltve őriztem, és nem akartam, hogy irigykedve nézzék a társaim, hogy mily sok szép dolgot őrizek. *(netán eltűnjön...)*

Azóta is megvan. A legszebb élmény, amikor előveszem. Az évek során egyre többször. Emlékszem, a kollégiumban már nem is féltettem annyira, hiszen tudtam másnak ez semmit nem jelent, az, ami nekem örök és életre szóló kincs. Ott tartottam az ágyam felett a polcon. Mintha az álmaimat őrizné. Egyszer egyik éjjel még a fejemre is esett. Másnap levelet kaptam az intézetben maradt barátnőmtől. Küldjek neki 10 forintot. Abban az időben még az is papírpénz volt. Naná, hogy küldtem

neki. Olyan boldog volt, húsz év után sem felejtette el. Még viccelődött is velem, hogy lerója a tartozását. Aztán ez az ajándék sokáig otthon egy nagy fiókban várta, mikor is veszem elő. Ebben a fiókban gyűjtök minden emlékemet. Ami szívemhez oly közel áll. Leveleket, képeslapokat, az iskolából megmaradt ellenőrzőm és még sorolhatnám. Ma már a gyermekeim rajzai, oklevelei is ott az én régi megfakult, de nem feledett emlékeimmal. S bizony karácsony előtt a fiókot kipakolom, s fél napba is telik, mire mindent ugyanúgy, kicsit leporolva, de visszarakok.

Az akkori ajándékomat azóta is nagy becsben tartom. Az én kedves karácsonyi ajándékom, rajta pedig, ahogy akkor ráírtam a nevem, 10 évesen. Az én piros fényképalbumom gyermekkori képekkel teli. Van, hogy könnyezve lapozom, hiszen van, aki csak a képről mosolyog rám, volt nevelő és volt gyerektársaim közül. Én mégis boldog vagyok, ha rájuk gondolok, hiszen nem csak az album, hanem a szívemben és a lelkemben is őrzöm mindazt, amit már akkor el akartam raktározni örök emlékként. Mert szerettem őket. Még mindig így érzem. Nevetve boldogan veszem elő, ha abból az időből meglátogat valaki. *A bánatot pedig az okozza, ha már csak a fotó marad...*

Rohan velünk az idő, évről évre kevesebbet találkozunk egymással, testvérek, rokonok, ismerősök, barátok. Ha összefutunk az utcán, örülünk: „Milyen régen láttalak!” – röviden elmondjuk, ki miként van: gyerekek, család, munka, öröm, bánat, betegség, egyéb gondok. Mind belefér csupán öt mondatba. Aztán sietve elválunk, és megígérjük, majd meglátogatjuk egymást, ha ezen és azon túlleszünk. Mert most nincs rá idő. Most nincs. Legtöbbször ez a válasz. Telnek a napok, hetek, hónapok. Még mindig sodródunk, és az élet forgatagában elvész az ígéret, a barát, a testvér, a rokon.

Eszünkbe jutnak, gondolunk rájuk, mégiscsak egy telefon néha-néha egymásnak: most nem tudok menni... ezért... és azért... jól vagytok? Puszi! A halvány, szép emlékek csak magunknak maradnak meg. Nem tudunk szeretettel nosztalgizni, további szép emlékeket gyűjteni, mert nem szakítunk rá időt. Marad a „majd”, és egymás nélkül múlnak a napok, pedig összetartozunk, emlékek és szoros szálak kötnek össze. Aztán cseng a telefon, vagy jön a távirat. Megtudjuk a megváltozhatatlant. Meghalt. Hirtelen. Váratlanul. Vagy még azt sem tudtuk, hogy beteg volt. Marad a síri csend, döbbenet, a fájó emlékezés. Már az utcán sem találkozunk. A hangját sem halljuk többé. Már nem tudjuk elmondani, amit akartunk, már nem tudjuk éreztetni, amit jelentett, mert már végleg nincs idő. Csak a koszorú a síron, a néma fájdalom, könnycsepp az arcokon. Szerettünk, hantodnál sírjuk el magunkat.

És bánjuk, hogy mindig siettünk, és csak a magunk bajaira gondoltunk. De már késő. Nincs viszontlátásra, csak szívünkben az űr, a vád, miért nem értem rá, miért nem találkoztunk, mikor még volt rá idő...?

Akárhogyan is de emlékezni jó, telepedett rá a hangulatomra, nem csak nappal, este is.

Besötétedett. Magába ránt a végtelen. Becsukom szemem. Zuhanok. Mozdulni nincs kedvem. Úgy várnám a csendet. A konyhából nesz szűrődik, a falióra mutatója monoton ketyeg. Nappal nem is hallom, észre sem veszem... most ütemére majdnem egyformán dobban a szívem. Mily érdekes ott az üvegtokban, ahogy halad az idő, mint testemben a vér, ahogy pulzusom is lüktet. Az idő nem áll meg, elrabolva néha fut, siet. Most lassan, de biztosan vezet. Az "egész"-hez érve talán a nyár, a "negyed" az ősz, a "fél" a tél, és a tavasz lehet a "háromnegyed". Talán. Ám csak megy és megy. A mutató

körbekergeti a számlapot. Benne a hónapok... épp 12... hallom ahogy halad, szüntelen az idő. Bár kakukkmadár nincs, nem zavarja a pergő rendet ott benn a szerkezetben. De minek is... hisz este van.

Kinn egy rohanó autó robaja távolról közelít, aztán az ablakom előtt csapja a zajt, majd távolba hullik a hanggal a por is, és vele az út, amerre menni akar. Fel sem tűnik, pedig nappal rengetegen vannak. Hova siethet? Kihez? Vajon odaér?

Hisz olyan, mint a szélvész. Rezgetve ablakomat. Most kicsit szünet. Aztán egy tücsök zenél az útszéli fűben. Tán vár valakit vagy netán valamit. Társat vagy jobb időt. Vagy tán jó kedvében nótázik, s megbújik dala az esti kékben. Jó neki. Ahogy a harmatos fűben, a nehéz éjszakában, titokban valamit még remél. Talán. Talán erről zenél. Felette susognak a lombos ágak, elnyelve lámpaburák morgó duruzsolását, a körötte köröző bogarak szárnyrebbenéseit. Szellő lengeti a bóbiskoló faleveleket. Tán néhány ma éjjel már végleg alábukik, örökre megpihen, hang nélkül nesztelen. Pedig az ősz még távolról közelít. Most egy motort bőget valaki. Esztelen robaj. De hiszen este van. Szemem megrezzen. Nem kéne, de figyel. A függöny ráncai lebbennek. Ide-oda lengeti a sejtelmes szél. Az ablakon lámpa fénye utat keresve fel-lekúszik. Homályban fürdik, bujdosik az árnyék is. A tücsök és a falióra távoli nesze hallik, tán a Hold, vagy a csillagok, valami elnyeli. Az est a szememre telepszik. Csak a szív dobog, és az esti hang: ne félj... ne félj... ne félj...

Az ember öregszik. Egyre közelebb kerül ahhoz az állapothoz, hogy felfogja, *(és elfogadja?)* véges az ideje. Akarva akaratlanul visszatekint. Könnyezve, nevetve. Aztán jönnek az élet buktatói. Mért ő, mért pont akkor, miért ő vele? A fenn és a lent... Az eléje táruló lehetőségekkel hogyan élt, hogyan nem... Miért nem sikerült ez vagy az. Amolyan belső gyónás ez.

A rejtett titkainkkal való szembesülés, legyen az jó, vagy rossz. Érzi, tudja szíve mélyén. Látja saját tükrét. Keresi a magyarázatot a maga megnyugtatóra. Hogy megalkudjon magával, a családjával, a környezetével, az idővel, a hellyel, és az állandó változással, és a vele szembejövő ismeretlennel. Aztán rádöbben, olykor nem mindig csak rajta múlik az, hogy mi lesz és mi nem, hogyan és hogy nem.

A boldogság záloga pedig az akaratban és az elhatározásban rejlik, az azt követő tettekben, melyek mozgásban tartják ezt a világot. Életben tarthatják az embert. A tökéletesség pedig abban mutatkozik, hogy szinte semmi sem olyanra sikerül, ahogy terveztük... és ez visz előre vagy éppen mélyre.

Az öröklétben mi lesz: sötét, esetleg fény? Vagy a semmi és a minden légüres tere, egy olyan dimenzió, melyet emberi elme fel sem foghat? Nincs az az érzék.

Nem tudni, hogy hány életet élünk. Csak ezt a mostanit, ahol rabja vagyunk térnek és időnek, és minden velejárónak. Kiszolgáltatva egymásnak, eszméknek, érdekeknek. Mindennek, ami összeköt és mindennek, ami el is választ egyben. Az örökös változásban, ahol minden múlandó, mégis annyi minden képes újra megszületni. (igaz, az sem ugyanúgy...) Az univerzum tágas mivoltában emberi testbe zárva a lélek. A lélek, mely megfoghatatlan, mérhetetlen, láthatlan, mégis érezhető és létezik.

Mi hajt és mi az, ami vezet, addig míg ezen Földön élünk? Az akadályokat ki görgeti elénk? Meglehet, hogy saját magunk? Vagy netán valami természetfeletti, amit nem is sejthetünk...!? Kérdések, mikre választ nem találunk. De míg az elesettségünkben magunkban keressük, addig legalább magunkkal zöld ágra vergődhetünk.

Másnap telefonál egy régi barátnőm. Hagyom, hogy mondja, hol járt és mit csinált. Milyen tájakról és étkekről osztotta meg saját világát a facebookon. Kérte, pislantsak rá. Aztán nézem és nézem. Rádöbbenek az élet annak drága, akinek ez vagy az hiányzik...

Oly távol vagy. Rád lelnék. Látod, még írok is rólad. Inspirál a hiányod. Ihletet ad. Sokszor gondolok rád. Irigykedem ha mások élvezkedve rólad beszélnek. Az euforikus oldaladról, a harmonikus tengerpartról, izzó forráságról, és a puha selymes tested... úgy áradoznak rólad, ilyenkor én sem bírok magammal. Beindulnak az érzékeim. A képzeletem határtalan. Olykor álmodozom. Mély ábrándba esem. Epekedve, számomra is jöjjön el ez a fajta új világ! Érezni, mit is jelentenél. Bár csak én és te, egy térben, egy időben, egy síkban egymásé. Én és te.... De hát ilyen az élet. Nem lehet mindig minden a miénk. Bármit és bárkit csak úgy nem kívánhat magának az ember. De úgy hiszem, teljesülhet. Kicsit fura, de érted is vágyakozom, mióta tudlak, hogy... nem is tudom... nem szeretném, ha csak egy ősmaradvány képében lebegnél előttem, mint a számítógépemben a sosem látott eszméletlen világ, a dzsungel és a tenger, hova sosem jutok el. Pedig ha végre-valahára fejtetlenül itt volnál a szemem előtt, egy kis időre neked is kitárulna a világ! Ha végre megmozdulna lelkedben és testedben lévő záróizmod, és végre kinyílnál. Épp abban a pillanatban, amikor óhajtalak, tejszínes éltedet mediterrán módon, hmmm, ezt szeretném! Úgy ahogy... Felkavar eme beteljesülésre vágyó hiányod! Elképzelem ezerszer tested, mely mint egy izomtömeg, kitárulkozva meztelenül felkínálod nekem minden porcikád. Szótlanságod bezárt világa, mint gyöngyszem elvakít, messzire és végül ... Add meg magad nekem! Pár perc forráság... csak pár perc....

és egygé válunk. Nem számít, ha a méreted kicsi, ám minél nagyobb volna, számomra annál drágább, még-még-még sokkal édesebb, kíváncsabb.

Csak pár perc forróságod... Azt... azt... azt...

Végre add nekem magad!

De nem. Én sosem tudhatom meg, mit rejtessz bezárva magadba oly mélyen. Nem beszélsz. Nem is kérdeznék. De akarlak. Szerezz örömet! Emelj te a magasságba fenségeddel! Mutasd meg nekem, milyen is az! Oly távol vagy, te kézzel foghatatlan! Annyira, hogy marad a sóvárgás, a hiánynál nincs rosszabb... Egyszer talán.... megérintheztem minden érzékemmel azt, amit ... Azt, mit csakis te nyújthatsz.

Tudom, egyszer, talán egyszer. Ha többször nem is ... Együtt. Te csendben kinyílsz, és én végleg magamba zárlak. Örökre befejezetlenül te az enyém és én a tiéd!

Az őszi téli hónapokban. Igen, akkor lehet rád találni, akkor lehet téged a legjobban szeretni. Amikor a nyár minden gyümölcse mit sem ér. Egy gyertyafényes asztal mellett romantikus zene mellett. S aztán minden zsigerzacskóddal egymásé leszünk. Tengerparti álmok bennem általad még tovább élnek, ha ketten ott sosem találkozhatunk... Mégis. Szólj bele kérlek az életembe! Legyél a része! Így is, meg úgy is! Édesen, akár kesernyően. Akarom! Beszélhessek róla, mennyire finom vagy. Ne kelljen a hiányod újból és újból átélni. Szükségem van az általad átélt extázisra! Ne legyen hipnózis!

Ó, mily csodás volna kettőnk ízes és mindenféle szaftos történetünket leírni. Megosztani téged másokkal is! Hogy hadd folyjon a nyáluk és legyen min csámcsogni! Végre! Itt vagy velem az asztalomnál! Rád nézek. Annyira kinyílsz, hogy a meztelenséged zavarba ejt. Ezt akartam?

Biztos, hogy ezt? Ezt a megfizethetetlen élvezetet? Ó, te drága kagylóba zárt puhatestű osztriga! Egyen meg a fene!

Viszont mégis várt valami finomság a hűtőben.

Igaz, fáradt voltam bármihez is. Még ahhoz is, hogy egyek. Méghogy a lustaság fél egészség? Vajon akkor is, ha én új gyümölcsre kiéheztem, ott a tudatomban, hogy az eper ott várja sorsát, hogy megegyem? Ám vágyakozásomnál is felülemelkedik a jól megszokott kényelemem, ahogy a fotelban szinte elfekszem, mintsem hogy felálljak. De van ez így nálam. Gondolom, nem vagyok egyedül. A másik dolog, tán nem is kéne ennem. Az utóbbi időben bizony felszedtem néhány kilót. Talán a tél az oka. Ha már rá akarom kenni valamire, hadd ne mondjam ki, de a fölös zsírpárnáimat. De a tudat, hogy a hűtőben ott az eper, az eléggé kikezdte a számban a nyálkahártyámat. Cseppekben gyöngyözve gyülekeznek. Csak nyelek. Ahelyett, hogy cselekedjek, s eme vágyam végképp kielégítsem. De nem, még mindig csak ülök. Néha olyan jól esik a semmittevés. Közben az ablakon kukucskál még mindig a nap. A tavasz lehelete ébreszt, lágy szellő lengedezésével. Az eper iránti sóvárgásom rátelepszik minden gondolatomra. Már a szám szélét is nyalom. Csak a bukszám bánja, hogy kicsit megfogyatkozott. Na igen, a bukszám fogy, én pedig hízom. Az eper, meg mi más is lehetne, mint drága.

Szezon ide vagy oda. Érdekes következtetésre jutok: Mindig annak van a legrövidebb szezonja, ami számunkra a legkedvesebb... Azaz a jó dolgok, bizony hamarabb is romlanak. *(pl. nem csak az eper)* Vagy csak én gondolom így?

De most aztán már nemcsak kíváncsi vagyok, hanem egy kissé korog a gyomrom is. Mozdulnom kéne. Helyette becsukom a szemem, lazítok. Mit is látok, mint egy tányér epret. Gyönyörűek ezek a tavaszi nap érlelte, vöröses, kis szív alakú gyümölcsök. Mintha hangokat is hallanék. "gyere, és kóstolj meg" De csak ülök, marad a sóvárgó epekedés. Persze sok mindenre sóvárgom. Itt a nyár. Néhány nem várt pillanat... Magamba roskadva bizony hiába a kánikula, hiába a jó idő, marad minden a régiben, csak kicsit meleg lesz, és hosszabbak a nappalok. De most már vége, fel kell állnom, kimenni a konyhába és elkészíteni az epret úgy, ahogy szeretem.

Végre érzem az ízt, azt a különlegeset, mely semmihez nem hasonlítható, a tavasz édes első csókja, mondhatnám rá. Hisz olyan az íze, mint az első szerelemé... Most eme kíváncsi még azon is túlesz.

Csorog a nyálam, mint egy fagyira váró kisgyermeknek, akinek épp csak a nyelvét kell kinyújtania, mert ott a kezében a várva várt finomság. Hát kell ez nekem? Az ilyen vágyakozás csupán az eper után? És aztán? Ha bekebeleztem, mi lesz a következő, ami majd csillapításra szorul? Ilyenkor nyár elején? Ha már pár szem eperért is az örömet keringet. Ha jelen esetben csakis ez tölti ki a gondolataimat? De miért nem vagyok olyan mohó, hogy most azonnal menjek és kielégítsem kényes-nyálás ösztöneimet. Ami a szem szájnak mégis csak ingere. Mi az, ami visszatart? Csak nem az, hogy addig jó bármiért is vágyakozni, amíg nem kaptuk meg, amíg nem kebeleztük be szőröstől-bőröstől? Mert ugye, ha most nem lenne az eper, akkor vajon mi másért lennék oda ezekben a percekben? Vajon akkor mi is foglalkoztatna? Megint le kell törölnöm a szájam szegletét. Ezt így nem lehet bírni. Felállok és kirohanok a konyhába. Szélsébesen kinyitom a hűtőt. A mosoly, a beteljesedés kanyarulatával ott csorog az arcomon.

A boldogsághormonjaim bugyborékolnak. Mert ki ne örülne a téli kompótok után végre egy ilyen friss gyümölcsnek? Hisz oly rég kóstoltam bele, oly rég vártam, hogy megint érezhessem. Most annyira felcsigázta az izlelőbimbóimat hogy sietve kivesszem a tál epret.

Aztán, mint egy eszelős, úgy veszem le róla a csumát és teszem szűrőbe a finomságot és megmosom. Egy-két szem ki is potyog. De nincs pazarlás. Aztán amilyen gyorsan lehet, tányérba rakom. A nyálam összefutva csiklandozza a szájüregem. Az illata még aktívabbá serkent.

Olyan fürgén tevékenykedem, hogy nem ismerek magamra. Az előbb még meg sem akartam mozdulni. Ki gondolta volna, hogy az eper ilyen csodákra képes? Kapóra jön az asztalon hagyott kés, és a nagyobb darabokat kettévágom. Majd gyors mozdulattal megszórom porcukorral az egészet. Ó, mily édes az élet, ennél édesebb nem is lehet. Ebben a pillanatban azt gondolom, ez a tavasz legszebb pillanata, amit ad nekem. A mai nap fénypontja! Sőt csúcspontja! Mint mikor kávészünetet tartok a melóhelyen. Ha már így van, akkor adjuk meg a módját az eperevésnek is. Örömmáorban bevonulok a szobába. Oly kényelembe vágom magam, mint még soha. Aztán nem bírok betelni a látvánnyal és egyenként számba veszem az epreket. Az első szem: ez valami mennyei. A második szem: hmmm különös... a harmadik szem: isteni... A negyedik szem: hmmm különös, mártok hozzá egy kis cukrot... a kezem ragad... még egy szem, ezt is élvezem... a másik megint... aztán megint....Mi a fene...!? Hmmm... eszem, még mindig eszem.... Finoman rágom, nem is rágom csak nyelvemmel addig-addig... hmmm... még egy, de valahogy ez is olyan különleges... Hm... ez is.... hm... Aztán elfogyott mind. A nyálkahártyám megdolgoztatja az emlékező tehetségét... mitől volt ez olyan furcsa?! Tán a víz? Vagy netán a cukor?

A gondolataim az eperföldeken... Mire ráébredek, a kés amikkel a nagyobb darabokat szeltem, hát hogyan, hogyan nem, de használat után ott maradt az asztalon, és hát az eper előtt fokhagyma volt aprítva vele...

Így jár aki darabokban akarja élvezni az ízeket... mi ebből a tanulság? A porcukros, fokhagymás eper is ehető! Mert az ember gyomra mindent bevesz... de vajon így mennyire hizlal?

Aztán az előszobában lévő tükör előtt szembetalálkoztam önmagammal...

Hát ez nem hiányzott. Nem merek magammal szembenézni... Egyre nehezebben bírom, ami körbevesz. Nem akarom, de rám telepedik. Ez a sok teher, annyi-annyi nyűg, és még ez is? Totál megváltoztam. Jó vagy nem jó... Amire eddig büszke voltam, áh, nem is kéne még csak írnom se róla... de hát nap mint nap látom... Pedig nem kértem. Le kell ráznom... el kell tüntetnem az életemből!

Úgy, hogy küzdenem kell a régi magamért, azért, hogy talán megint olyan legyek, olyan, mint valaha. Ó a "..."! Jaj, már mennyi minden időkfolyamán az jön, pedig nem akarjuk. Igen, akkor anno... erős voltam és bírtam. Most is azt kéne, bírni és elviselni, hogy... Ám most ez ellen lázadom. Nem kéne... Sokan mondták régebben vagy csak megjegyezték, mily erős vagyok, hogy annyi mindent elviselek. De ezt igazán nem akarom! Elég! Ami sok, az sok! Ez már sokk! Rám néznek és olvasnak, sőt szóvá is teszik, mi ez a változás? Én szóhoz sem jutok. Nincs hozzá kedvem.

Magamba sem kell nézmem, hisz érzem belül is, hogy ez nem jó így. Együtt élni vele. Nagyon nem jó! Ezt nem kéne folytatnom, nem kéne engednem, mert csak baj lesz belőle. Ennek az állapotnak nem látom a jó oldalát. Számomra nincs.

Ha rágondolok, ha magamra gondolok, kicsit elszomorodom. Sokszor milyen undok voltam, amikor kinevettem, netán ki is gúnyoltam másokat, kárörvendőn, hogy miért ilyenek. Bár csak magamban, mert éreztetni is bárkivel, azt biz nem akartam. Mert büszke voltam, titokban nagyképű, hogy biz én nem vagyok olyan. Ám lásd mivé váltam. Most ez a vesztem, hisz a látható jelek még zavarnak is. Mert más is látja, más is észreveszi, hiába is tagadnám, hiszen velem van. Úgy érzem, vége van valaminek. Elmúlt, ami egykor a kedvemre vált. Amiért mások irigykedtek. Most irigykedhetek én... Nem szokásom. De most valahogy a büszkeségem csorbát szenved. Mért nem vagyok a régi? Más ember lettem. De vajon mitől?

Ez a rohadt kor, az idő, az élet annyi mindent rám terhelt. Azt hinnék mások, ettől erősebb vagyok. A látszat mondatja talán. Tévednek. Nagyot tévednek! Most tényleg besokalltam. Mérhetően, láthatóan! Tennem kéne ellene. Olyat cselekedni, amihez nincs kedvem. Ahhoz, hogy elhagyjam. Nem olyan egyszerű változtatni. Erő és akarat. Tenni egy ilyen ellen. Kell egy elhárító, védekezésre ösztönöznom magam, hogy megszüntessem ezt a súlyos problémát.

Nem is gondoltam volna, hogy egyszer majd a látszatra is adnom kell. Hiszen a természetesség, ami eddig jellemzett. Talán a kedvező adottságok... hogy voltak dolgok, amiért nem kellett tennem. Volt magától. De ezt most nem akarom elfogadni. Szokatlan. Gátol. Eben is, abban is. Persze mennyi mindent nem akartam. Mégis volt. A fenébe! Elegendem van a sírásból. Egy biztos, tennem kell valamit, hogy megszabaduljak tőle. Hogyan? Gyorsan és látványosan, hogy minél előbb jobban érezzem magam nélküle. Örökre búcsút kell intenem. Úgy, hogy soha vissza ne térjen. Nem akarom, hogy emiatt még több baj jöjjön. A recept? Vajon mi is lehet, hogy elhagyjam, végleg?. Vagy maradjon a beletörődés? Elfogadni

azt, ami van, ami bekövetkezett? De ha nem jó vele? Akkor muszáj megszabadulni tőle. Ha másért nem, magamért. Döntöttem! Holnaptól minden nap kikapcsolódom. Foglalkozom egy kicsit többet magammal. Tehát teszek magamért, és örökre eldobom. Bár hozzám nőtt, túlságosan is, de elég volt. Ha kell, olvadjon el! Ha kell, égjen el! Csak szabaduljak meg a fölös kilóktól!

Valami megmozdult bennem. Akartam vagy sem...

Az élet szép, az élet jó, olykor mégsem szép, és mégsem jó. Érik az embert váratlan dolgok. Ám van, amit várunk, mégse következik be. Vagy bekövetkezik, de nem úgy, amire számítottunk. Aztán meglepődünk ezen. Elkönyveljük magunkban vagy sem. De hiába könyveljük el, a másik percben már teljesen más a helyzet. Tehát csak az adott pillanat... Van ez így és még lesz is. Valami megmozdult bennem és erre rámutattak. Sosem szerettem, amikor az ember a különböző értékeit úgymond kibeszélik. De olykor hajt a kíváncsiság, és sokszor nagyon is hasznos. Butaság volna? Mert ugye érték mindenkiben van. Csak látni kéne! Ez az, ami csak úgy nem megy! Talán sejthető, netán feltételezhető. De biztos mindig az, ami belül van. A megítélés látszatra akárhogy is vesszük, olykor igen másodlagos. Bár van egy mérce arányaiban, nagyságaiban, mélységében, magasságaiban. Nézőpont kérdése. Persze a mérce, nos ennyire nem akarok beleásni semmibe. Tök mindegy, hogy analfabéta vagy professzor valaki, az érték mindenkiben ott lakozik. Néha tipródik, kikíváncozik, ami lapul vagy csak lappang! Beszélünk róla vagy sem! Sőt! Vannak olyan belső értékek, amik még hasonlítanak is egymásra! Mást sem csinálunk, mint hasonlítunk. Te ilyen, én olyan, neked ennyi, nekem annyi,

neked ez van, nekem ez van, nekem ez fáj, neked az fáj, van aki másképp hallja, másképp látja....! Hoppá! Aztán mindenki magára ismer, szóval, ami ott legbelül, ami ott belül van legtöbbször kimutathatatlanul.

Bizony sokszor tévedünk! Azaz, mások figyelmeztetnek, te sem vagy más...! Sokszor gondoljuk, na ennél a pontnál maradjunk az átlag közelében, akkor tuti, hogy nem lesz baj! Persze sokszor jó ez a középszerűség! Nehogy már aggodalomra adjunk okot! Na, de az ember nem tárgy! Mindenki más és más! Sokszor tárgyként kezelnek, a tény az tény. Lássuk be! Azt mondom, van mikor szükség is van rá. Ja, kérem, ez rossz megállapítás volt? Sebaj! Legyünk tárgyilagosak! Néha nem árt az ártalmas! Sőt! Jó, ha tisztában vagyunk a belső dolgainkkal, mitől és hogy hajtson bennünk a mechanizmusunk! Netán a habitusunk. Adjunk már kérem a belső dolgainkra, ami akkor nem titok, ha ...! Az igaz belső valónkra legtöbbször mások mutatnak! Hihetetlen, de igaz! Sőt, elvárjuk, hogy mutassanak! Csak néha elveszünk a részletekben! Azok a kicsi apró részletek! Kétkedünk egymásban! Aztán ha igazat mond, kétkedünk magunkban is. Vagy elbizakodottak leszünk a pozitív és negatív érzetektől! Vagy jönnek a kétségek, ha nem azt kapjuk, amit vártunk onnan bentről! Netán az is felmerül, na, ezt jobb volna nem tudni... De már tudod, mert a bizonytalanság talaján nem állhatsz! Így teljesen más! Szembesülni vele! Erre jók a jelzések, a tényekkel spékelve a valós belsőnk! Aztán levonhatjuk a konzekvenciát! Mi mást is tehetnénk! Csupán csak a rend kedvéért. De leginkább magunkért. Csak az ember él vele vagy nem! Vagy pedig tojik az egészre és aztán sajnálja, hogy... na, ez van! Tudjuk belsőnk mit takar, vagy éppen mit mutat. Takar és mutat, nem véletlen írtam így! Meg amit érzünk vagy épp nem érzünk! Mert van, ami nem látható, nem

érzékelhető, és kimondva mégse jó! Tehát kell, hogy néha a legmélyebben magunkba tekintsünk! Mások által is! Hogy kimondják, amit nem is sejtünk! Hogy tisztában legyünk magunkkal. Jó az elővigyázatosság! Mikor kinek adod ki magad! Nos, a minap volt benne részem. Szembesítettek önmagammal. (Tudatosítottak valósvalómról!) A megingásaimmal! Nem tudtam eldönteni, ez most jó, vagy nem jó! Zavarban voltam! Valami megmozdult bennem! Nagyon! Ami eddig mélyen nyomott, egyszer csak megtáltosodott! De baromira nem éreztem semmit! Biztos az én hibám!?

Tudnom kéne, mit kéne másképp éreznem, hogy ne csak más láttassa! *(Tárgyilagosan!)* Tehát, tanácstalan vagyok. Bizonytalan! Valami megmozdult bennem! Nagyon! Jobban, mint szokott! Ez volna a mélyről felemelkedés? Megnyugtat, hogy tudom, ami eddig átlag alattinak véltek bennem, az jelen pillanatban átlag feletti! Érezzem jól magam! Most magasabb szintre értékelték bennem azt! Nem számítottam rá, hogy ez is bekövetkezik! Kicsit félek is, nehogy túl nagy változásokat hozzon a hétköznapijaimba! Mi lesz, ha más változásokat is produkál bennem? Ilyen az élet! Egyszer fenn, egyszer lenn! Ám ne ugrabugráljunk! Még nincs nagy baj! Csak rátapintottak valamire. Amire nem árt figyelnem! Kicsit magasabban mozog bennem a vérem keringése, de ami nyomás, az hogyan is emelkedhet?

*Nem akartam, de egyik percről a másikra a fájdalom gyötört.
Ezt nem szabad hagynom:*

Velem volt mindig és mindenkor. Habzsoltuk, faltuk az életet. Volt belőle édes és keserű, tüzes és fagyos. Az élet ilyen, minden múlandó, és bizony néha válni kell. Érzelmek ide vagy oda, fájdalmas élni veled. Kín és gyötrelmem amit az utóbbi

időben művelsz. Pedig jól megvoltunk, szorosan kötődünk egymáshoz. Volt pezsgős vacsoránk és a csókos éjszakáink... Minden mosolyomban ott ragyogtál. Aztán jöttek az át nem aludt éjszakák. Nem tudom, neked mi lett a bajod. Nekem a fájdalmat csakis te okoztad.

Sajnos tudatosult bennem, hogy végleg betegek az idegeid! Kibírhatatlanul. Annyira, hogy ettől üvölni tudnék. A gyógyszer sem segít rajtad. Hiába minden... Búcsút kell intenem, mert miért is tartanálak meg, ha fájdalmas vagy. Egy darabig tudom, nevetni sem tudok. Annyit tépelődtem, vajon hol romlott meg a kapcsolatunk, amely szenvedéssé fajult. Észre sem vettük, hogy ilyen nagy baj lehet. Nem akarom, hogy beteggé tegyél, szenvedtem tőled eleget. Nem szeretném, ha még a szívemet is elérve tovább rongálnád.

Pedig az életem része voltál. Jól mutattál és oly büszke voltam rád. Most gyökeresen megváltoztatok mindent. Ha fáj, ha nem fáj, ezt kell tennem. Nem akarlak többet! Ki foglak hagyni az életemből! Miattad könnyek ne gördüljenek. Tudom, hibáztam, nem óvtalak, nem védelmeztelek, nem kényeztettelek eléggé, pedig jobban kellett volna. Bár úgy hiszem kettőnkért mindent, mit lehetett, megtettem. Ennek köszönhető az évtizedekig tartó szoros kötelék. Bár hittem, hogy majd örökké tart. De most végérvényesen kijelentem: csak egy idegbeteg vagy! Egy rothadó romlás! Se látni, sem érezni nem akarlak téged. Azon vagyok, hogy végleg távozzál. Ha magadtól nem mész, biz' én teszek róla! Tudom a módját! Tudom, üres lesz majd a helyed. Tudom, hiányozni fogsz. De ne vedd zokon, ha azt mondom: minden pótolható! Így te is! Aztán eljön az idő, begyógyulnak az általad okozott sebeim, és akkor majd másé lesz a mosolyom, és végleg megszűnik minden kín és fájdalom. Ha szépen nem megy, aljas módon végzek veled. Örökre és végérvényesen. Én is oly kegyetlen leszek, amilyen te.

Tudod mit? Halálban lakolsz! Nem tehetek róla, hogy ilyen az élet. Eddig bírtam, de most tényleg vége. Döntöttem! Holnap megszabadulok tőled örökre! Egy jóképű fogorvos lesz a hóhérod, és egy szemetes vödör lesz majd a sírod! Ég veled, te drága szemfog!

Hiába, ötven felett jönnek elő a nyavalyák. Muszáj orvoshoz fordulni. Hát mentem. Teltház. Ezen a szinten három orvos rendel. Elvileg. Mert mindenki ugyanahhoz várt, akire én. Ezek után meg sem mertem kérdezni, hogy ki után következem. Csak két ülőke kínálta magát, így legalább még az jutott.

Aztán jöttek még-még és még. Közben ki-be futkosott a doktor és az asszisztense is, csak a várakozók jutottak lassan be oda, ahová vártak. Ismerős is akadt a második széken. Így a köztünk ülőt is bevontuk a beszélgetésbe. „milyen érdekes, a másik két orvoshoz szinte nem is jönnek. – biztosan elpatkolnak – hihhi – hányadik vagy? – még heten előttem – én csak a táppénzes papíromra várok egy dátumot, és itt sem vagyok – ha kijön az asszisztens, odaadom neki...” Zajlott a terefere. Asszisztens ki és be. De csak nem akarta meghallani, hogy a mellettem ülő mit is szándékozik a táppénzes papírával. Már ki sem igazodtam, ki jött előttem és ki utánam. A kezdeti népsűrűség hol apadt, hol dagadt. Közben egy emberhez mentőt kellett hívni. Ismertem őt. Nála jobb szalontüdőt senkitől sem kóstoltam még. Aztán két jól szituált nő beszélgetett mellettem. Csilli-villi hacukában, csak a ráncos arcuk árulkodott az időről. Felháborított, hogy a mentőre váró nőt a fülem hallatára levénasszonyozták. Mire fel? Mit tudhatnak róla? A fene az ő látszat megítélésükre. Aztán fogtam magam és odamentem a mentőre váró hölgyhöz és jobbulást kívántam. Már vagy egy óra is eltelt az ittlétünkéből. Mellém ült az utánam következő(!?) Naná, a protekciókat szidta. Én is. Miért nem lehet őket a

rendelési idő után fogadni? Az utánam lévő kiszámolta, hogy én következem. Jó lehetett a nyomkövetője, az biztos. Nyílik az ajtó és kikiabálnak „valaki mééég”? Hát végre! Én is lehettem a valaki! Nem a következő! A valaki mééégje! Erre vártam másfél órát! Hogy megérte-e, az majd kiderül, ha nem kaptam újabb bacit az itt lévőktől.

Gyalogoltam tovább. Útközben megláttam a lottózót. Gondoltam, hátha visszanyerem azt, amit az orvosnál hagytam. Belépek. A pénztárnál ismerős arc. Nem hittem a szememnek. Kértem tőle a (anyagi megváltásomra váltó) sorsjegyet. Lekapartam az asztalnál, és nem hozott szerencsét. Visszatekintettem az ismerős arcra... Régről mesélt:

Egy hét múlva koleszbál. A barátnőmmel arról álmodozunk, hogy majd rátalálunk a nagy Ő-re, aztán jön a szerelem, az első csók és a romantika. Meg kell jegyeznem, a barátnőmet jóval kíváncsiabbnak és csinosabbnak tartom, ő ad magára, mint egy igazi nő. Ellenben én – úristen!...

Tele vagyok pattanásokkal, na és a szeplőim, meg a vastag dioptriás szemüvegem. Még jó, hogy takarja a szemtengelyferdülésem. A melleimmel sem vagyok megelégedve. Bezzeg a barátnőm, ő tudja, mi kell a fiúknak, ő már csókolózott is. Kérdeztem, milyen volt? Azt mondta, majd elolvadt, és érzett valamit a bugyijában. Na, én ezt nem értettem, ugyan mit érezhetett?! Persze kérdeztem tőle, milyen volt az íze, és hogy nem tartotta-e gusztustalannak a dolgot? Hiszen mégiscsak érzi a másik szájában a nyálat. Azt mondta, mentolos volt.

Aztán megdumáltuk, majd ad nekem ruhát, abban majd csábosan táncolhatok. Mondtam neki: persze, ha lesz kivel. Ha nem, akkor marad a körbe tánc a fel nem kért lányokkal.

Egy szó mint száz, elérkezett a nap. Öltözködés, sminkelés illatfelhő. Mit ne mondjak, abban a kivágott blúzban és a testhez simuló, átlátszó szoknyában kurvául éreztem magam. Nem is magamat láttam a tükörben – a rúzsról és a púderről ne is beszéljünk. A barátnőm, mint egy manőken, majdnem estélyiben díszelgett. Az aranyak is ott lógtak a nyakában. Gondoltam, ha vele vagyok, egy pasi sem fog rám nézni, mert ugye, olyan vékony vagyok, mint a nádszál, zörögnek a csontjaim. Hiába ettem degeszre magam, nem híztam se a fenekemre, se a mellemre. De hagyjuk.

Levonultunk a társalgóba, ahol dübörgő zene fogadott. Páran már táncoltak. A többiek, mint én is, nézelődünk és vártuk majd csak jön valaki, és reménykedtünk: talán elcsattan egy sötét sarokban az első csók. A fiúk is kirittyentve. Volt pasi dögivel. Aztán benépesült a táncter, alig akadt levegő. Mi a barátnőmmel nem álltunk be a többiekhez „rázni a rongyot”. Mustráltuk a fiú-egyedeket. Az egyik sarokban megláttunk egy minket bámuló srácot. Nem tudtuk, kit néz, engem vagy őt. De én biztos voltam benne, hogy nem engem, miért is kellenék én neki? Hogyan is mutatnék egy ilyen aranyos, babaarcú, szőke, göndör hajú, és akkor még nem látható szeme-színű fiúnak. Fogadtunk a barátnőmmel egy tábla csokiban, hogy nem adok két percet, és már jön is a srác hozzá, hogy táncra perdítse. De csak vártunk. Közbe-közbe én is néztem a fiút, kíváncsian, talán hátha, mégis... de az önbizalmam a nullával volt egyenértékű. Aztán elindult a kiszemelt fiú. Lassan közeledett felénk. A pulzusom az utolsókat verte. Elállt a lélegzetem, amikor nekem szólt: jössz táncolni? Erre azért nem voltam felkészülve. Hiába a vágy egy fiú után, meg sem igen akaróztam szólalni, csak mentem utána. A zene és a lelkem is lüktetett. Ámulatomban sokszor még az ütemet is eltévesztettem.

Aztán egy sanda pillantás a szemére. Mélykék szín, nyerő páros – gondoltam. Felmerült bennem a kérdés: mi van, ha a másik számnál más valakivel akar táncolni? Mert akkor aztán minden váagnak vége, nincs se ölelés, se a várva várt nyálas, de mégis finom csók. De nem! Végig velem táncolt. Egy óvatlan pillanatban megfogta mind a két kezem. Igen izzadt a tenyere, de jólesett. Most már szemtől szembe táncoltunk egymással. Kéz a kézben. Láta rajtam, mennyire zavarban vagyok. Ó, ha tudná, hogy életem első tánca ez egy fiúval, akinek oly sok lány közül épp én tetszettem meg. Találkozott a tekintetünk. Ő rám mosolygott, talán azt üzenve, hogy ne félj, veled vagyok, érzek! Már megnyugodtam, és egy ütemre lépkedtünk. Aztán magához táncoltatott, érintkezett a testünk, de csak egy pillanatra. Ám micsoda pillanatra! Ilyen forróságot, amit éreztem... Mint mikor valakinek hirtelen felszökik a láza. Ezek a forró pillanatok egyre sűrűsödtek. Gondoltam is, mi van velem, és nem láttam körülöttem senkit, csak őt. Ezt követően bedobtak egy lassú zenét. Még a lábam is beleremegett, amikor átöleltük egymást. A távolságot próbáltam tartani, de ő magához húzott. Én persze hagytam. Először szinte csak a ruhánk érintkezett. Majd tett egy furcsa mozdulatot és úgy táncoltunk, hogy az ő egyik lába az én két lábam között lépegetett. Óh, a mindenit, gondoltam, ez a fiú aztán érti a módját, mitől döglök a légy, mitől lehet elkábulni. Egyre szorosabban ölelt. Éreztem a lehetétét, ahogy veszi a levegőt. És a dobogó, lüktető szíve... ó, azt ne is mondjam. Hát még az enyém hogy dobogott! Azt hittem, ott halok meg, annyira lüktettet... Jó illatot éreztem, nem tudom milyet, de jó. A srác kb. egy fejjel magasabb volt nálam, amit aztán előnyére és még nagyobb izgalmamra és megelégedésemre ki is használt. Ráhajtotta fejét, pihés arcát a nyakamra. És lágyan, gyengéden körbe-körbe puszigatni kezdett... vagy nem is

tudom, minek mondjam, amit csinált, de bizsergett az egész testem. Átfutott bennem a jóleső, boldog forróság. És persze hagytam, mert jó volt, nagyon jó, és azt kívántam, bárcsak sose lenne vége ennek a lassú számnak! Mert kívánta a lényem a csókokat a nyakam körül, majd a fülem mögött. Olyan érzéken, finoman művelte a kíváncsiságnak eme formáját, hogy már azt sem tudtam felfogni, hogy valójában hol is vagyok. De sajna pechemre, észhez kellett térnem. Vége lett a lassú zenének. Maradt az ugrabugra. Most már, hogy észhez tértem, a szemébe tudtam nézni. Sőt, végigpásztáztam egész alakját. Lebilincselő látvány volt az inge alól kibújó izmos teste. Erős és magabiztos srácnak véltem.

Tánc közben már az elcsattanó első csókra gondoltam. Meg voltam elégedve a fiúval, tetszett és érezni akartam a testét, és vártam újból az egymásba fonódást, a nyakcsókoltató zenét. Így telt el az egész est.

Majd bejelentették az utolsó táncot. Ekkor még jobban összebújtunk, én is simultam, mert érezni akartam és éreztem is férfiasságát, éreztem, kíván minden egyes porcikája. Éreztem én is a bugyimban azt, amiről a barátnőm beszélt... Na, nem nagyon, de tudtam, csakis a fiú műve lehet. Kihasználtunk minden pillanatot. Még az irigykedő lányokat sem láttam magam körül, pedig jó páran fiú nélkül kényszerültek elmulatni ezt az estét. Aztán felkapcsolták a villanyokat. Most láthattam igazából ezt az engem ennyire izgalomra gerjesztő fiút. A csók utáni vágyam azért nagyobb volt, minthogy azt mondjam, hogy meglátni és megszeretni. Mert nem is ismertem. Leültünk beszélgetni. Elmondta, Lacinak hívják, és 18 éves. Én is elmondtam, ki vagyok, de tudtam, valamiről jobb, ha most nem szólok. Nem akartam lerombolni benne azt, amire készült, és amire én is vágytam. Kimondta, szeretne holnap találkozni velem, és moziba menni, mert tetszem neki.

Hát, mit ne mondjak, jót tett, hogy végre igazi nőnek éreztem magam. A randira hívás az értem való vonzódás műve kellett, hogy legyen. Aztán jött a nevelőtanár és mondta, búcsúzzunk el a fiúktól, vége az enyelgésnek. Laci felállt és én is. Megfogta a kezem és mondta, akkor holnap egy órákor jön értem. Lenyomott két pusztit az arcomra, majd még egyet, de azt már a számra. Kikísértem az ajtón, és hosszan néztem utána, látván nemcsak az arca tetszik, hanem a feneke is. Majd felfutottam a szobámba és az ablakon figyeltem, ahogy távolodik, majd nyoma vész. És úgy, mint afféle csitri lányok szokták, rohantam a barátnőmhöz, hogy elmeséljem, mi is történt, és mit is éreztem egész este. Ó, bárcsak örökké tartott volna!

A barátnőm együtt érzett velem annak ellenére, hogy neki ezen az estén nem volt fiúja. Kérdeztem is tőle: ugyan már, mondja meg, mi tetszhetett bennem ennek srácnak. Mire ő azt válaszolta: az, hogy nem vagy hétköznapi cicababa. Én meg mondtam neki: ebben a göncben annak éreztem magam, de azért hálálkodtam, amiért ilyen jól sikerült az este az ő csábítani tudó ruhájában.

De aggódtam is, és kételyek gyötörtek. Mit mondok majd neki magamról? Mert hát, ugye a hátrányos helyzetem, hogy állami gondozott vagyok, az nem biztos, hogy arra készíti, hogy egyáltalán szóba álljon velem.

Egész éjjel éreztem Laci illatát, és újból és újból át akartam élni a testének finom közeledését, szorítását és melegségét. A nyakamon még mindig ott éreztem lágy leheletét, és azt a bizsergést, amit eddig sosem tapasztalhattam. Így telt az éjszaka, hogy arra számítottam, tőle kapom életem első csókját, amire úgy vágytam, mint egy csóré egy falat kenyérre. A barátnőm másnap megint ellátott ruhával. Sosem szerettem a szoknyát, de ő ragaszkodott hozzá, hogy felvegyem.

Piperével is telefűjt. Közeledett az idő. Mindjárt egy óra van és itt lesz. És újból átélhetek vele mindent, és talán egy parkban, egy csendes kis helyen megtörténik a csoda, hogy ez a srác megcsókol. Néztem az ablakon sutyiban, mert nem kell, hogy lássa, hogy mennyire várom. Már fél kettő volt és nem jött. A barátnőm nyugtatott: nyugi, nyugi, jönni fog. De hiába vártam. Nem jött. Estére elszállt minden boldog pillanat. Vége, nem kellek neki. Nem sírtam. Tudtam, úgy is találkozunk, mert itt lakik a közelben. Másnap aztán a barátai adtak egy üzenetet, amely így szólt: a Lacinak nem kell gyivis lány. Kész, ennyi csak, egy mondat. Ez maradt a vágyaimból. Már nem érdekelt semmi, a csók pláne nem. Így jártam. Most legalább megtudtam, hiába tetszem valakinek, egy senki vagyok. Akinek nincs semmije s talán nem is lesz senkije sem, mert állami gondozott. Aztán rá pár napra már a városba sem mertem bemenni, mert a haverjai szekáltak, hadd ne mondjam mivel... Hát ilyen volt az első tánc, az első csók utáni vágy.

Van, hogy az embert olyan személyek is megbántják, akikhez igaz szeretet is köti...

Mentem egyedül a parkban. Gondoltam valakire, aki nagyon, de nagyon megbántott. Épp ő, akivel jó, szép és harmonikus volt annak előtte minden. Azt hittem, minden rendben van. Boldog vagyok. Aztán kaptam azt a bizonyos „késdőfést a szívembe” tőle. Meghaltam, mert vége, nincs tovább. Szóval mentem a parkban. Lábammal tapostam a murvaköveket. Csikorogtak, nyikorogtak a talpam alatt. Elöttem pár méterrel megláttam egy nagyobbbat. Kilógott a többi közül. Arra gondoltam, de jó lenne egy jó nagyot belerúgni, hogy minél távolabb kerüljön tőlem, ne is lássam soha többé, mert nem ott a helye a többi kavics között. Közeledtem feléje. Lendítettem a lábamat. Magamban elhatározva, na, ezzel elbánok. Ennek annyi. Megkapja a magáét, ami jár neki – tőlem.

Csak egy lépésre voltam a kiszemelt kötől. Elszántságomban mégis megtorpantam. Nem rúgtam bele, de egy kicsit gurítottam rajta, mert az biztos, hogy mindenképpen érintkezni akartam vele. Aztán láttam, ahogy az idomtalan, lélektelen kő tehetetlenül gurul előttem pár centit, és megáll. Nem mozdul. Várja sorsát. Tétováztam, hogy netán jobb lenne rátaposni. Belegyúrni a többi kavics közé, mert úgy éreztem ott a helye. És mit csináltam? Helyette átléptem. Simán, egyszerűen, mintha ott sem lett volna. Hagytam, nyugodtan maradjon meg olyannak, amilyen, és ott, ahol van. Továbbmentem. Nem néztem vissza, mert nem akartam. Gyenge, meleg szellő simogatta lelkem. Mert mi értelme lett volna belerúgni? Hiszen volt, akinek így tört el a lábujja. Na, de továbbléptem. A kő a helyén maradt, ott, ahova gurítottam. Többet nem bántottam. Nem is akartam. Sem látni, sem újból észrevenni. Tovább sétáltam a parkban. De már nem voltam egyedül. A madarak nekem énekeltek. A fák nekem hajladoztak, susogtak. A virágok nekem bókoltak, illatoztak. A szökőkút értem csobogott. A verébsereg nekem bólogatott a fán. Észrevettem őket, és máris könnyebbnek éreztem, a nehéz követ a szívemben.

Bandukoltam tovább. Mire egy volt munkatárs Örül nekem és egy régi történetet emleget, és hálálkodik, hogy én egy szent vagyok...

Nem értem az embereket. Mindenki azt mondja, hogy én egy szent vagyok. Mégpedig szentül hiszik. Tán a kisugárzásom... Mert azzal tisztában vagyok, hogy hódítom az embereket. Meglátnak és egyből szívükbe zárnak. Ha akarom, ha nem. Pedig nem törekszem rá. Nincs semmim. Szeretnek és pozitívan állnak hozzám. Mosolyt csalog nemcsak az arcukra, a lelkükbe is. Sokszor mondják. Kezdem elhinni nekik, hogy...

Talán szent igaz lehet, amit rólam gondolnak. Pedig ha tudnák, hogy nem vagyok szent! A bűnök és a titkok csendben maradnak. Sötétben. Pedig jó volna szentnek és leginkább sérthetetlennek lenni. Ám nem vagyok az! Nem tudok az lenni. Ezt csak én tudom Isten igazából. A lelkem mélyén érzem, hogy sosem voltam és nem is leszek szent életű. Képtelenség! Bár a kisugárzásom mindaz, ami magasra emel... Ezt látják és érzékelik, ezért szentül hiszik a szentségemet. Ó, pedig csak látszat! Ha tudnák, mert miért ne tudnák, hogy világ életemben templomba sem jártam. Sőt, még szenteste sem! Mikor a legtöbbször teszik. Ám a családom, az mégis számomra szent! Azt nem hagyom, hogy megszenteltségem csökkenjen! Mert garancia az semmire sincs! Még rám sincs, mert a Szent föld, mégis csak, engem is örökre betemet. Menny vagy pokol? Hogy tovább, hol létezem? Azt kitudja? Talán a Szentírás? Ha volna is, én biztosan nem olvasom! Mégis, nap mint nap hallom, hogy én egy szent vagyok. Annyira kedvelnek. Annyira szeretnek. Hisz fényt viszek mindenki életébe, aki épp a környezetemben van. Fényt, a létezés apró kis örömét adom, és nem esik nehezemre! Cserébe semmit nem kérek. Egyáltalán nem. Sőt! Ettől létezem. Szent igaz, hogy erre kevesek képesek! Pedig, csak egy kicsit kell adni, kicsit magamból. Sok mindent persze nem adhatok. Ám a létezésem többet ad, mint amennyit ér! Az a kedves lényem. Nem akarom, hogy szentnek tartsanak, mert szenttlenül is felmerül bennem a sokszor emlegetett kérdés: minden szentnek maga felé is hajlik a keze? Ó, ki fejtí meg? Szent ég! Ezzel nem akarok senkit sem megszenteltségemmel. Akkor sem, ha a cél szentesíti az eszközt! Sokat gondolkodom miért is alakult így? Miért épp én. Miért születtem így erre a világra. Lassan szentül hiszem, hogy mégiscsak szent vagyok. Míg le nem csapnak, be nem kapnak, mert egy SZENTJÁNOSBOGÁR is útban lehet!

*A Liszt Ferenc utcán megyek keresztül, ahhoz a bizonyos
nagykapuhoz érve ...*

Ritkán járok errefelé, pedig szülővárosom szívében van egy műemlék jellegű ház, ahol egykor a szüleim laktak, a Liszt Ferenc utcában. Ha vendégem jön és sétálni hívom ide a belvárosba, mindig megmutatom a házat és néhány gyermekkori emlékemet is felidézek. Emlékeszem, milyen nehéznek tűnt azt a nagy kaput kinyitnom. Az óriás vaskilincs sosem akart engedelmeskedni, megmakacsolta magát. Én ezért mérgemben jó nagyot belerúgtam, hogy be tudjak jutni a házba, akkor is, ha a lábam sajdukt belé. Hét testvérem közül az öcsém volt az, aki mindig és mindenkor velem játszott, csavargott és rosszalkodott, így a kapu nyitásoknál elsőbbséget adva, olykor az ő lába is bánta. Akárhányszor nyílt a kapu, pinceszag köszöntött ránk a lépcsőházban. A padláson is ilyesféle illat terjengett. Jut eszembe, milyen jólesett ott egy kis ablakon kukucskálni a nagyvilágra. A csúzlizást pedig említeni sem merem, ha a lelőtt galambokra gondolok.

Ma már nem lehet szabadon ezen a kapun betérni. Mindig zárva. Kapucsengővel felszerelve. Pedig szívesen megnéznék ott belül mindent. A meredek csigalépcsőt és a szüleim egykori otthonát. Igaz, a folyóson lévő budi lenne a legutolsó amire kíváncsi volnék. Sötétedés után sosem akaróztam annak bérlője lenni. A vendégeimnek elmondom, hogy itt laktak a szüleim. Én első és második osztályos koromban egy-egy szünet erejéig töltöttem itt velük az időt. Felmutatok az óriás kapu felett lévő ablakra, hogy az a konyháé, abból nyílt az előtér, amiből pedig az egyetlen szoba, melyet ittlétem alkalmával tízen laktunk úgy, hogy egy nagy, hatszemélyes kanapén aludtunk, az is előfordult, hogy ruhástól. Aztán azt is megemlítem, hogy majd egy napig a kapuban raboskodtam, mert akkor bezzeg hiába

volt szófogadó az óriás kilincs, egy nagy hangú kiskutya miatt féltem bemenni a házba. Hevesen kalimpált a szívem a rettegéstől, hogy az kiskutya mily nagyot belém fog harapni.

De ennél sokkal szaporábban vert a szívem, amikor 7 év elteltével újra ebben a kapuban álltam, köszönhetően annak, hogy középiskolás lettem és Győrbe kerültem. Első utam ide vezetett. A kilincset könnyedén használtam. Ugyanolyan szag csapta meg orromat, mint anno. Az emeletre felvezető kanyar íve kicsit mintha tágabbra nyílt volna azóta. Nem siettem, minden egyes lépéssel előbbre kerültem múltbéli emlékemhez. Bár szívesebben rohantam volna, annyira *jó lett volna* úgy felfutni a lépcsőn, hogy lesz ott valaki, aki szívesen fogad, ha váratlanul betoppannék, akkor is. Ám tudtam, a lakás, szüleim egykori fészke üres. A bejárati ajtón lakat. Névtábla nincs.

14 évesen annyit tudtam a szüleim elváltak. Ott a zárt ajtó előtt nem gondolhattam azt, hogy hazaértem, nyílik az ajtó és otthon leszek. Csak azt éreztem *otthon lehetnék, ha ...!*

Ekkor döböntem rá, hogy nem szabad azon elmélkednem, hogy mi lenne ha ... ! *Megfogadtam, sosem fog fájni az, ami csak lehetett volna, ha... ! (minden jól alakul...)*

Nem mondom biztosra, de talán ott döböntem rá először, hogy a múltat le kell zárni. Ahhoz, hogy százszor szebb legyen minden, ami következni fog, és ahhoz a kulcs csakis az én kezemben van. Egyik titkom nyitja, hogy amelyik kapu nem nyílik, azt attól még nem rugdalom és nem is töröm fel...

Ám, akit szeretek ahhoz nagyon tudok ragaszkodni!

Ültünk a padon. Kacér szellő kergette az áprilisi tavaszban a friss virágok illatát. A pad aljában tulipán virult, szirmaival ránk csodálkozva. Előttünk a tavon szitakötők hintáztak egy-egy vízbe merült faágacskán. Mi elméláztunk rajta. Várva egymás őszinte tiszta szavára. Bambán szegeztük szemünk a víztükörré, ami nyelte a fényeket, majd újra és újra fényszilánkokat varázsolt elénk. Mi is megmártóztunk a nap és a szellő gyengéd körjátékában. Békülésre készültünk néhány szó erejéig. Fentről a lombos fák árnyai vigyáztak, és apró levelek zizzenése szakította meg a köztünk lévő határtalan csendet. Csak pár szó, talán egy is elég lett volna, hogy újból átöleljük egymást. Hogy végre valamelyikünk kimondja. Ültünk némán, nem tudni meddig. Aztán, valahogy szégyenlősen találkozott a tekintetünk. Ezzel kisimítottuk egymás szemgödréből az árkokat, és eloszlattuk a fáradt éjszakák sötétedő jeleit.

Néztük egymást. *Ahogy a szellő fényjátékot csalt a víz tükrére, egy különös melegség a lelkünkbe is bekéredzkodott.* Mi abban a pillanatban egyszerre beengedtük. Akkor már nem hiányzott sem a szó, sem az azt követő ölelés. Elégnek bizonyult az egymásnak szánt kedves mosoly. Újra ott kezdődött minden, ahol még boldognak éreztük magunkat egymással. Kérlek, ha haragszol, gyere, ülj megint ide mellém...

A Mosoni Duna látványa annyi mindent idéz. ÓhÓhÓ...

Hogy hogyan lettem nő létemre pecás? Most elmesélem s megosztom másokkal is: olyan nőkkel, akiknek a párja szintén többet tölti az idejét a vízparton, mint odahaza, ha az időjárás engedi. Az én páromnak mindegy, hogy esik vagy fúj, be van fagyva vagy nincs, képes télvíz idején is kijárni a partra, mintha valami szent hely lenne...

Hát ezt elégettem meg. Azt, hogy reggelente üres az ágy, mert megint hívta a vízpart. Ez aztán már végképp sok, hogy évek óta csak a vízpart és a horgászcsimborák. Mintha a világ csak ebből állna. Ezért aztán egyik reggel nem tudom mi vezérelt, hogy megnézzem. Talán mert sütött a nap, vagy netán a féltékeny gondolat, hogy esetleg nem is pecázni van, hanem valami titkos szeretőnél? Akkor aztán lesz ne mulass! Elhatároztam, megnézem a vízparton. Úgymond leellenőrzöm, valóban a botot fogja-e. Bicajra pattantam, és uzsgyi ki a Dunaparra, amely nem messze van a házunktól. Volt is meglepetés, amikor meglátott. Még a szája is tátva maradt. Megkérdezte: vajon milyen betegségben szenvedek, hogy kimentem utána? – Csak – mondtam neki szűkszavúan, feledve a bűnös féltékeny gondolatot.

Megjegyeztem, hogy már megint, mint annyiszor az évek során, egyedül hagyott, s mától ennek vége, egyszer és mindenkorra. Itt leszek vele, feláldozom magam és én is horgászcsimborája leszek.

Csendben ültünk egy darabig, aztán megkért, fogjak neki kishalakat, azaz öklét. Nem valami szép látvány volt, ahogy a hemzsegő kukacok közül kiemelt egyet a műanyag dobozból. De az még borzalmasabb volt, legalábbis számomra, ahogy a kukacot felnyársalta a horogra. Tette ezt minden sajnálat nélkül. Ez csak a légy lárvája... Gondoltam magamban: én ugyan meg nem fognám. És elkapott a szánalom eme kis ronda féreg iránt, ahogy fickándozott még átbökve is, az életéért könyörögve. De nem volt kegyelem, sorsa bevégeztetett. Aztán a párom megmutatta, hogyan dobjam a vízbe. Miért is ne az első próbálkozásra a hátam mögött lévő bokorban landolt a halálra ítélt szegény pára a horoggal együtt. Aztán végül sikerült valahogyan a vízbe hajítanom. Igaz, párszor összetekeredett a damil, de hamar rájöttem a technikájára.

Megy ez nekem, mint a karikacsapás! Nem kellett sokáig lesnem, vitte az ökle az úszót. Persze, hogy örült a lelkem. Kinek nem örülne... Bevágtam, ahogy a páromtól ellestem. S csodák csodájára, vagy csak az én csodálatomra, megfogtam életem első kis halát. Eme izgalom lázba hozott, ami kihatott a halakra is, mert ettek becsülettel az általam eléjük tált csali eledelből. A kis vödörben fél óra alatt úgy egy tucat hal próbált volna kiúszni, hogy megússza és ne legyen kitéve, feltálalva a nagyhalak szemének-szájának. Majd rosszul lettem, amikor az én őshonos pecázó párom az orrom előtt átfúrta a horgot a kis hal derekán, hogy még valamennyire életerős maradjon és úszkálhasson remélhetőleg az éhes nagyhalak szeme előtt. A sajnálatom már-már odáig fajult, hogy megfogadtam, én ugyan nem fogok többet. Ám egy gólya, amely szelídnék mutatkozott, mint a gesztenye, hozzánk társult. Szeretem a gólyákat, mert róluk mindig az jut eszembe, hogy ők hozzák a gyereket.

A mi madarunk úgy két méterre tőlünk árgus szemekkel lesett. Először azt sem tudtam, mire vár fél lábbal. Párom rögtön nyúlt a vödörért és odadobott neki egy kis halat. Nagy, hosszú piros csőrével hamar becsámcsogta. Jó kis csemege lehetett, mert ette, mint kisgyerek a szülinapi tortát. Erre én is kedvet kaptam, hiszen ilyen pillanat ritkán adódik, hogy én egy gólyát tápláljak. Dobáltam neki egyesével a még élő halfalatokat. Mígnem az összes elfogyott. Gondoltam, fogok még neki párat. Ám a párom épp szerelte a csukázóját. Ezért rám bízta a csonti felrakását a horogra, hiába ellenkeztem. Márpedig a gólya még nem lakott jól. Kirázott a hideg, amikor megláttam a nyüzsgő csontikat. Hemzsegték a dobozban. Úristen! Én ebbe bele nem nyúlok! Ám az éhenkórász gólya kérlelő tekintete mást diktált. Lenyeltem minden undoromat, és csukott szemmel kiemeltem egyet közülük. Ám jó pár kárba ment, mert majd eldobtam a dobozt. De az se semmi volt, ahogy én azt a horogra raktam.

Kissé szétmállott a kezemben, de nem érdekelt, mert így is ficáncolt. Bedobtam a vízbe, és sorjában fogtam a halakat. Párom is csodálkozott, milyen mázlista vagyok, hiszen máskor alig tud öklét fogni. Aztán sajnálatomra a gólya jóllakottan távozott. Én pedig a kezem mosogattam a folyóban. És persze el voltam ájulva magamtól, hogy mikre vagyok képes. Milyen rejtett tehetségem van. Hova tűnt a női finnyáságom? Aztán megint ültem a vízparton a párommal és vártuk a csodát. Lestük az úszót és a kapásjelzőt. Néztük a rajta táncoló szitakötőket, a vízben lubickoló vadkacsákat. Hallgattuk a békák soha meg nem szűnő brekegését. Elméláztunk a ringatózó Dunán, a víztükörben habzó lombokon. Gondolataim úgy távoztak tova, mint a Duna sodrása. Olyan békés nyugalom áradt bennem, ami jólesett.

Talán egy óra is eltelt, de nem érzékeltem az időt. Aztán a párom félbeszakította a természet csendjét, és megkért, vigyázzak a botokra, míg ő elmegy beszélgetni a horgásztársaihoz. Könyörögtem, ne menjen. Annyira meghitt volt a természet, és ahogy egymás mellett ültünk. Ahogy elmerültünk a végtelenben. Kettesben, csendben. Egyre várva: a halakra. De ő menni akart. Megmutatta, mi a teendő, ha a kapásjelző karika megemelkedik. Vágjak be, és tekerjem az orsót. Aztán egyedül hagyott. Én meg csak néztem a neonsárga karikát. Véletlenül sem mertem levenni róla a szemem. Magamban reménykedtem, hogy legyen már végre kapás. Legyen értelme, ha már itt ülök. Olyan érzés volt, mint amikor a lottó ötöst húzzák. Vagy bejön vagy nem. Szerencse kérdése, és persze a csalié, és a beadagolt etető anyagé, mert ugye ki tudja, mitől eszik jobban a hal. A párom ezt már kitapasztalta. S általában mindig ugyanazzal próbálta etetni ezeket a tányérba való vízi állatkákat. Néztem, ahogy az ebihalak kergetőztek egymással. A Dunában lévő rablásokat, amikor akkora

csobbanás hallik, mikor a nagy hal bekap egy kisebbet, azzal a robajjal, ahogy teszi. Egyik szemem mindig a karikán volt. Talán fél óra telt el vagy még több, de megemelkedett a jelző. Nem voltam rest, rántottam hátrafelé a botot. A párom ezt látva hangosan kiabált: asszony, tekerd az orsót! S elkezdtem tekerni. Olyan izgalom kerített hatalmába, amit eddig nem éreztem. A hal, amit még nem láttam, nehezen adta meg magát. Feszült a damil, mint a cövek. Aztán egyszer csak könnyebben tudtam tekerni az orsót.

Gondoltam, ebből nem lesz rántott hal vagy halászlé, mert nincs már a horgon semmi. Talán leakadt. Ám megint éreztem a hal menekülő haláltusáját, erejét. S csak tekertem, tekertem. A bot nagyon meghajolt. Olyannyira, hogy a parton mindenki velem izgult, azon elmélkedtek, hogy vajon mekkora és milyen lehet a hal. A párom aközben készítette a szákot. Már alig bírtam tekerni, annyira feszült a damil.

Miként minden beteljesül, a hal is a szákban végezte. Nagy öröömre egy másfél kilós pontyot sikerült partra tévesztenem. Sikeremet tapsvihar fogadta a parton. A horgász cimborák elismerően mosolyogtak. Talán kicsit irigykedve, mert mostanában nemigen fogtak pontyot, pedig mindenkinek erre fáj a foga. Persze a páromat is heccelték, hogy az asszony fogja helyette a halat. Én pedig úsztam, sütkéreztem a dicsőségben. Reggel, amikor felébredtem, nem gondoltam volna, hogy milyen élményekkel leszek gazdagabb. És a zsákmányt látva elfeledtem a csontikkal való viszontagságot. A kishalak miatt érzett sajnálatot. Csak az számított, hogy nemes hal került a horogra. S ami a legfontosabb, a párommal töltöttem kint a természet lágy ölén jó pár órát. Már a féltékenységem is alább hagyott. Megéreztem, milyen is a horgászvilág. Hisz nincs annál csodálatosabb, mint amikor beleolvadunk a mindenségbe, ahol találkozik, egybefonódik az

ég a földdel, a folyó a fával, a virág a madárral, az ember önmagával. Milyen jó hallani az állatok hangját és a víz halk csobbanását. Elmélázni a hullámokban rejző vízízvilágon. Ezután én is törzsvendége, szerelmese lettem a Duna-partnak.

Beleszerettem a természet andalító, nyugodt csendjébe, ami magával ragadott akkor is, ha nem fogtunk semmit, csak üldögéltünk a vízparton.

Vízpart! Vízpart! Kis esti kaland:

Májusi szél lengte be a vízparti tájat. Ott feküdtünk a friss zöld fű illatában, az esti hűvösben. Hisz a napnak még nem volt annyi ereje, hogy az estet is meleg lehelettel lepje. Készültünk rá, hogy ezen az éjjelen az égbolt csillagai adják majd a fényt, kinn a szabadban, ott a természet lágy ölén. Csomagoltunk édes süteményt, raktunk szendvicset, harapnivalót.

Vitatkoztunk előtte. Morcosan indultunk a ránk váró vízparti kalandra. Akartuk is, meg nem is, itt tölteni ennek a napnak utolsó óráit, összekapcsolva a holnap első perceivel ezen a helyen. Épp itt. Ám elfogadtuk, beleegyeztünk, ezt választottuk. Nem volt kedvünk bárkinél vendégeskedni. Elég tehernek éreztük egymást is, annyi problémákkal teli hétköznapi után. Igaz, a levegőben ott vibrált némi különös várakozás, ha egymásra tekintettünk. Biztosan egy halványuló éjszaka forró élményei, a múltban beteljesült vágyaink érzetével. Itt, most ültünk a parton némán. Sóhajtván, „ezt is megéltük”. Aztán mégis jöttek a bolondnál bolondabb kérdések és arra a válaszok, amolyan gyerekes dolgokról. pl. Ilyenek: fordítsuk le a békák nyelvét emberire. Aztán azon komolytalankodtunk: vajon számok nélkül lehet-e játszani számháborút? Nevettünk az esti csendet nem kímélve. Dobáltunk kavicsokat a sodró folyóba, egyiket a másik után. Egy óvatlan pillanatban úgy összekoccant a bokánk, elestünk, és egymásra zuhantunk.

Ez a váratlan helyzet pillanatok alatt heves csókot tapasztott ajkunkra. Égett a bennünk lappangó parázs. A hűvös májusi este visszacsente közénk az ifjúi lángot. Újra éledt, amit már feledni is szántunk, nap nap után...

Az est fátyla hiába festette kékre körülöttünk a világot, a felettünk ringó fák bokrainak rügyeit is, mi kivételesen mindent rózsaszínben láttunk. Valahogy így történt, hogy csodás tudott lenni számunkra az álmatlan éj is.

Miért választottuk a vízpartot? Azért, mert otthonunkat kibérelték a fiatalok, lányunk ballagását ünnepelni. Nem is hinnék, hogy mi is egy kicsit érettebbek lettünk, ott a természet hűvösében egymás ölében melegedve, eszünkbe sem jutott, hogy a csillagfényeket az égen keressük, hiszen ott van testközelben, mégha olykor eltávolodik egymástól, akkor is.

A Vágóhíd utca az Vágóhíd utca... ezen is át kell menni... és túllépni...

Erre vezetett az utam, mint annyiszor, szinte fél életemen át. Fel voltam készülve, mi minden vár rám. A kies vidék, az elhagyott romos épületek. Nem féltem, hiszen sokan meséltek róla, mivé vált azóta. Mégis kicsit fájón indultam utamra. A betonút, melynek ismertem egykor minden repedését, semmit nem változott, csak több lett a belőle kibontakozó, élni vágyó fűcsomók darabja. Már semmi nem állt a helyén, a kerítés is eltűnt. Csak egy gazzal benőtt rét uralta az egykori ittlétet. Nem is akartam a régmúlt képeket. Bár felejtetni nehéz, nem azt, ami szép volt, hanem belegondolni, még mily sokáig szép lehetett volna... Hiszen mi más is lehetne, ha az ember egykori életét az „itt” jelentette. Ami most előtte hever romokban. Nem látok mást, csak egy gazrengeteget. Igen, ami volt elmúlt... nincs. Kár is keseregni. A jelenben kell a szépet meglelni.

De vajon szép-e ez a kép? Szép-e ez a látvány? Ki erre jár megbotránkozik. Így elhanyagolni egy ilyen területet. Ocsmány! – mondják többen is. Nekem is ezt kéne éreznem. Felindulva káromkodni, szitkozódni, vádaskodni, hogy miért hagyták így pusztulni. Ám nemcsak a területet, az tán csak a látszat, hanem hagyták elenyészni az egykor rajta lévő biztos és nyugodt szép jövőt...

A gazban mégis a színes virágokat látom. Fogva tart, ahogy a nap felé fordulva selymes szirmaikat a fakó zöldben lebegve fittyet hánynak a világra... Nem, nem ember keze által nyílnak, csupán az ősi természet adja erejük, az élni akarást. Kicsit irigylem is őket, hisz túlélnek nemcsak vihart és aszályt. Túlélnek a ráépített majdani romokat... Egy vadvirág, tán én is így vagyok a léttel. A zöld folyamban árokra bukkanok. Apró kőhalmok szegélyezik, benne eldobott szemét. Üres flakon, ezer éves, egy rozoga, rozsdás motor és egy tévé repedt kerete, kihalt képcsővel. Igen, itt már film nem pereg, s ha mégis, csak fonákja lenne egy boldog életnek. Pár méterrel arrébb is mit sem változik a kép. Nincs bennem múlt. Nem keresem, egykor hol éreztem a helyem. Nem, hisz felesleges. A túloldalon a kisbolt láncsal zárt lakattal. Így zárok le én is mindent. Aztán egy romos épület, az ablakok bedeszkázva. Néhány hajléktalannak lehet otthona a nyárban, ám itt is a víz, a villany, rég kiiktatva. Mesél a trafóház kibelezve, még áll, tán holnap az is összerogy. Megyek tovább. Kísért a romba teremtdött zöld egyveleg. Ott a közepén egy emberre leszek figyelmes. Ősz haját fújja a nyáron szokatlanul hideg szél. Megállok egy pillanatra. Ott vajon mit keres? Hosszú, vastag zsinórral a kezében. Egyik végét kék egyszerű papírsárkányban megielem. Biztosan azt eregeti. Hisz oly nagy a tér, akadályok nélkül. Sebes a szél. Van, igen van rá esély, hogy sárkánya elérje az eget. Kicsit kutatok, tán nem egyedül van az ember, hanem egy

kisgyermeknek szólhat majd ez a mutatvány. Ám nincs körülötte senki. Rácsodálkozom a különös papírsárkányra, ami csupán kék színű szemetes zsák, néhány keresztpálcával. Mondhatni, kék nejlon-sárkány. Mit sem érő játék. Mégis feszesen repül az égen. Én is vele, bele a végtelenbe, a megérthetetlen messzeségbe, a valóságból távolabb keresve azt, ami itt lenn összeomlva terem. Szálljak hát én is, hideg szelek szárnyán, közelebb a naphoz, közelebb a fényhez, a mindenséghez való megértéshez. Ha keresztre feszített szemetes zsákkal is teszem ezt az utam, de azt mondhassam, igen, így is megérte. Ám az ábránd is hamar elszáll, ahogy néz rám az ősz hajú ember. Megfutamodok, szaporán továbblépek.

Elhagyom az egykori gyártelepet... álmok, ábrándok, nem kell, hogy kísérjetelek. Aztán mégis, csalva visszanézek. A kék sárkány szabadon szárnyalva lassan egybefolyik az éggel. Mily különös, a romok felett is létezik élet? A múltat viszi, vagy a jövőt kergeti? Az embert nem látom, hogy megkérdezzem tőle... nem marad más, mint a vadvirág meséje.

Tovább megyek így is, úgy is...

Fiatal pár jött velem szembe. Fogták kislányuk kezét. Szemem megakadt a gyermek rózsaszín ruháján. Röppent a könnyű szélben, lebegett még a kicsi kacaja is. Ez a szín, ez a hang melegséget ébresztett szívemben. Annak idején vettem én ilyen kis csodát Katalin lányomnak. Elképzeltem, milyen csodálatos lesz benne! Amikor felöltöztettem, a világ tüneménye, legszebb katicabogárcákája állt előttem. Apró kis lépte, mosolygós arcocskája nem feledhető, mintha tegnap lett volna. Istenem, milyen régen volt! Ha mentünk a mamához, mindig ezt a ruhát akarta felvenni. Utunk nagyon sokszor hozzá vezetett.

Ő a távoli lépcsőházi ablakból integetett. Kislányom boldogan harsogta: mama, mama, mama! Tipegett, szaladt, rózsaszín szárnyal repült. Kicsi lánykám a szerető ölbe fonta magát és puszikkal halmozta el. Ő átölelte, becézgette: drága kis Katicám! De jó, hogy megint itt vagy! Ment a konyhába, kereste, mivel kedveskedjen. Ma már én kiabálom: mama, mama! Hangtalanul, mégis egyre hangosabban, csak magamban. Felnézek a régi ablakra. De szívesen integetnék!

Mama, évek múltak mióta elmentél, mégis itt vagy velünk, a lelkünkben. Ablakod kitárva, a szíved ablaka, mi berepültünk rajta, mint az angyalok. A régi lépcsőházi ablak zárva, szívem kitárva. Jóságodat tovább repítem, mint a rózsaszín kis ruhát a nyári szellő.

(anyósom)

Az idő telik nekem is. A nagy unkáim már hét éves lesz. Nyáron nálunk nyaral, év közben pedig ritkán látom. Kinn, Ausztriában jobb neki, mert könnyebb boldogulni... mondják, mert most ilyen a helyzet. Ám amikor itt van, sokat megyünk a Bisinger sétányra, a játszótérre. Ez a kedvenc helye. Míg ő játszik én egy padon ücsörgök.

Én vagyok az oka mindennek, és még sok minden más. Az ok és az okozat ha találkozik, olyan, amikor egy ismeretlennel ülsz egy padon. A fa lombokon levelek lustálkodtak, itt a Bisinger sétányban lévő játszótéren. Unokám jól érezte magát, boldogan „kalózkodott” a nagy játékhajón. Én pedig belaktam az árnyékos padot, nyújtóztattam lábaim, sőt, még a karjaim is, ahogy otthon szoktam punnyadni. Bár a szememet meresztettem, hogy mindig képpen legyenek, mikor mit csinál az én kicsim. Az idilli állapotomat nem sokáig élvezhettem. „Szabad helyet foglalnom?” Kérte illedelmesen az agg férfi,

aki igen sportos fizimiskával rendelkezett. Nem mondhattam nemet, hiszen a játszótér és minden velejárója a köz javát szolgálja. Hiába az üres forró padok, azok egyikére sem zavarhattam, nehogy felsüljön az ülőalkalmatossága, vagy hőgutát kapjon itt nyomban. „Igen, tessék csak helyet foglalni.” Ahogy kimondtam, abban a meglelt pillanatban araszoltam a pad szélére. Ő pedig a másik felét választotta. A pakkját a földre tette, így két ölnyi távolság választott minket el. Fürkésztük az unokáinkat, éppen hol hancúroznak.

Aztán ő szólt hozzám, beszélt az időjárásról, majd dicsérte a játszótérét. „Modern és korszerű.” Nehezemre esett válaszolni, a számát résnyire is kinyitni, ha a melegtől a tokámig lóg a nyelvem. Az új fogpótlásom sem igazán találta a helyét a szájpádlásom alagsorában. Ennek ellenére annyit kinyögtem „Ezt a játszótérét eredetileg gyárvárosban építették, aztán idetelepítették.” Ám gyárvárosi lakóként az okokat már nem firtattam neki. Háttha házsártos vénasszonynak titulálna a mondandóért, ami biztosan nem a tényeket árnyékolná be, mindenféle hangulati jelzőkkel. Mire ő: „Most már ezt is tudom.” villogtatta rám a fehér porcelán fogsorát. Tán várta a folytatást, hogy még társalogjunk. Aztán ez elmaradt. Elvégre ide nem az ismerkedni vágyás igénye hajtott.

Ültünk a nyári melegben. Az eső lába is egy másik intervallumban lóbálta magát. Biztosan egyikünk sem bánta volna, ha néhány percre felénk is vendégeskedne egy frissítő zápor erejéig.

Ahogy szemmel tartottuk a gyermekeket, akaratlanul is találkozott a tekintetünk, annak távlatában, hogy melyikünk unokája épp melyik játékeszközhöz szaladt. Belső agytusám azt súgta, lopva végig mustráljam, hogyan is festhetek. Atya ég! Túl rövid a sortom, ezt a slamasztikát! Igyekeztem úrrá

lenni a helyzeten. Úgy tenni, mintha ez a viselet természetes volna részemről, pedig dehogy... Tervet szőttem, hogyan is takarhatnám a fehér pacafoltot. Az aurám egyből átszíneződhetett, ahogy észbe kaptam, hogy bizony a fehér csupasz combomat így közelről szemlélheti. Elhatározásra jutottam, és a tettek mezejére léptem. Kivettem a telefont a táskámból. Hívtam a barátnőmet, igaz, biztos voltam benne, hogy külföldi útján nem elérhető. Bezzeg engem annál inkább elértek. „Az adott irányba nem kezdeményezhet hívást. Kérjük töltse fel egyenlegét.” Duruzsolt a dobhártyámba az éterből egy hang. A pad másik széle felé sem mertem pislantani. A táskába tartó telefonom száguldó huzatja a szélcsendet sem kímélte. Oda az igyekezet, nyúlhattam a zuhanó táskámért is. Hogy a kezem hogyan előzte meg a gravitáció törvényét, azt nem tudom, de mindent időben elkaptam, mielőtt a földön landolt volna. Aztán szobroztam a padon, combomra helyezve a táskámat. A fenébe, hogy nem hátizsákkal jöttem, és mennyivel könnyebb lenne takarni a takargatni valóm, ha a szomszédom hátizsákja a pad közepén trónolna! Itt az élő példa: pár négyzetcentiméter többet jelent annál, mint amekkora valójában. Ez a rövid sort az oka. Testi gyűrődésemben egészen a pad alá dugott talpamig gurítottam lelki szemeimet. A vászoncipőm! Eléggé eltér a saját stílusomtól... Jól mutatott a kavicságyon a virágos ábrázata. Bár én a mintázatlan, egyszínű cipőket kedvelem. Még jó, hogy nincs otthon ebből a lábbelimből hasonló, mert előfordulhatna, hogy ismét felemás cipőt húzok. Hmm... Amikor úgy mentem dolgozni. A lányomtól örökölt kondi(k)ban, egyik lábamon Adidas, a másikon Nike. És mindegyik fehér. Odafele fel sem tűnt, hazafelé vettem észre. Ha celeb volnék, akkor másnap biztosan ezrek lettek volna a követőim, ők is felemás cipőben! De így? Hamarjában kerestem egy üzletet. Amerikai zászlós

turira bukkantam. Épp a végnapjait élte, – amíg a készlet tart –. Innen való ez a vászoncipő. Egyszer munkába is befogtam. Egy kolleginának szemet szúrt a lábbeli változásom! Ritkán szólt hozzám, de most megtette. „Ilyen van nekem is, de csak utcára hordom, olyan borsos volt az ára!” Ezt a mázlit, nekem pár fityingbe került, de erről nem számoltam be neki.

Izzadtam, rimámkodtam, hogy a banyaláz ne törjön rám. A kisunokám jól viselkedett, a vérnyomásomat sem hagyta rakoncátlankodni némi gyereksetepaté miatt. A padon a létezés csendjét a gyerekek zsivaja legyezte. Ha ők nincsenek, hallhatnánk egymás porckorong kopását a vállunk és a nyakunk tájáról, kánonban a madarak csicsérgésével. Nem tudtam, hogy itteni szomszédom mustrál engem vagy sem.

Bezzeg ő, percenként rakosgatta kb. 45-ös patáit, szandáljából kikandikáló csoki-barna lábujjain hosszú dús szőrszálak éktelenkedtek. Az is észrevette volna, aki nem akarja...

Szó se róla, napbarnítottságát le sem tagadhatná. Akár anno az egykori kollégám, aki a tengerpartról tért vissza a munka(hely) világába. Volt képe szememre vetni, hogy miért vagyok ilyen hófehér. A felettesemnek mi mást is válaszolhattam erre, minthogy, ha majd több lesz a fizetésem, talán barnább lehetnék én is. Már bánom, hogy nem tettem hozzá, hogy a pálmafák alatt nekem is jólesne egy trópusi koktél, ismeretlen ízű, számolatlan gyümölcsökből, jéghidegen, hosszú ehető szívópálcával, amit sajnálnék kidobni... A textilgyár, ahol együtt dolgoztunk, annak hűlt helye, és vele sok mindennek... Volt időm, amikor se pénz, se posztó, mégis itt lebzselek rövidnadrágban. Aminek rövideje itt és most, épp az értékrendem csiklandozza. Mellettem a padon ez az ember, a DNS gyökerei sem lehettek teljesen fehér lényűek... Igen, már születéskor kiderül, ki milyen fajta. Akár a domboldalon ültetett szőlőtöke, amiből aztán idővel lesz-e jó bor, vagy sem...

Ő szabadon fészkelődött, én holt-mereven szobroztam. A fejem viszont járt ide- oda, mint a jojó. Ezekben a mozdulatsorokban akár együtt szinkront is alkothattunk volna, hogyha az unokáink egy társaságban mulatják az időt.

Ez így nem mehetett tovább! A testhelyzetemből való nyafogásaimat sem hagyhatom, hogy még jobban az agyféltekémben furdaljanak. Merev hányattatásom közepette aztán az történt, hogy a padszomszédomhoz futottak az unokái, és csacsogó hangon követelték a banános palacsintájukat. Csorduló nyálammal vigasztalót küldtem kopogtató gyomromnak, hogy némaságra ítéltessem egy kis időre. Ó, milyen szuper nagyjuk lehet, ha ilyen különleges palacsintát is csomagolt nekik. A papa a pad közepét választva asztalul. Kíváncsian „szimatoltam” a szememmel, mert banános palacsintát még sohasem ettem, de tán a látványtól majd én is eltelek. A várt házi illatok sajnos messze az éterbe csámborogtak, mivel egy színes csomagolás légmentes teréből bomlott ki a banánosnak mondott palacsinta. A gyerekek öröme, amit három harapással a gyomruk mélyére kanyarítottak. Jóllakva (?) rohantak tovább birtokba venni a játékokat. A padon megint csendes szemlélődés ölelte mivoltunkat.

Mosolyogtam kicsi unokámon, új lánytársaságot talált magának. Esze ágában sincs hozzám futni. Jó helyre hoztam, itt nyafogni sincs ideje. Ám én, az önsajnálát szellemével vitatkoztam. Talán szólnom kéne valamit, elfelejteném ezt a kényelmetlen pózt, amit ez a papa ittléte erőszakolt rám. Kilestem, hogy szimpatizálhat-e velem. Nem a szeméből olvastam azt, sokkal inkább a lába tartásából. A test úgy beszélt, hogy fejét jobbra tartva, de a keresztbe tett lába balra, az mutatott felém. Ez mi más volna, mint a közeledés rejtett szándéka. Szóljak ehhez az emberhez? Ha igen, akkor mit?

Kérdezzem meg, hol lehet banános palacsintát kapni? Ha beszélnek hozzá, illene felé fordulnom. Mi lesz akkor, ha elfelejtkezem a táskámról? Leesik, és akkor borul minden. Újra lehajlás, fel a táska, és még közben a számat is járassam, meg aztán az unokámra is figyelnem kell, hátha épp szüksége van rám, mert homokcsatába keveredik, ahogy tegnap.

Döntöttem! Megsínylett helyzetemből feltápászkodtam, a pad mellé álltam, és léptem egyet hátra. Megráztam azt a fránya rövidnadrágot, ott a hátsófelelemnél. Végre a gémberedett lábaim érezték a talajt. Jártam egy helyben. A karjaimat megtornásztattam, a fejem és a derekam megvakarásztam, és a nedves nyakamról a hajigazítás is megtörtént. Bátran és határozottan visszaültem a padra. Kényelembe helyeztem magam, ahogy jólesett, kinyújtott lábbal. Abszolút nem érdekelt a fehér pacacsík a virágmintás végével. Ha az unokám tovább akar maradni a játszótéren a megbeszélt időpontnál, neki is nyert ügye lesz!

Örültem, kilábaltam a mozdulatlanságomból!

Ám ahogy a padra ültem és elhelyezkedtem, az agg férfi felállt, hívta az unokáit hazamenetelre, és „További szép napot!” kívánva, nagyon hamar elhagyta a terepet. Fellelegeztem.

Ó, ha ezt tudtam volna! Előbb meg kellett volna mozdulnom? Vagy fordult a kocka, netán ő is jártas a testbeszédben? Vagy a látvány, ami végül elé tárult, az menekvésre készítette?

A pad közepére fészkeltem magam, lecsökkentve az esélyét, hogy esetleg helyet kérjenek. Unokám kérésére a kelleténél is tovább itt „játsziztunk”. Későn értünk haza. Nyitottam a bejárati ajtót. Megszólalt az én drága kincsem: „Juj, mama te mibe ülté?” Hátranyúlok a kezemmel arra a bizonyos részre. „Ó, jaj! Ezt észre sem vettem!”

A rövidnadrágomhoz fél falatnyi banános palacsinta ragaszkodott.

Este van, megint este, legyűrnek az emlékek és a távolság poklában a hiány az agyamat őrlí, ilyenkor bekapcsolom azt a rohadt tévét, amolyan elterelő hadművelet, vagy rossz szokás, nem is tudom, mi értelme van így átadni a jelent a holnapnak...

Most sem néztem, csak fültanúja voltam az egyik kereskedelmi csatorna híradójának.

Első hírfolyamban a 30 leggazdagabb magyar vagyont ecsetelték. Pl. hogy a legvagyonosabb magyar hány évig élne eddig felhalmozott tőkéjéből, ha a mai átlagkeresetet vennék alapul. Nem foglalok állást. Sorolják a neveket. Hallásból ismerem őket. Nem figyelek rájuk (túlságosan). Helyette keresem az értékrendemben azt a bizonyos becsüst.

Az értékbecslés funkciója nem azt kérdezi hol a határ, hanem teljesen valami mást.

Következő hírfolyam: Ma Magyarországon kb. 40 ezer gyermek éhezik. Megint számolok. Osztok, szorzok, fülemben még ott az első hírben hallottak. A józan paraszti ész. Ám itt csak a tényekre alapoznak. Igen, maradjunk a tényeknél. Pártatlanul. Hamisítatlanul. Nehogy szó érje a házunk táját. Hallom, napi egy meleg étel, ezt akarják nemzeti létminimummal szabályozni azok, akik közel állnak a teli fazékhoz, de nyújtják, mint a rétestésztát, egyik oldalról a másikra, közben elszakad még a mézesmadzag is. Csapnék az asztalra, de csak falra hányt borsó lenne. Jut eszembe a tegnapi hírekben főtéma volt, hogy ma már a mézet is hamisítják. Mi marad. Mi jöhet még? Kifőzték.

Következő hírfolyam: Századvégi tanulmányok. Ismét milliárdok, de már titkosan. Államtitkosan, de szivárog. Hűtlen kezek kézzől-kézre mossák? Csipp-csepp. Adásról adásra... és bizony tanulmány...

Következő hírfolyam: Ingatlan eladás(ok). Ott, ahol a pompás rezidencia időközben helyiséggé van nyilvánítva. Nem új keletű, nem is nyugati, itt már megszokott stratégia. Jókor jó helyen válni polgármesterré. Nem mondtak ismeretlent, csak más nevekkal és utcaszámmal. Csak, hogy tudjuk. Tisztába vagyunk a helyzetünkkel, meg az övékkel (is).

Következő hírfolyam: Méreg drága melltartó... stb. kit érdekel (?) Már a fél fülem sem hallgatja... Egy általam ismeretlen mesehősnek a tappancsa is (!) örök nyomot hagy a sztárok között a múltnak. Állati. Ezzel vége.

Számot vetnék. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem akarnék jobb világot. Az igazság ott kezdődne, ha visszájára fordulna minden. Átkapcsolok másik csatornára. Éhezők viadala... ugyanaz kicsit másképp... Kár is tagadni... Megint átkapcsolok. Itt menekült áradat. Menekülök én is, de élnem, élnem kell a lehetőséggel, hogy kikapcsolok mindent. A csendben rejtezne az igazság. Nem állítom, mert hazugság volna... tagadása annak, hogy nem akarok szembesülni a világ zajával. A probléma ott kezdődik, hogy a döntés nem az én kezemben van. A megoldás a dollármilliomosoké. Gondolom én, csak ők nem gondolják. Ki halott már olyat, hogy megmentsen egyszerre 40 ezer éhező gyermeket, az akinek van (lenne) miből... (ITT MAGYARORSZÁGON is)

Nem tehetek róla, de nem túlzottan szeretem a kereskedelmi csatornákat. De néha bekapcsolom, én meg kikapcsolódom, mert témát szolgáltat az íráshoz, hol ilyet, hol olyat... Hát íme az adás(om):

Panka Híryanó: Jó napot kívánok! A Panka Híryanót hallják. Nem (de mégis) mindennapi esemény történt! Több milliárd bankó repkedett a kézen! Állítólag egy amatőr videós

rögzítette. A Kormány ezért válságstábot hozott létre. Első dolguk a Titok Miniszter megválasztása volt. A Szóvivő a Miniszterelnök állásfoglalásában kifejtette: Eljárást indítanak a videós ellen, mely szerint, hamis tényekkel riogatja a népet. Ezért rágalmazásért feljelentették. Gyorsított eljárásban megtörtént a rabosítás. A videót elkobozták. A környezetvédők állítják, mely szerint, ez a pénz "ki tudja, hol áll meg, és kit hogyan talál el", ez a pénz bűdös és egészségre ártalmas ANYAGOKAT tartalmaz. Akinek nem jut belőle, annak kilyukadhat a gyomra és éhen halhat, akinek jut, megmérgezi vele az éhezőket. Az Ombudsman vizsgálódik, ami több évig is eltarthat. A pénzügyi válságstáb az ügyészséghez fordult annak érdekében, hogy ez a pénz nem hamis elveken gyarapszik, csak olyan szaga van, minél előbb kiszagolja azt az ember, annál több jut neki, amittől az orrát egyre feljebb hordja majd. További részletek és a teljes videó megtekinthető a panka@nadelopnikell.hu veboldalon. További híreink: Súlyos baleset történt: a kormány nem tudta, hogy jobbra vagy balra kanyarodjon ezért kisodródott. De még mindig nem tudni melyik irányba halad. A parlament első napirendi pontként ma szavaz a fővárosi állatkertben születendő bika neméről. Előfordulhat, hogy a döntés sem fog megszületni, ahogy a kisbika sem. A főnapirendi pontot megint elvetették, mely szerint kinek mitől sáros a kezes-lábasa. Helyette azon vitatkoztak, hogy miért van narancshéj a padokban és száraz szegfű a vázákban. Jobbik esetben elküldik a rendzavarókat. De ezt utólag közösen eltemették. Elnézésüket kérjük. Nem hallom mi a pia? Mi van? Terrorelhárítók?

Idő-jót-láss: Várható időjárás az ország egész hevíületére: Az éjszaka fennkölt, majd boros lesz a jég, és sokféle várható mánor, helyenként pirkadat. Holnap nyugat felől felszakadozik a felhőtest. Főként köz-keleten valószínű még erő, az ágyon

felül egy-egy lágy zuhatag. Az északnyugatira forduló hév helyenként megélénkül. Néhol megerősödik. Gyakran erős, néhol vihargyors lökések követik egymást. A legmagasabb éjszakai testmérséklet elérheti a csúcspont-ott. A nappali hőmérséklet null' érték körül a-lapul. De tartósan hűvös helyeken, a fejekben gomolyfelhő képződhet. Ezért a pis'csapadék helyenként a szabadteret zivatarral áztatja. Figyelmeztető erőlejelzés: Szombat estétől vasárnap hajnalig délen és keleten több helyen, másutt néhol valószínű egy-egy késlökés, máshol sűrűn valószínű perpatvar, majd gyengül a légy-mozgás. Szélvédett hölgyeken és medencékben más szőrfoltok is kialakulhatnak. Köztes helyeken beborul a fék. A csapadék tevékenység az orr-száj egész részére kiterjedhet. Pont-trendszervek váltják egymást. A fővárosban a fékszennyező anyagok koncentrációja az egészség-bügyi határérték alatt található. Dér-üss napot kihányok!

Celeb-verem: Nem mindennapi eseményekről számolok be Önöknek! Nyuszkai Punyinak egyik napról a másikra kinőtt a szőre, mitől? Csak sejthető. Elment Biszy Bokszyhoz és brutálisan szőrbe kaptak, mert ellopták a bundát, amit kölcsön adott neki. Bunda, bunda, szőrös bunda, mi marad belőled? A rendőrség személyes ügyként kezeli a feleket. Kérdésünkre csak csámcsogtak. Mi számolunk be először az évszázad sztorijáról! Nyirdky Majdky a híres sebtapasztó a tükére pirszinget rakatott. A párja Marjad Majdmi beszélte rá. Aztán belement. De tervezi, hogy a fülét is megnagyobbíttatja, így hallani fogja azt is, amit róla sugdosnak, kell a lé a perekből, hogy eljusson Neszeországba... Ha nem tudnák, Neszeország az olyan kiváltságos hely, ahol csak kap az ember, és adni semmit sem kell. Ha eljut oda, miért is ne nyomulna, akkor természetesen stábunk elkíséri, erről mi sem maradhatunk le...

Bekeni Mellécseng feleségéről 5 hónap együttlét után kiderült, hogy leszbí. Ezért külön (k)öltöznek, így nagy a karjamarka. A legnagyobb gondjuk, hogy kijjjé legyen cuca. A cucafáját!

Mici Murcinak kiszáradt az egyhetes szilikonnyelve. De hol fog akkor nyalakodni? Pedig szerettünk volna beszámolni, hogy vajon mért tört bele a foga. Ám egyelőre csak fogas kérdés marad. Csak remélni tudjuk, a titokra fény derül. Ahogy a fogára is. Csuszi Csorkosztja tanga bugyiját a paparadzék lehányták. Ugyanis romlott piával édesgette őket magához. Annyi bizonyos, hogy az a rózsaszín tanga volt, amelyikben tegnap nekünk pózolt, hiába nem hívtuk. Bentfektesek szerint a folt rajt maradt. Babra Kacsóró bevetette báját, ingyen leszívhatják a hasán a zsírpárnáját. Erre gyúrt jó ideje. A zsírt felajánlotta jótékony célra. A bevételből majd fákat ültetnek a sarkon. De vajon van annyi zsírja? A fejleményeket nyomva követ(el)jük. Szöszi Möszikének letörött a körme, de az is lehet, hogy lerágta. Vagy ő vagy valaki más. Majd mi kiderítjük. Mindenesetre Kuri Karó lábai közt víg-aszalódik. Jenkise Feneke megint megmutatta magát! Nem jobb kézzel, hanem bal kézzel törölte... Már csak az a kérdés, milyen toalett papírral? Ne aggódjanak, nem maradnak le semmiről, amint megtudjuk, feltétlenül beszámolunk róla.

Vacsora- paca: Nézem a tévét. Lesem, mint borjú az új kaput. Vacsora csata.. na, akkor csatázzunk egyet! Nos, már folyik is a nyálam. Bizony hiába, hiszen nálunk nem minden ilyen fenékgig tejfel. Bezzeg ott... Ej, bizony, szegény ember ki vízzel főz! Egy biztos: nálam nem módi urakkal egy tálból cseresznyézni! Mert tudom, mely tejből lesz a jó túró! De nem eszik olyan forrón a kását! Én sem! Nem kell a dara: bort isznak és vizet prédikálnak! Nekem mondhatnak bármit, olyan lesz, mint a falra hányt borsó! Na, de ne gondolják, hogy beveszi a gyomrom! Csak azért, mert a puding próbája az evés! Mert én

azt sem hiszem, hogy üres kamrának bolond a gazdasszonya! Nála csak a vén kecske nyalhatja a sót! Nem jut más, csak napi egy alma, ami az orvost távol tartja! Mert ugye miért is lenne az élet édes, mint a méz, amikor a kölcsön kenyér is visszajár! Hajaj! Így nem marad más: ha jöttök, lesztek, ha hoztok, esztek! De így sem erőszak a disznótor! Nehogy már megnyaljuk mind a tíz ujjunkat! De ne feledjük: későn jövőknek csont az ebédje! Aki azután jön, az már azt sem tudja, eszik-e vagy isszák. De mit beszélek én itt zöldségeket? Hisz nem vagyok én gyökér! Sem pedig tökkelütött. Hiába is gondolnák. Hiszen kicsi a bors, de erős! Mert én látom, nem babra megy a játék! Mivel nem vagyok én minden hájjal megkent, ezért üres hassal nem elég a szép szó. Minek is nézem a tévét? Hogy lenyeljem a békát? Hisz félek a víztől és nem eszek halat! Talán kéne? Hisz fejétől bűzlik a hal. De nem itatom az egeret. Most lekapcsolom a tévét, mert evés közben jön meg az étvágy. Nehogy, mint egy éhes disznó makkal álmodjak. Nyelek, mint kacska a nokedlit. De előtte megetetem a kecskét, hogy maradjon káposztám! Hogy ne mondják azt, aki nem dolgozik ne is egyék. S hogy holnap ilyenkor bekapcsolom-e a tévét? Az bizonytalan, mint a kutya vacsorája...

Az esték már csak ilyenek, forgolódnak, és az álmok kiszámíthatatlan dzsungelében bármi megtörténhet, kavargó, és egyes neszei ott vibrálnak és lebegnek a térben, és kételkednek a jelen valós idejében.

Hiányzol őszi reggeleken. Bevallom, mert nem szégyellem. Padon hideg harmatcseppek. Nem ölelsz, nem melegítesz, és már megint csak kereslek. De ó, mily rideg, hideg a táj! Nincs madárdal, és ez úgy fáj! Rég volt, mikor rám simultál és

bársonyosan simogattál! Hűtlen voltam kicsit hozzád, most mégis úgy hiszem, szükségem van rád! Hideg testem csakis rád vár, tüzelj, forralj, melegíts már! Szívem, lelkem, fázós testem, most csak téged követelve. Szorosan ölelj, mert remegek, bántva fűjnek hideg szelek, mert hullnak gyorsan a falevelek, vége nyárnak, szenvedélynek. Gyere, legyél megint velem! Test a testtel közeledve! Ne fájjon, hogy eldobtalak! De most megint rád gondoltam! Ne bánd, kérlek, hogy hűtlen voltam! Sok ideig elhagytalak. Most itt vagy s újból nézlek téged, látom megkopott melegséged! Eldoblak és feledlek végleg! Jobb lesz, ha mégis más után nézek! Nem kellesz, hisz elárultál, hogy kívül-belül elavultál! Nem is illesz te már hozzám! De még egy utolsót mosolygok rád! Utolsó szóm legyen: GAME OVER! Hát megcsallak, te csúf pulóver!

Aztán másnap minden kezdődik előről, -ahogy a nyárra ősz jön - az idő szétszabdálja a természet ritmusát, évszakokra, hónapokra, hetekre, napokra, percekre, pillanatokra... a múlt pedig visszajár, hol így, hol úgy... Télen beférkőzik meleg szobánkba és a szeretet ünnepén a fagyos szív is megenyhülhet.

Ahogy meleg szobában, egy kényelmes fotelben ülsz, a karácsonyra gondolsz. Az ablakra tekintve látod, kint mindent ellep a számolatlan hópihe; a megannyi apró élet befedi a hideg, szürke tájat és a kopasz fákat. Ám a szobádban mégis melegség ölel át... A kandallóban táncoló szikrák halk nesze mintha nem is törné meg a csendet. Mint egy zongorabillentyű halk koppanása, mint egy szép dallamfoszlány, lassan megérint. Nem tudod, meddig hallgatod. Nem számít az idő, nem sietsz sehová. Tested elhagyja minden súlyát, a vállad és a lábad is ellazul. Könnyű vagy s lebegsz, mint anyaméhben a kisdéd. Így érzed, becsukott szemmel.

Magad vagy. Gyengéden hátrahajtod a fejed. A körülötted lévő mozdulatlanság különös nyugalmat áraszt. S mint ahogy a felhők, úgy vonulnak tova a megfásult pillanatokkal a fájó gondolatok. Továbbmennek. Már egészen máshol jársz. A zongorabillentyű halk koppanása vezet oda, olyan helyre, ahol még nem jártál, vagy ha mégis, akkor most újból ott találsz magad. Ott, ahova tán a zakatoló vonatod tartana. Ám most a csendbe kúszó pillanatok alatt a sóhajod zaja is elhalkul. Szíved dobbanása lelassul. Öklöd lassan kiengeded, majd öledben szépen, lazán összekulcsolod. Nyugodt béke öleli megfáradt, ernyedt testedet. Hagyod, hogy a csend ringasson.

Aztán pár pillanatra mintha mégis könnyeznél, ám hallod anyád féltő szavát... Selymes, meleg, ölelő karjaiban érzed magad. Puha kezével letörli a ki sem csordult könnyedet. Hálás vagy, mosolyogsz, mint egy ártatlan kisgyermek. Úgy nyugszol meg, ahogy halkulhat a távolban egy hegedű húrjában az elmúló, szomorú bánat. Aztán megint csak a zongorabillentyű koppanását hallod. Onnan a távolból, mégis oly közel a kandalló fényeivel üzen. Tudod, érzed, hogy benned is játszik a lélek zenéje. Megint kinyitod a szemed. A falon ott a kép. Egy régi családi kép. Látod a testvéred. Haragszol rá, mert csúnyán megbántott.

Megint becsukod a szemed. Látod, amint egy szülinapi torta gyertyáját a kistestvéred boldogan elfűjja. Öröm, mosoly és egy felejthetetlen puszi, amit akkor adtál neki. Oly csodás. Már nem a tomboló viharra és a szitkokra emlékezel. Hanem egy rétre, egy tarka, színes rétre, ahol önfeledten együtt labdázatok. Becsukott szemmel megint mosolyogsz.

Aztán újra kinyitod a szemed, kinézel az ablakon, és a bárányfelhők vonulását látod, közben a billentyű koppanása hangosból megint halkra vált. Meleg ölelést érzel.

Megint becsukod a szemed. Egy buszmegállóban egy koldust figyelsz, aki egy összetaposott cigarettavéget talált, amit fel akar venni a földről. Nem gondolkodsz, kiveszel zsebedből egy szálat és megkínálad őt. Megköszöni. A szemében a hálás öröm megfejthetetlen fényei melegítenek át, átjárják énedet, s megint mosolyra nyílik a szád. Aztán kinyitod a szemed. Ott a kép, a családi kép. Rajta édesapád, aki már rég nem él. Talán nem is volt túl jó hozzád, talán úgy érezted, nem igazán szeretett. Aztán megint lehunyod a szemed. A zongorabillentyűk koppanása gyorsabb ütemre vált. Egy csillagszóró fényes szikrái előttd. Minden egyes szikra egy-egy rossz pillanat, mely felvillan, majd végleg elillan. Benned a harag ugyanígy elillan, s lelkedből végleg távozik. Csitul benned a zongora szapora dallama. Már nem is koppannak az elhasznált billentyűk, csak halkán szól a zene. Aztán egy harang kondul a messzi távolból, és látod apád szemét, ahogy rád mosolyog, amikor megszülettél. Egy kedves mosoly nyílik az arcodon. Megint kinyitod a szemed. Kinézel az ablakon. Látod, nincsenek felhők, fehér tiszta az ég. Már minden gondolatod tiszta. A fény játszik csupán a jégvirágos ablakon. A kandallód meleg fényének tánca ez. Megint a karácsonyra gondolsz. A fényekre, amelyek benned is ragyognak. Nem látod, ám mégis érzed. S azon vagy, hogy tovább add, ha mást nem is, de a becsukott szemmel érzett tiszta, boldog mosolyodat. Elűzve szeretteid arcáról is az élet bánatát. Hisz meleg a szobád, s a halk zongorahang ott legbelül csak arra vár, hogy más is érezze dallamát. Nem számít, mi bánt. Nem számít, mi fáj. Meleg ölelésed bárkit megtalálhat.

Igen, az ünnepek, mi másról is szólnak, mint az összetartozásról, család, haza, hit, remény, szeretet.

Egy barátom azt mondta: mindenki egyedül van. Bevallom, először nem nagyon értettem eme fajta ars poétikáját. Takaróztam azzal, miért is lennék egyedül? Hisz van családom, testvérem, rokonom, barátom. De aztán jobban, mélyebben belegondoltam, mint ahogy egyébként gondolkodni, elmélkedni szoktam...

Igen, egyedül vagyunk. Hiába is tagadnám... Egyedül vagyunk, de sokan vannak mellettünk, vérünkből valók és sokan mások. Mert együtt vagyunk, együtt élünk, mert valami szorosan összeköt. Ám mégis egyedül vagyunk, még akkor is, ha este ölelő karok közt álmodunk, sőt akkor is, ha gyerekzsivajra ébredünk. Együtt vagyunk. Egy térben és időben. Ám ha becsukjuk a szemünk, megszűnik a külvilág. Olyan dolgok kavarognak a fejünkben, amik általában aznap történtek, vagy amik történni fognak. Elkönyveljük a pozitív és negatív élményeket. Egyedül, csak magunkban. Kavarognak bennünk, mint malterban a cement, a homok és a kavics. Mert minden napra jut ebből is, abból is. Nem beszélünk az érzéseinkről. Megtartjuk csak magunknak sokszor azért, hogy másokat ne bántsunk meg. Hisz mindenki más és más. Nincs egyforma ember. Hisz ki tudná megosztani valakivel az összes gondolatát, az összes érzését? Képtelenség. Aztán meglehet, a másoknak csak jelentéktelen fecsegésnek tűnik, amit mondunk. Akkor még nem említettem azokat a dolgokat, amiket általában mindenki magában tart. Hazudik, aki ennek az ellenkezőjét állítja. Mert valljuk be, mindenkiben van bizonyos irigység, féltékenység, önzőség, netán nagyképűség, rosszabb esetben bosszúvágy, hatalomvágy. Ezek negatív sugallatot képeznek gondolatainkban. Csak magunknak valljuk be, csakis egyedül magunknak.

Vannak elérhető vágyaink, amikért teszünk is nap mint nap, és van olyan vágy, amitől tudjuk, lehetetlen, hogy teljesüljön.

Mert képtelenség. És ezt a gondolatot, ha eszünkbe jut, rögtön elhessegetjük, mondván, nem normális dolog. Ezért nem szívesen osztjuk meg másokkal. Hogyan is tehetnénk? Még a végén azt hihetnék, valami baj van velünk.

Nem beszéltünk a félelmeinkről, melyek általában a múltból fakadnak, negatív érzelmeinkről, amiket mástól szenvedtünk el. Melyek lerakódtak bennünk, mint folyóparton a hordalék. Gyűlnek-gyűlnek az idő múlásával. Némelyeket aztán tovább sodor az ár. Elfelejtjük. Ha már itt tartunk, vannak bűneink, melyek szintén csak a mieink. Titokban tartunk egy-egy rossz cselekedetet. Ami mindig kísért, hiába akarnánk felejteni. Fekete foltként marad meg bennünk. Ezt is eltitkoljuk, mit is tehetnénk mást. De nem is értem, miket gondolok, és van-e értelme mindennek. Az ember társas lény. Akkor is, ha sokszor vágyik a magányra, egy névtelen, lakatlan szigetre. Mert ha egyedül is vagyunk saját kis világunkban, szükség van az ölelő karokra, a meleg simogatásra, a jó szóra, egy kedves mosolyra, amit csak egy másik embertől kaphatunk meg. Kell, hogy valakihez tartozzunk. Hiszem: azért vagyunk egyedül, hogy mégse legyünk egyedül. Ez így jó, így természetes. Miért? Tán, mert szeretetre születtünk.

Szeretni annyi, mint élve maradni.

A felhőket nézem, ahogy tovasuhannak. Egyszer gyorsan, aztán kicsit lassabban. Oly messzire, oly távol, végtelenbe múlnak. Talán mint itt lenn, ahogy a homokszemeket nyeli el a minden. Ott fenn, most az ábrándok az égen rajzolnak virágos rétet, írnak meseszépet. De minden olyan kékben. Nem, ne mondja senki, hogy az oly szürke. Nézem, egyre csak nézem. Bár nincs napsütés, halványak a fények. Úgy érzem, most mintha megérintenének... jönnek, majd egybeolvadnak a fodrok.

Bársonyos érintések. Mi más, ha nem égi-szeretkezések. Nézem, s nem múlik, egymásba lelve kúsznak. Aztán pár perc és habokban elválnak sorban és sorban. Majd megint, de most mással, egybeforrva utaznak a távoli kozmoszban. Nem tudni merre, nem tudni meddig, és vajon hova. Rajzokat rejt ezen édeni látvány, virágba borult vonuló csoda. Ahol a nap fénye a lámpás, és este a csillagok vigyázzák. Ott fenn magasan az égen, amit ha akar, mindenki meglát. Néha párban a fodrocskák, aztán összebújva, kicsi habokat maguk után húzva. Aztán mégis kicsit külön válnak több apró pontra. Talán még intenek egymásnak egy utolsót. Olyan nem láthatót, nem hallhatót. Olyan kézzel nem foghatót. Szelekkel susogva eltávolodnak. Aztán hirtelen, mintha egy szív lebegne fenn a térben, ott a végtelen kék űrben. Ámbár biztos, csak képzelem a halkan és csendben kúszó fellegekben. Jelez talán, a búcsú oly tiszta, oly őszinte. Ami tán nem is fáj. (Nem úgy, mint a földön az elhagyott kies tájon...) Olyanok fenn a kicsi fodrok, mint egy mosolygó arc, mintha nevetne cinkosan, hogy ő bizony rám kacag. Nem törődve azzal, hogy a sötét gomoly is közeledhet. A fodros csodák, elképzelt mesefigurák, csak úgy gyülekeznek. Majd elmennek. Tán reménnyel telve, hogy egyszer megint érintve egymást ismét jóban lesznek. Ölelve libbennek a halvány napsütésben. Nem akadnak fenn hegyek köves ormán, ha találkoznak köddel. Táncra kelve széllel melegítik, simogatják egymást. Talán kicsit sejtik és tudják, sosem kerülhetik el a búcsúzást, az elválást, de mivel nincs megállás, megváltozva bár, de lesz megint egymásra találás. Fonódva és gabalyodva, együtt és másokkal, de mindig tudva, hogy egyszer valahol talán régen, ők már találkoztak.

Néha vihar tépi minden egyes táncuk. Majd esőcseppben, de megint újra elindulnak a végtelen hosszú, nem látható útra.

Mert ami a kezdet, nem lehet vég, mert minden vég egyben,
egy új kezdet, hisz a világ így teremtetett. Őlelve és elengedve.
Én csak bámulom a kósza fellegeket. Te azt mondanád szürke.
De látnád, mégis oly kék, ha te lennél a köd, én a pára benned.

A vihar üt, a csend simogat.

2017.

A kötet megrendelhető:
dittrich.panka@gmail.com

"Én csak bámulom
a kósza fellegeket.

Te azt mondanád szürke.

De látnád, mégis oly kék,

ha te lennél a köd,

én a pára benned."